DACĂ
AR FI
ȘTIUT
AVENTURILE LUI KATE WISE—CARTEA ÎNTÂI
BLAKE

Blake Pierce

(Aventurile lui Kate Wise – Cartea întâi)

Dacă ar fi ştiut

Copyright © 2018

Toate drepturile rezervate. Cu excepţia cazurilor permise de Actul Privind Drepturile de Autor din SUA din anul 1976, nicio parte a acestei publicaţii nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloace sau stocată într-o bază de date sau într-un sistem de recuperare, fără permisiunea prealabilă a autorului. Această carte electronică este destinată a fi folosită doar în interes propriu. Această carte electronică nu poate fi re-vândută sau oferită altor persoane. Dacă doriţi să dăruiţi această carte unei alte persoane, vă rugăm să cumpăraţi o copie suplimentară pentru fiecare destinatar. Dacă citiţi această carte şi nu aţi cumpărat-o sau nu a fost achiziţionată numai în interes propriu, vă rugăm să o returnaţi şi să vă achiziţionaţi o copie personală. Vă mulţumim că respectaţi munca grea a acestui autor. Aceasta este o lucrare de ficţiune. Numele, personajele, întreprinderile, organizaţiile, locurile, evenimentele şi

incidentele sunt fie produse ale imaginaţiei autorului, fie sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu persoanele reale, vii sau moarte, este în întregime o coincidenţă. Imagine jachetă Copyright Elena Belskaya, folosită cu o licenţă de la Shutterstock.com.

Blake Pierce

Blake Pierce este autoarea celei mai bine vândute serii de romane poliţiste, RILEY PAGE, care cuprinde cincisprezece cărţi (şi numărătoarea continuă). Aceasta este, de asemenea, autoarea seriei de romane poliţiste, MACKENZIE WHITE, care cuprinde douăsprezece cărţi (şi numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane poliţiste, AVERY BLACK, care cuprinde şase cărţi; autoarea seriei de romane poliţiste, KERI LOCKE, care cuprinde cinci cărţi; autoarea seriei de romane poliţiste, CREAREA LUI RILEY PAIGE, care cuprinde patru cărţi (şi numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane poliţiste, KATE WISE, care cuprinde cinci cărţi (şi numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane poliţiste psihologice, CHLOE FINE, care cuprinde patru cărţi (şi numărătoarea continuă); şi autoarea seriei de thrillere psihologice, JESSE HUNT, care cuprinde patru cărţi (şi numărătoarea continuă).

O cititoare pasionată şi fană de-o viaţă a genurilor thriller şi mister, Blake ar fi încântată să o contactezi, aşa că te

rugăm să accesezi pagina www.blakepierceauthor.com pentru a afla mai multe şi pentru a păstra legătura.

CĂRŢI DE BLAKE PIERCE

SERIA DE ROMANE POLIŢISTE KATE WISE

DACĂ AR FI ŞTIUT (Cartea #1)

DACĂ AR FI VĂZUT (Cartea #2)

SERIA DE ROMANE POLIŢISTE RILEY PAIGE

DISPĂRUTĂ FĂRĂ URME (Cartea #1)

ÎNLĂNŢUITĂ (Cartea #2)

PROLOG

A văzut că nimeni nu l-a observat în timp ce se strecura, în timpul nopţii, pe tăcuta stradă suburbană. Era ora unu dimineaţa şi se afla în genul de cartier unde oamenii se culcau la ore rezonabile, o noapte nebună acolo consta într-un pahar în plus de vin în timpul vizionării Burlacului.

Era genul de loc pe care îl dispreţuia.

Oamenii aceştia îşi plăteau taxele la asociaţia de proprietari, curăţau rahatul lăsat de câini lor în punguţe mici de plastic, pentru a nu-şi jigni vecinii, iar copiii lor practicau câte un sport nu doar în ligile liceului, ci şi în

ligile judeţene private. Lumea era la picioarele lor. Se simţeau în siguranţă. Desigur, şi-au încuiat uşile şi şi-au setat alarmele, dar, în cele din urmă, se simţeau în siguranţă.

Acest lucru era pe cale să se schimbe.

S-a apropiat de o grădină anume. Cu siguranţă ea era acasă acum. Soţul ei era plecat într-o călătorie de afaceri în Dallas. Ştia care era fereastra de la dormitorul ei. Şi mai ştia şi că alarma de securitate din spatele casei nu funcţiona corespunzător atunci când ploua.

S-a deplasat şi simţi încurajarea cuţitului, ascuns la spate, între elasticul boxerilor şi blugi. A rămas puţin în lateralul casei, deschizând sticla de apă pe care o avea cu el, iar când a ajuns în spatele casei, s-a oprit. Acolo era lumina verde strălucitoare a alarmei de securitate. Ştia că dacă ar încerca să o deterioreze, alarma ar porni. Ştia şi că dacă ar încerca să deschidă sau să forţeze uşa, alarma ar porni.

Dar mai ştia şi că aceasta nu funcţiona corespunzător pe timpul ploii. Era ceva legat de umiditate, chiar dacă acest tip de sistem trebuia să fie sută la sută impermeabil. Având în vedere acest lucru, a ridicat sticla de apă şi a început să toarne apa din ea.

Privea cum lumina verde clipea, devenind mai slabă.

Cu un zâmbet pe buze, a intrat în mica porţiune de curte. A urcat scările spre veranda din spatele casei. A deschis uşa de sită cu uşurinţă, după ce a forţat-o cu ajutorul cuţitului; nu s-a auzit aproape nimic în liniştea nopţii.

Se îndreptă spre scaunul de răchită din colţ, ridică perna şi găsi cheia dedesubt. A luat cheia în mâna pe care purta mănuşa, s-a dus la uşa din spate, a introdus cheia în încuietoare, a deschis uşa şi a intrat.

O lampă mică era aprinsă în holul de la capătul bucătăriei. A mers pe acest hol până la scări şi începu să le urce.

Simţea anxietatea cum îi rodea stomacul. Era extaziat – dar nu într-un mod sexual, ci era genul de extaz care îl învăluia atunci când se dădea într-un montagne russe, pe măsură ce urca tot mai sus, pe cel mai înalt deal de pe şine.

Strânse cuţitul, pe care îl ţinea încă în mână de când deschise uşa de sită. Când ajunse în capul scărilor, se opri o clipă pentru a aprecia fiorul care îl cuprindea. Inspiră curăţenia casei suburbane de clasa superioară şi i se făcu puţin rău. Totul era prea familiar, prea detaşat.

Ura acest lucru.

Strângând cuţitul, merse spre dormitorul de la capătul holului. Ea era acolo, culcată în pat.

Dormea pe o parte, cu genunchii uşor îndoiţi. Purta un tricou şi o pereche de pantaloni scurţi, nimic impresionant, având în vedere că soţul ei era plecat.

A mers până lângă pat şi a privit-o puţin cum dormea. Îşi punea întrebări despre natura vieţii. Cât era de fragilă...

Apoi, a ridicat cuţitul şi l-a lăsat în jos în mod obişnuit, ca şi cum ar picta sau ar alunga o muscă.

Ea ţipă, dar doar pentru o clipă – înainte ca el să lase, din nou, cuţitul în jos.

Şi din nou.

CAPITOLUL UNU

Dintre multele lecţii de viaţă pe care Kate Wise le învăţase în primul ei an de pensie, cea mai importantă a fost aceasta: fără un plan solid, pensionarea poate deveni plictisitoare foarte rapid.

Auzise poveşti despre femei care s-au pensionat şi au început să descopere diferite hobby-uri. Unele şi-au deschis mici magazine online Etsy. Unele au cochetat cu pictatul şi croşetatul. Altele au încercat să scrie un roman. Kate considera că toate acestea sunt modalităţi minunate de a-ţi petrece timpul, dar nimic nu o tenta.

Pentru o persoană care îşi petrecuse mai mult de treizeci de ani din viaţă cu o pistol legat de ea, găsirea unor modalităţi cu care să-şi ocupe timpul într-un mod satisfăcător era dificilă. Tricotatul nu avea să înlocuiască extazul urmării unui criminal. Grădinăritul nu avea să îi crească nivelul de adrenalină precum luarea cu asalt a unei locuinţe, neştiind ce o aşteaptă de cealaltă parte a uşii.

Deoarece nimic din ceea ce încercase nu părea să se apropie de fericirea pe care o simţea ca şi agent FBI, a încetat să mai caute după câteva luni. Singurul lucru care trezea, cât de puţin, acel sentiment în ea erau sesiunile la poligon, la care mergea de două ori pe săptămână. Ar fi mers mai des acolo dacă nu s-ar fi temut că membrii mai

tineri de la poligon ar putea începe să o vadă ca pe un agent pensionar, care încearcă să retrăiască trecutul glorios de altădată.

Era o teamă rezonabilă. La urma urmei, ea considera că exact aia făcea.

Era o zi marţi, imediat după ora două după-amiaza, când acest lucru a lovit-o ca un glonţ între ochi. Numai ce se întorsese de la poligon şi îşi aşeza pistolul M1911 înapoi în sertarul de lângă pat, când inima ei începu să o ia razna din senin.

Treizeci şi unu de ani. Şi-a petrecut treizeci şi unu de ani la Birou. A luat parte la mai mult de o sută de raiduri şi a lucrat ca membru al unei unităţi speciale de executare al cazurilor importante de douăzeci şi şase de ori. Era cunoscută pentru viteza ei, pentru gândirea ei rapidă şi adesea extrem de ageră, şi pentru atitudinea care dădea dovadă de o nepăsare generală.

Mai era cunoscută şi pentru felul cum arăta, lucru care încă o mai deranja puţin, chiar şi la vârsta de cincizeci şi cinci de ani. La scurt timp după ce a devenit agent, la vârsta de douăzeci şi trei de ani, a primit porecle precum Picioare şi Barbie – denumiri din cauza cărora, în ziua de azi, mulţi bărbaţi ar rămâne fără un loc de muncă, dar care, din păcate, atunci când ea era mai tânără, erau des întâlnite în cazul agenţilor de sex feminin.

Kate a spart nasul câtorva agenţi de sex masculin care o prinseseră de fund. Pe unul dintre ei l-a aruncat în cealaltă parte a unui lift aflat în mişcare, deoarece i-a şoptit ceva obscen la ureche, în timp ce stătea în spatele ei.

Deşi poreclele au rămas chiar şi după ce împlinise patruzeci de ani, avansurile şi privirile pline de subînţeles au dispărut. După ce s-a împrăştiat vorba, colegii ei de sex masculin au învăţat să o respecte şi să vadă şi ce este în spatele acelui corp – un corp care a fost întotdeauna bine întreţinut şi pe care majoritatea bărbaţilor l-ar considera ca fiind de nota zece, fiind şi ea conştientă şi mândră de acest lucru.

Dar acum, la vârsta de cincizeci şi cinci de ani, păreau să-i lipsească chiar şi poreclele. Nu crezuse că pensionarea va fi atât de grea. Trasul la poligon era în regulă, dar reprezenta doar o fărâmă din ceea ce obişnuia să facă în trecut. Încerca să îşi ascundă dorinţa pentru trecutul ei prin citit. S-a decis că vrea să afle mai multe despre arme; citise deja nenumărate cărţi despre istoria utilizării armelor, cum au fost produse, armele preferate ale generalilor militari şi alte asemenea. Acesta era motivul pentru care are un M1911 acum, datorită istoriei sale bogate, fiind implicat într-o multitudine de războaie americane, un model timpuriu al acestuia fiind folosit încă din Primul Război Mondial.

A încercat să citească şi ficţiune, dar nu o prindea – deşi s-a bucurat de multe cărţi legate de criminalitatea informatică. În timp ce revizuia cărţile pe care le adorase în anii tinereţii, nu reuşea să găsească nimic interesant în viaţa personajelor false. Şi pentru că nu dorea să devină genul de femeie tristă, recent pensionată, care îşi petrece mai tot timpul la biblioteca locală, a comandat de pe Amazon toate cărţile pe care le-a citit în ultimul an. Avea mai mult de o sută de cărţi puse în cutii în subsol. Ea îşi imagina că într-o bună zi va construi câteva biblioteci şi va transforma acel spaţiu într-un birou adecvat.

Nu era ca şi cum avea altceva de făcut.

Zdruncinată de ideea că şi-a petrecut ultimul an din viaţă făcând aproape nimic, Kate Wise se aşează uşor în patul ei. A stat acolo câteva minute bună fără să se mişte. Se uită la biroul din partea cealaltă a camerei şi văzuse acolo albumele foto. Avea o singură poză cu familia ei acolo. În ea, fostul ei soţ, Michael, avea braţele în jurul fiicei lor, în timp ce Kate zâmbea lângă el. O poză prost făcută pe plajă, dar care îi înmuia inima întotdeauna.

Toate celelalte poze din albume erau de la locul de muncă: poze din spatele scenei, poze de la zilele de naştere ale persoanelor din Birou, ea tânără înotând, la poligon, pe pista de alergare şi aşa mai departe.

Şi-a trăit ultimul an din viaţă asemenea unui sportiv dintr-un mic orăşel, care nu îşi părăseşte niciodată oraşul. Care stătea întotdeauna în preajma oricărei persoane care se preface că îl ascultă cum povesteşte despre eseurile marcate de el în urmă cu treizeci de ani, pe vremea când juca fotbal în liceu.

Nu era cu nimic mai presus faţă de o astfel de persoană.

Cu o uşoară înfiorare, Kate se ridică şi se îndreptă spre albumele foto de pe biroul ei. Încet şi aproape metodic, se uită prin toate cele trei albume. Văzuse poze cu ea tânără, evoluând de-a lungul anilor, până când fiecare fotografie făcută vreodată era pe telefon. Se văzuse pe ea şi oamenii pe care îi cunoştea, oameni care au murit lângă ea în timpul cazurilor, şi a început să-şi dea seama că deşi aceste momente aveau un rol esenţial în dezvoltarea ei, nu au definit-o în întregime.

Articolele pe care le decupase şi le păstrase în partea din spate a albumului au continuat să spună povestea. Ea era prezentă în toate. AGENTĂ ÎN ANUL DOI PRINDE UN CRIMINAL AFLAT ÎN LIBERTATE, era intitulat unul dintre articole; FEMEIE AGENT SINGURA SUPRAVIEŢUITOARE ÎNTR-UN SCHIMB DE FOCURI CARE S-A SOLDAT CU 11 MORŢI. Iar mai apoi cel de la care au început toate legendele: DUPĂ CE A FĂCUT 13 VICTIME, UCIGAŞUL MOONLIGHT A FOST PRINS DE AGENTUL KATE WISE.

Conform tuturor standardelor rezonabile privind sănătatea, ea mai avea de trăit cel puţin 20 de ani – patruzeci, dacă ar reuşi cumva să se lupte cu moartea. Chiar dacă făcea o medie şi ar fi zis că mai are de trăit treizeci de ani, şi să dea colţul la optzeci şi cinci...treizeci de ani sunt o perioadă foarte lungă de timp.

Ar putea face multe lucruri în treizeci de ani, presupunea ea. Timp de aproximativ zece ani din cei treizeci, ar putea chiar să se bucure de ei într-un mod corespunzător, înainte ca bătrâneţea să îşi facă apariţia şi să îi răpească sănătatea.

Întrebarea era, desigur, ce ar putea să facă în acei ani.

Şi în ciuda reputaţiei ei ca unul dintre cei mai ageri agenţi ai Biroului din ultimul deceniu, nu avea nici cea mai mică idee de unde să înceapă.

***

În afară de poligon şi obiceiurile, aproape obsesive, în ceea ce privea cititul, Kate reuşise să-şi facă un obicei

săptămânal din a se întâlni la o cafea cu alte trei femei. Cele patru se amuzau una pe seama celeilalte, susţinând că au format cel mai trist club care a existat vreodată: patru femei proaspăt pensionate, care nu aveau nicio idee ce să facă cu noile lor zile libere.

În ziua care a urmat revelaţiei ei, Kate a condus la cafeneaua aleasă de ele. Era o mică afacere de familie, unde nu doar că era mai bună cafea decât terciul la suprapreţ de la Starbucks, dar locul nu era invadat de mileniali şi mame de fotbalişti. A intrat şi, înainte să se ducă la tejghea pentru a-şi plasa comanda, văzuse masa lor obişnuită din spate. Două dintre celelalte trei femei se aflau deja acolo, făcându-i cu mâna.

Kate îşi luase băutura de alune şi se alăturase prietenelor ei la masă. Se aşează lângă Jane Patterson, o femeie de cincizeci şi şapte de ani, care a ieşit la pensie în urmă cu şapte luni de pe un post de specialist în propuneri pentru o firmă guvernamentală de telecomunicaţii. În faţa ei stătea Clarissa James, care s-a pensionat acum aproximativ un an, lucrând cu jumătate de normă ca instructor de criminologie la Birou. Cel de-al patrulea membru al micului lor club trist, o femeie de cincizeci şi cinci de ani, pensionată recent, pe nume Debbie Meade, nu şi-a făcut încă apariţia.

„Ciudat”, se gândi Kate. „De obicei, Deb este prima aici”.

În momentul în care se aşează, Jane şi Clarissa păreau tensionate. Acest lucru era deosebit de ciudat, deoarece Clarissa era de obicei efervescentă. Spre deosebire de Kate, Clarissa a început să îndrăgească foarte rapid pensionarea. Kate a presupus că ajută faptul că Clarissa este căsătorită cu un bărbat cu aproape zece ani mai tânăr

decât ea, care concurează în competiţii de înot în timpul lui liber.

— Ce s-a întâmplat cu voi? întrebă Kate. Ştiţi că vin aici în încercarea de a-mi găsi motivaţia în legătură cu pensionarea, nu? Voi două arătaţi de-a dreptul triste.

Jane şi Clarissa au făcut schimb de priviri într-un mod pe care Kate l-a văzut de nenumărate ori înainte. În vremurile ei de agent, îl văzuse în camere de zi, în sălile de interogatoriu şi în sălile de aşteptare din spitale. Era o privire care traduce o întrebare simplă fără a scoate vreun cuvânt: „Cine îi va spune?”

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Era brusc foarte conştientă de absenţa lui Deb.

— Este Deb, spuse Jane, confirmându-i teama.

— Ei bine, nu tocmai Deb, adăugă Clarissa. Este vorba de fiica ei, Julie. Ai întâlnit-o vreodată?

— Cred că o dată, spuse Kate. Ce s-a întâmplat?

— Este moartă, spuse Clarissa. Crimă. Până acum, nu au nicio idee cine ar putea fi vinovatul.

— Oh, Doamne, spuse Kate, cu adevărat întristată pentru prietena ei. O ştia pe Deb de aproximativ cincisprezece ani, cunoscându-se la Quantico. Kate lucra ca instructor asistent pentru o nouă generaţie de agenţi de teren, iar Deb lucra cu unii dintre tocilarii tehnici la un nou sistem de securitate. S-au cunoscut şi au devenit prietene într-un timp foarte scurt.

Faptul că Deb nu a sunat-o sau nu i-a trimis un mesaj cu noutăţile înainte ca altcineva să o facă, îi arăta cât de mult se pot schimba prieteniile de-a lungul anilor.

— Când s-a întâmplat? întrebă Kate.

— Pe parcursul zilei de ieri, spuse Jane. Numai ce am primit un mesaj de la ea în dimineaţa asta.

— Nu au niciun suspect? întrebă Kate.

Jane ridică din umeri.

— Mi-a spus doar că nu se ştie cine a comis fapta. Niciun indiciu, nicio pistă, nimic.

Kate simţi instantaneu cum îşi intră în rolul de agent. Se gândi că la fel se simte şi un atlet care a stat departe de arenă, în mod voluntar, prea mult timp. Poate că nu are un teren sau un public entuziast care să îi reamintească cum erau zilele ei de glorie, dar avea o minte antrenată pentru rezolvarea crimelor.

— Nu te duce acolo, spuse Clarissa, încercând să zâmbească.

— Unde să merg?

— Nu fi agentul Wise acum, spuse Clarissa. Fii doar prietena ei în clipele astea. Văd cum se învârt rotiţele în capul tău. Doamne, cucoană. Nu ai o fiică însărcinată? Nu eşti pe punctul de a deveni bunică?

— Ce modalitate de a mă lovi sub centură, zise Kate cu un zâmbet. Lăsă comentariul să treacă, iar mai apoi întrebă: Fiica lui Deb...avea vreun iubit?

— Nu am idee, zise Jane.

Tăcerea se aşternu la masa lor. Pe tot parcursul anului, în care grupul lor de prietene recent pensionate s-a tot reunit, conversaţiile lor au fost întotdeauna uşor superficiale. Acesta era primul subiect dificil şi nu se potrivea cu rutina lor. Kate, desigur, era obişnuită cu asta. Timpul petrecut în academie a învăţat-o cum să facă faţă acestor situaţii.

Dar Clarissa avea dreptate. La auzul ştirilor, Kate şi-a intrat atât de uşor în rolul de agent. Ştia că ar fi trebuit să gândească, în primul rând, ca o prietenă – să se gândească la pierderea şi starea emoţională a lui Deb. Dar agentul din ea era prea puternic, instinctele rămânând acolo în prim plan, deşi au fost puse în repaus timp de un an.

— Şi cu ce am putea să o ajutăm? întrebă Jane.

— Mă gândeam să gătim pe rând, spuse Clarissa. Ştiu câteva doamne care ar fi doritoare să ajute. Ne putem asigura că nu va fi nevoită să gătească pentru familia ei în săptămânile ce urmează, având în vedere că va trebui să se ocupe de alte lucruri.

În următoarele zece minute, cele trei femei au planificat cea mai eficientă modalitate de a găti pe rând pentru prietena lor îndurerată.

Dar pentru Kate, conversaţia păstra doar aparenţele. Mintea ei zbura în altă parte, încercând să descopere date şi ponturi despre Deb şi familia ei, încercând să găsească un caz într-un loc în care s-ar putea să nici nu existe unul.

„Sau ar putea fi”, se gândi Kate. „Şi există o singură modalitate de a afla.”

CAPITOLUL DOI

După pensionare, Kate s-a mutat înapoi în Richmond, Virginia. Ea a crescut în micul oraş Amelia, la aproximativ patruzeci de minute de Richmond, dar a mers la facultate chiar în centrul oraşului. Şi-a petrecut anii de studenţie la VCU, dorind să obţină o diplomă în artă. După trei ani, pe parcursul unui curs opţional de psihologie, şi-a dat seama că are o înclinaţie spre dreptul penal. Drumul care a condus-o la Quantico şi spre cariera ei strălucitoare, care a durat treizeci de ani, a fost unul întortocheat şi plin de suişuri şi coborâşuri.

Acum conducea pe străzile familiare din Richmond. Fusese în casa lui Debbie Meade o singură dată, dar ştia exact unde se afla. Ştia unde se afla deoarece invidia locaţia, era una dintre casele acelea vechi, situată pe străzile din centrul oraşului, care erau aliniate mai degrabă cu copacii, decât cu iluminatul stradal şi clădirile înalte.

Strada lui Deb era în prezent scăldată în frunzele căzute din ulmii care acopereau strada. A fost nevoită să parcheze la o distanţă de trei case, deoarece familia şi prietenii începuseră deja să umple spaţiul din faţa casei lui Deb.

Mergea pe trotuar, încercând să se convingă singură că nu era o idee bună. Da, ea a plănuit să meargă pe post de simplă prietenă – chiar dacă Jane şi Clarissa au decis să facă acest pas mai pe după-amiază, pentru a-i oferi puţin spaţiu lui Deb. Dar era ceva mai profund acolo. Căutase

ceva de făcut în ultimele luni, o modalitate mai bună şi mai semnificativă de a-şi umple timpul. Visa adeseori să lucreze ca liber profesionist pentru Birou, chiar şi nişte simple sarcini de cercetare.

Chiar şi cea mai mică referinţă legată de munca ei o entuziasma. De exemplu, săptămâna viitoare va trebui să se prezinte în sala de judecată pentru a depune mărturie la o audiere de liberare condiţionată. Nu era nerăbdătoare să se confrunte din nou cu criminalul, dar afundarea din nou în munca ei pentru o scurtă de timp era binevenită.

Dar urma să fie săptămâna viitoare – şi în momentul de faţă părea să mai fie o eternitate până atunci.

Se uită în sus la veranda lui Debbie Meade. Ştia de fapt de ce era acolo. Voia să găsească nişte răspunsuri la întrebările care îi năvăleau în cap. Acest lucru o făcea să se simtă egoistă, ca şi cum s-ar folosi de pierdea suferită de prietena ei pe post de scuză, pentru a mai gusta puţin din senzaţiile pe care nu le-a mai simţit de mai bine de un an. Această situaţie implica o prietenă, ceea ce o făcea să fie complicată. Dar vechiul agent din ea spera că va evolua în ceva diferit. Prietena din ea, însă, credea că ar putea fi riscant. Şi toate părţile ei împreună se întrebau dacă nu cumva ar fi fost mai bine ca revenirea la lucru să rămână o fantezie.

„Poate că exact asta fac”, se gândi Kate în timp ce urcă scările reşedinţei Meade. Şi sincer, nu ştia cum ar trebui să se simtă în legătură cu asta.

A bătut uşor la uşă, iar o doamnă în vârstă, pe care Kate nu o cunoştea, i-a răspuns.

— Eşti din partea familiei? întrebă femeia.

— Nu, răspunse Kate. Sunt doar o prietenă foarte apropiată.

Femeia o analiză pentru o clipă, înainte de a o lăsa înăuntru. Kate intră şi merse de-a lungul holului, trecând pe lângă o sufragerie plină de oameni sumbri, care stăteau în jurul unei singure persoane, aşezată într-un fotoliu. Persoana din fotoliu era Debbie Meade. Kate l-a recunoscut bărbatul care stătea lângă ea şi vorbea cu un alt bărbat, ca fiind soţul ei, Jim.

Intră stânjenită în cameră şi se îndreptă direct spre Deb. Fără a-i permite lui Deb să se ridice din fotoliu, Kate se aplecă şi o îmbrăţişă.

— Deb, îmi pare atât de rău, spuse ea.

Deb era în mod evident secată de lacrimi, reuşind doar să dea din cap pe umărul lui Kate.

— Mulţumesc că ai venit, îi şopti Deb la ureche. Crezi că am putea vorbi în bucătărie în câteva minute?

— Desigur.

Kate a dat drumul îmbrăţişării şi a salutat, înclinându-şi uşor capul, celelalte feţe cunoscute din cameră. Simţindu-se nelalocul ei, Kate se îndreptase spre capătul holului, care dădea în bucătărie. Nu era nimeni acolo, dar erau farfurii şi pahare goale ale persoanelor care au fost acolo cu puţin timp în urmă. Pe tejghea erau aşezate câteva plăcinte, împreună cu rulouri cu şuncă şi alte gustări. Kate

începuse să cureţe puţin, folosindu-se de chiuvetă pentru spăla vasele.

Câteva momente mai târziu, Jim Meade a venit în bucătărie.

— Nu trebuie să faci asta, spuse el.

Kate se întoarse spre el şi observase că arăta obosit şi extrem de trist.

— Ştiu, spuse ea. Am venit să vă fiu aproape. Lucrurile păreau destul de încărcate în sufragerie atunci când am intrat, aşa că m-am hotărât să vă ajut cu spălatul vaselor.

Acesta încuviinţă din cap, arătând ca şi cum era pe punctul să aţipească acolo.

— Unul dintre prietenii noştri a spus că a văzut o femeie intrând în urmă cu câteva minute. Mă bucur că eşti tu, Kate.

Kate a văzut în spatele lui o altă persoană venind spre bucătărie, care arăta la fel de obosită şi de distrusă. Ochii lui Deb Meade erau umflaţi şi roşii de plâns. Părul îi era tot zăpăcit, iar când se uită la Kate, încercând să zâmbească, părea că întreaga faţă urmează să îi cedeze.

Kate a pus deoparte vasul pe care-l spăla, îşi şterse rapid mâinile cu un prosop de lângă chiuvetă şi merse lângă prietena ei. Lui Kate nu-i prea plăceau atingerile fizice, dar ştia când o îmbrăţişare era necesară. Se aştepta ca Deb să înceapă să plângă în timpul îmbrăţişării, dar nimic nu se întâmplă.

„Probabil că a plâns suficient deja”, se gândi Kate.

— Am auzit veştile abia azi-dimineaţă, spuse Kate. Îmi pare rău, Deb. Îmi pare rău pentru amândoi, spuse ea, uitându-se spre Jim.

Jim a dat din cap, în semn de apreciere, privind mai apoi de-a lungul holului. Când observase că nimeni altcineva nu se ascundea acolo, ascultă murmurul uşor al musafirilor lor aflaţi încă în sufragerie şi, în timp ce Deb dădea drumul îmbrăţişării, se apropie de Kate.

— Kate, trebuie să te întrebăm ceva, spuse Jim aproape şoptind.

— Şi te rog, spuse Deb, luându-i mâna. Lasă-ne să spunem tot ce avem de spus înainte să ne dai un răspuns. Kate simţi un mic tremur în strânsoarea lui Deb, care i-a frânt puţin inima.

— Sigur, spuse Kate. Ochii lor stăruitori şi greutatea totală a tristeţii lor atârna deasupra capului ei precum o nicovală care urma să pice în orice moment.

— Poliţia nu are nici cea mai mică idee cine a comis fapta, spuse Deb. Dintr-o dată, epuizarea ei se transformă în ceva care arăta mai degrabă a furie. În baza unor lucruri pe care le-am spus şi a unor mesaje pe care le-au găsit în telefonul Juliei, poliţia l-a reţinut de îndată pe fostul ei iubit. Dar l-au reţinut pentru mai puţin de trei ore, iar mai apoi l-au lăsat să plece. Pur şi simplu. Dar Kate...Ştiu că a el a făcut-o. Trebuie să fie el.

Kate văzuse această abordare de multe ori în cariera ei de agent. Familiile îndurerate doreau să se facă dreptate de îndată. Logica nu mai exista pentru ei, îşi doreau doar o investigaţie rapidă pentru a se simţi ca şi cum îşi răzbună

persoanele pierdute. Şi dacă această investigaţie nu dădea rezultate rapide, familia îndurerată blama FBI-ul pentru incompetenţă.

— Deb...dacă l-au eliberat atât de repede, trebuie să fi existat dovezi foarte puternice. La urma urmei...cât timp a trecut de când au fost împreună?

— Treisprezece ani. Dar el a tot încercat să ia legătura cu ea timp de ani de zile, chiar şi după ce s-a căsătorit. La un moment dat, a fost nevoită să obţină un ordin de interdicţie.

— Totuşi...poliţia trebuie să aibă un alibi bun pentru el, altfel nu l-ar fi putut elibera atât de repede.

— Ei bine, dacă există unul, mie nu vor să îmi zică nimic despre asta, spuse Deb.

— Deb...uite, spuse Kate, mângâindu-i uşor mâna lui Deb. Totul este foarte proaspăt. Ai răbdare câteva zile şi vei începe să gândeşti raţional. Am văzut situaţia asta de o sută de ori.

Deb dădu din cap.

— Sunt sigură de asta, Kate. Au fost împreună timp de trei ani şi niciodată nu am avut încredere în el. Suntem destul de siguri că a lovit-o de cel puţin două ori, dar Julie nu a recunoscut niciodată. Era temperamental. Chiar şi el ar recunoaşte asta.

— Sunt sigură că poliţia e...

— Acesta este favorul de care avem nevoie, o întrerupse Deb. Vreau ca tu să verifici. Vreau să te implici în acest caz.

— Deb, m-am pensionat. Ştii asta.

— Ştiu. Dar ştiu şi cât de mult îţi lipseşte. Kate...omul care mi-a ucis fiica a avut parte doar de o mică sperietură şi de puţin timp petrecut în camera de interogatoriu. Şi acum stătea confortabil acasă, în timp ce eu trebuie să planific înmormântarea fiicei mele. Nu este corect, Kate. Vei verifica, te rog? Ştiu că nu o poţi face în mod oficial, dar...orice poţi face este mai bine decât nimic. Aş aprecia enorm.

Ochii lui Deb emanau atât de multă suferinţă. Fiecare părticică din ea îi spunea să se abţină, să nu îi dea speranţe false lui Deb. Dar, în acelaşi timp, Deb avea dreptate. Îi lipsea serviciul. Şi chiar dacă tot ce va putea face vor fi doar nişte simple apeluri telefonice către Poliţia din Richmond, sau către foştii ei colegi de la Birou, însemna totuşi ceva.

Ar fi cu siguranţă mai bine decât să se gândească obsesiv la fosta ei carieră şi să meargă de una singură la poligon.

— Iată ce pot face, spuse Kate. Când m-am pensionat, mi-am pierdut toată influenţa. Desigur, din când în când lumea încă mă mai sună să îmi ceară părerea, dar nu mai am nicio autoritate. Mai mult decât atât, acest caz ar fi complet în afara jurisdicţiei mele, chiar dacă aş fi lucrat încă. Dar îmi voi suna câteva dintre vechile contacte şi mă voi asigura că dovezile pe care le-au găsit pentru a-l elibera sunt puternice. Ca să fiu sinceră, Deb, asta e tot ce pot face.

Puteai citi de îndată recunoştinţa atât pe faţa lui Deb, cât şi pe faţa lui Jim. Deb o îmbrăţişă din nou şi, de data aceasta, începuse să plângă.

— Îţi mulţumesc.

— Nicio problemă, spuse Kate. Dar nu pot să promit nimic.

— Ştim, spuse Jim. Dar cel puţin acum ştim că cineva competent are grijă de noi.

Kate nu se simţea confortabilă cu ideea că ei o priveau ca pe o persoană din interior care era dispusă să îi ajute şi nu îi plăcea nici că ei presupuneau că poliţia nu are grijă de ei. Din nou, ştia că era vorba doar despre durerea lor şi cum aceasta îi orbea în căutarea răspunsurilor. Aşadar, pentru moment, a trecut cu vederea.

Se gândi la cât de obosită a fost în perioada care a precedat sfârşitului carierei ei – şi nu era o oboseală fizică, ci era secătuită emoţional. Şi-a iubit întotdeauna slujba, dar erau atât de dese situaţiile în care rezolva un caz şi se gândea: „Doamne, m-am săturat de rahatul ăsta…”

Se întâmplase din ce în ce mai des în ultimii ani.

Dar acum nu era vorba despre ea.

Îşi îmbrăţişă prietena, uimită de faptul că indiferent cât de mult se chinuie oamenii să îşi lase trecutul în urmă, fie că era vorba de relaţii sau de carieră, acesta reuşea cumva să te ajungă din spate.

CAPITOLUL TREI

Kate nu a stat pe gânduri. S-a întors acasă şi s-a aşezat pentru o clipă la masă, în micul ei birou. Se uită pe fereastra din birou, spre micuţa ei curte. Lumina soarelui pătrundea prin fereastră, lăsând un dreptunghi de lumină pe podelele din lemn. Podelele, la fel ca cea mai mare parte din restul casei, datau din anul 1920, având cicatrici şi cruste vizibile. Situată în zona Carytown din Richmond, Kate se simţea de multe ori nelalocul ei. Carytown era o partea mică şi modernă a oraşului şi ştia că se va muta cât de curând în altă parte. Avea suficienţi bani pentru a-şi cumpăra o casă oriunde voia, dar numai ideea mutatului o epuiza.

Acea lipsă de motivaţie a făcut probabil ca pensionarea să fie atât de grea pentru ea. Asta şi refuzul de a renunţa la amintirile legate de persoana care a fost în cei treizeci de ani cât a lucrat pentru Birou. Când aceste sentimente se ciocneau, se simţea adesea nemotivată şi fără o direcţie în viaţă.

Dar acum exista rugămintea lui Deb şi a lui Jim Meade. Da, rugămintea era una greşită, dar Kate nu vedea nimic în neregulă cu sunatul câtorva persoane. În cazul în care nu reuşea nimic, putea cel puţin s-o sune pe Deb şi să-i spună că a făcut tot ce-a putut.

Prima oară l-a sunat pe Comisarului Adjunct al Poliţiei de Stat din Virginia, un bărbat pe nume Clarence Greene. Lucrase îndeaproape cu el în mai multe cazuri în ultimul deceniu din cariera ei şi între ei exista un respect reciproc. Spera că anul care a trecut nu a distrus complet această relaţie. Ştiind că Clarence nu era niciodată în biroul său, a preferat să-l sune direct pe telefonul mobil, şi nu pe cel fix.

Şi chiar când credea că nu îi va răspunde, o voce familiară o salută. Pentru o clipă, Kate se simţi ca şi cum nu părăsise niciodată locul de muncă.

— Agent Wise, spuse Clarence. Ce mai faci?

— Bine, spuse ea. Tu?

— Ca de obicei. Trebuie să recunosc, totuşi...m-am gândit că nu o să mai văd numele tău apărând pe ecranul telefonului meu.

— Da, în legătură cu asta, spuse Kate. Nu-mi place că sunt nevoită să apelez la tine în legătură cu ceva de genul acesta, după mai mult de un an în care nu am vorbit, dar am o prietenă care tocmai şi-a pierdut fiica. I-am promis că voi analiza ancheta.

— Deci, ce vrei de la mine? întrebă Clarence.

— Ei bine, principalul suspect era fostul iubit al fiicei. Se pare că a fost arestat, iar după aproximativ trei ore, a fost lăsat să plece. Evident că părinţii se întreabă de ce.

— Oh, spuse Clarence. Uite...Wise, nu prea pot să îţi divulg acest lucru. Şi cu tot respectul, ar trebui să ştii deja asta.

— Nu încerc să intervin în caz, spuse Kate. Mă întrebam doar de ce nu li s-a dat părinţilor un motiv real pentru lăsarea în libertate a singurului suspect. Este doar o mamă îndurerată care încearcă să găsească răspunsuri şi...

— Din nou, permite-mi să te opresc, spuse Clarence. După cum bine ştii, lucrez în mod regulat cu mame, părinţi şi văduve îndurerate. Doar pentru că întâmplarea face ca tu

să o cunoşti personal pe una dintre aceste persoane, nu înseamnă că pot încălca protocolul sau trece cu vederea.

— Având în vedere cât de îndeaproape am lucrat, ştii doar că am cele mai bune intenţii.

— Oh, sunt sigur că aşa este. Dar ultimul lucru de care am nevoie este un agent FBI pensionat care îşi bagă nasul într-un caz actual, indiferent cât de mult încerci să păstrezi distanţa. Poţi să înţelegi asta, nu-i aşa?

Problema era că ea chiar înţelegea. Cu toate acestea, a încercat pentru ultima oară.

— Aş considera-o o favoare personală.

— Sunt sigur că asta ai face, spuse Clarence cu un aer de superioritate. Dar răspunsul este nu, agent Wise. Acum, dacă mă scuzi, sunt pe cale să intru în sala de judecată pentru a vorbi cu una dintre văduvele îndurerate despre care tocmai ţi-am pomenit. Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta.

Închise telefonul fără a-şi lua rămas bun, lăsând-o pe Kate să se holbeze la acel pătrat de lumină care se mişca uşor pe podeaua de lemn masiv. Luând în considerare că Greene tocmai ce i-a dezvăluit că urmează să se prezinte în instanţă, ea se gândi deja la următoarea mişcare. Presupunea că mişcarea inteligentă ar fi fost să perceapă refuzul lui ca pe o înfrângere. Dar refuzul lui a făcut-o doar să îşi dorească să afle mai multe.

„Întotdeauna mi s-a spus că aveam o latură încăpăţânată ca şi agent”, se gândi ea în timp ce se ridică de la birou. „E bine să vezi că unele lucruri nu s-au schimbat.”

***

O jumătate de oră mai târziu, Kate îşi parca maşina într-un garaj adiacent Secţiei de Poliţie Numărul Trei. Pe baza locului unde a avut loc asasinarea lui Julie Meade, pe numele de căsătorie Julie Hicks, Kate ştia că asta ar fi cea mai bună resursă de informaţii. Singura problemă era că, în afară de Comisarul Adjunct Greene, nu cunoştea pe nimeni altcineva din cadrul departamentului, cu atât mai puţin din Secţia Trei.

Intră în birou cu încredere. Ştia că sunt anumite lucruri legate de actuala ei situaţie pe care un ofiţer atent le-ar observa. În primul rând, nu deţinea armă. Avea ascuns un permis de port-armă dar, având în vedere ceea ce îşi propusese să facă, îşi dădu seama că ar putea provoca mai multe probleme decât erau necesare dacă ar fi fost prinsă că nu este sinceră.

Şi nu îşi putea permite să nu fie sinceră. Pensionată sau nu, reputaţia ei era în joc, o reputaţie pe care şi-a construit-o cu mare grijă, timp de treizeci de ani. În următoarele minute trebuia să îşi asume un risc foarte mare, lucru de care era conştientă. În întregul an de pensie nu a fost atât de anxioasă precum era în momentul de faţă.

Se apropie de biroul de informaţii, o zonă luminată intens, separată de camera centrală printr-un geam de sticlă. La birou era aşezată o femeie în uniformă, care ştampila ceva în registru, în timp ce Kate se apropia. Se uită la Kate cu o

faţă care părea că nu a mai văzut un zâmbet de ceva timp.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă recepţionera.

— Sunt agent FBI pensionat şi mă interesează câteva informaţii legate de o crimă recentă. Speram să aflu numele ofiţerilor responsabili de caz.

— Aveţi un act de identitate? întrebă femeia.

Kate scoase permisul de conducere şi i-l înmână prin deschizătura din geamul de protecţie. Femeia s-a uitat la el timp de o secundă, iar apoi i l-a înapoiat.

— Voi avea nevoie de legitimaţia de agent FBI.

— Ei bine, după cum am spus deja, sunt pensionată.

— Şi cine v-a trimis? Voi avea nevoie de numele lor şi de informaţiile de contact, iar mai apoi aceştia vor trebui să completeze o cerere pentru ca dumneavoastră să puteţi obţine informaţiile.

— Chiar speram să scap de toată birocraţia.

— În acest caz, nu vă pot ajuta, replică femeia.

Kate se întreba cât de departe poate merge. Dacă ar fi insistat prea mult, cu siguranţă cineva l-ar fi anunţat pe Clarence Greene şi ar putea ieşi urât. Şi-a stors creierii, încercând să se gândească la o altă abordare. Una singură îi veni în minte şi era mult mai riscantă decât ceea ce încerca deja acum.

Cu un oftat, Kate spuse tăios:

— Ei bine, mulţumesc oricum.

Se întoarse pe călcâie şi ieşi din birou. Se simţi puţin jenată. Ce naiba a fost în capul ei? Chiar şi în cazul în care încă ar fi avut legitimaţia de agent FBI, ar fi fost ilegal pentru Poliţia din Richmond să îi dea orice fel de informaţie fără aprobarea unui superior din DC.

Era mai mult decât umilitor să meargă înapoi la maşina ei cu acest sentiment, sentimentul de a fi un simplu civil.

„Un civil care nu poate să accepte un refuz.”

Şi-a scos telefonul şi a sunat-o pe Deb Meade. Când Deb răspunse, aceasta părea încă obosită şi distantă.

— Îmi pare rău că te deranjez, Deb, spuse ea. Dar ai cumva numele şi adresa fostului iubit?

Şi bineînţeles că Deb le avea pe ambele.

CAPITOLUL PATRU

Deşi Kate nu mai avea vechea legitimaţie de agent FBI, încă deţinea ultima insignă. Era aşezată deasupra şemineului din casa ei, o relicvă din vremuri de mult apuse, asemenea unei fotografii decolorate. După ce părăsise Secţia Trei, se îndreptase spre casă, grăbindu-se să o ia. Stătuse mult pe gânduri dacă să îşi ia şi arma. Se uita insistent la pistolul ei M1911dar, în cele din urmă, îl lăsase acolo unde îi era locul, în sertarul de lângă patul ei. La ce planuri avea în minte, dacă l-ar fi luat cu ea, ar fi fost ca şi cum o căuta cu lumânarea.

S-a decis să ia cătuşele, pe care le ţinea într-o cutie de pantofi sub pat, cu alte câteva comori din cariera ei.

Pentru orice eventualitate.

A plecat de acasă şi s-a îndreptat spre adresa pe care i-a dat-o Deb. Era un loc în Shockoe Bottom, la o distanţă de douăzeci de minute cu maşina de casa ei. În timp ce conducea, nu se simţea neliniştită, dar era puţin entuziasmată. Ştia că nu ar trebui să facă asta dar, în acelaşi timp, se simţea atât de bine să fie din nou pe urmele cuiva, chiar dacă o făcea în secret.

De îndată ce ajunsese la adresa fostului iubit al lui Julie Hicks, un tip pe nume Brian Neilbolt, Kate începuse să se gândească la soţul ei. Din când în când, îşi făcea apariţia în gândurile ei, iar câteodată, îi rămânea întipărit acolo pentru o perioadă de timp. Asta se întâmpla în timp ce lua curba pe strada de destinaţie. Îl putea vedea cum dădea din cap în semn de frustrare.

„Kate, ştii că nu ar trebui să faci asta”, părea să spună el.

Kate rânji uşor. Deşi simţea că a reuşit să treacă destul de repede peste moartea soţului ei, avea momente când îi lipsea extrem de mult.

Kate a îndepărtat acele amintiri, în timp ce parca maşina la adresa pe care Deb i-a indicat-o. Era o casă destul de frumoasă, împărţită în două apartamente diferite, cu verande care separau proprietăţile. De îndată ce a ieşit din maşină, şi-a dat seama că cineva era acasă, deoarece putea auzi pe cineva vorbind foarte tare înăuntru.

Când a urcat pe scările verandei, s-a simţit de parcă s-ar fi întors în timp, în urmă cu aproximativ un an. În ciuda lipsei armei din şold, se simţea din nou ca un agent. Totuşi, fiindcă în realitate era un agent pensionat, nu ştia ce va urma să spună după ce va bate la uşă.

Dar nu a lăsat acest lucru să o oprească. A bătut la uşă cu aceeaşi autoritate cu care ar fi bătut şi acum un an. În timp ce auzea discuţia zgomotoasă dinăuntru, îşi dăduse seama că se va rezuma la adevăr. Să mintă într-o situaţie în care nu avea ce căuta oricum nu ar face decât să înrăutăţească lucrurile, în cazul în care ar fi prinsă.

Bărbatul care îi deschise uşa lui Kate a luat-o puţin prin surprindere. Avea aproximativ un metru nouăzeci şi era foarte musculos. Era suficient să îi vezi umerii şi îţi dădeai seama că trăgea de fiare. L-ai putea confunda uşor cu un luptător profesionist. Singurul lucru care îl dădea de gol era furia din ochii lui.

— Da? întrebă el. Dumneavoastră cine sunteţi?

Kate făcu o mişcare de care i-a fost dor. I-a arătat insigna. Spera ca vederea acesteia să aibă o anumită influenţă, având în vedere prezentarea ei.

— Numele meu este Kate Wise. Sunt agent FBI pensionat. Speram să puteţi vorbi cu mine câteva clipe.

— Despre ce? întrebă el repezit şi agitat.

— Sunteţi Brian Neilbolt? întrebă ea.

— Da, eu sunt.

— Aşadar, fosta dumneavoastră iubită este Julie Hicks, corect? Fosta Julie Meade?

— Rahat, din nou asta? Uitaţi, nenorociţii de poliţişti deja m-au încătuşat şi interogat. Acum, şi federalii?

— Staţi liniştit, nu sunt aici pentru a vă interoga. Voiam doar să vă pun câteva întrebări.

— Sună ca un interogatoriu pentru mine, spuse el. În plus, aţi spus că sunteţi pensionată. Sunt destul de sigur că asta înseamnă că nu trebuie să fac nimic din ceea ce îmi cereţi.

Se prefăcu că este rănită de cuvintele lui, întorcându-şi privirea în altă direcţie. Însă în realitate, se uita peste umerii lui masivi, în spaţiul din spatele lui. Văzuse o valiză şi doi rucsaci sprijiniţi de perete. De asemenea, văzuse o foaie de hârtie aşezată pe valiză. Îşi putu da seama, datorită logo-ului mare de pe ea, că acea foaie este o chitanţă de la Orbitz. Aparent, Brian Neilbolt pleca din oraş pentru o vreme.

Nu este cel mai bun scenariu atunci când fosta ta iubită a fost ucisă şi tu ai fost interogat, iar mai apoi eliberat de îndată de poliţie.

— Încotro vă îndreptaţi? întrebă Kate.

— Nu e treaba dumneavoastră.

— Cu cine vorbeaţi atât de tare la telefon înainte ca eu să bat la uşă?

— Din nou, nu e treaba dumneavoastră. Acum, dacă mă scuzaţi...

Se duse să închidă uşa, dar Kate continuă. Ea făcu un pas în faţă şi îşi puse pantoful între uşă şi tocul uşii.

— Domnule Neilbolt, am nevoie doar de cinci minute din timpul dumneavoastră.

Un val de furie i-a trecut prin faţa ochilor, dar apoi părea să cedeze. Acesta îşi lăsă capul în jos şi, pentru o clipă, lui Kate i se păru că este trist. Privirea era similară cu cea pe care o văzuse pe faţa soţilor Meade.

— Aţi spus că sunteţi agent pensionat, nu-i aşa? întrebă Neilbolt.

— Aşa este, confirmă ea.

— Pensionat, spuse el. Atunci plecaţi naibii de pe veranda mea.

Kate stătea fermă pe poziţie, arătând în mod clar că nu intenţiona să plece nicăieri.

— Am spus să plecaţi naibii de pe veranda mea!

Acesta a dat din cap şi apoi s-a întins să o împingă. A simţit forţa mâinilor lui de îndată ce i-au atins umărul şi a acţionat cât a putut de repede. A fost uimită de cât de rapide au fost reflexele şi memoria ei musculară.

În timp ce mergea împiedicat înapoi, îşi înfăşură ambele braţe în jurul braţului drept al lui Neilbolt. În acelaşi timp, a îngenuncheat pentru a se putea opri din mersul înapoi. Apoi, a făcut tot ce-i i-a stat în putinţă pentru a-l pune la pământ, dar greutatea lui era prea mare. Când acesta şi-a dat seama ce încerca ea să facă, a lovit-o cu cotul în coaste.

Această lovitură i-a tăiat respiraţia lui Kate, dar din cauză că o lovise cu cotul, apărarea lui a fost distrusă. De data aceasta, când a încercat să îl pună la pământ, a funcţionat. Şi din cauză că a dat tot ce era mai bun în ea, a funcţionat puţin prea bine.

Neilbolt a picat de pe verandă. În momentul în care a picat, lovise două scări. Acesta strigase de durere şi încercase să se pună înapoi pe picioare. Se uită la ea, încă în stare de şoc, încercând să-şi dea seama ce s-a întâmplat. Alimentat de furie şi mirare, urcă scările spre ea şchiopătând, fiind în mod clar năucit.

Pe măsură de se apropia de capătul scărilor, aceasta l-a păcălit cu un genunchi în faţă. Când încercă să se ferească, Kate îi prinse capul şi îngenunchease din nou. Se forţase să-i pună capul pe verandă, în timp ce braţele şi picioarele lui se împiedicau pe scări. Mai apoi, scoase cătuşele din interiorul sacoului şi îl încătuşă cu o rapiditate şi uşurinţă pe care numai treizeci de ani de experienţă le poate oferi.

Se îndepărtă de Brian Neilbolt şi se uită la el. Acesta nu încerca să scape de cătuşe; părea mai degrabă uluit.

Kate îşi scoase telefonul, cu intenţia de a suna la Poliţie, dar şi-a dat seama că mâna ei tremura. Corpul ei pompa adrenalină. Îşi dădu seama că zâmbea.

„Doamne, ce dor mi-a fost.”

Deşi lovitura de la coaste o durea cumplit, în urmă cu cinci sau şase ani ar fi durut-o mult mai rău, cu siguranţă. Şi articulaţiile de la genunchi erau întotdeauna aşa de dureroase după o încăierare?

Ea şi-a permis să se bucure pentru o clipă de ceea ce tocmai făcuse, iar mai apoi, reuşise, în cele din urmă, să sune la Poliţie. Între timp, Brian Neilbolt rămase nemişcat la picioarele ei, probabil întrebându-se cum o femeie, cu cel puţin douăzeci de ani mai în vârstă decât el, reuşise să-i facă asta.

CAPITOLUL CINCI

Desigur, Kate se aştepta la anumite repercusiuni pentru ceea ce tocmai făcuse, dar nicidecum la ceea ce experimentase atunci când ajunsese la Secţia Trei. Ştia că urmează ceva atunci când a văzut privirile poliţiştilor care treceau, în timp ce îşi vedeau de treburile lor. Unele priviri erau pline de respect, în timp ce altele o ridiculizau.

Kate nu se lăsă afectată. Era încă prea agitată din cauza confruntării, care avusese loc pe veranda lui Neilbolt, ca să îi pese.

După ce aşteptase câteva minute în hol, un ofiţer nervos s-a apropiat de ea.

— Dumneavoastră sunteţi doamna Wise, nu-i aşa? întrebă el.

— Da, eu sunt.

Pentru o clipă, a putut observa o sclipire de apreciere în ochii lui. Era genul de privire pe care o observa deseori în trecut, atunci când ofiţeri sau agenţi, care doar auziseră poveşti despre ea, o întâlneau pentru prima oară. Îi lipsea acea privire.

— Comisarul Budd ar dori să vorbească cu dumneavoastră.

Era destul de surprinsă. Spera să vorbească mai degrabă cu cineva precum Comisarul Adjunct Greene. Chiar dacă a fost mai încăpăţânat la telefon, ştia că poate fi mai uşor de convins faţă în faţă. Comisarul Randall Budd, în schimb, era genul de om cu care nu puteai glumi. Îl întâlnise o singură dată, cu câţiva ani în urmă. Abia îşi aducea aminte cu ce ocazie, dar îşi amintea că Budd părea a fi o persoană cu un caracter puternic şi strict profesional.

Cu toate acestea, Kate nu voia să pară deloc intimidată sau îngrijorată. Aşa că se ridicase şi îl urmase pe ofiţer, afară din zona de aşteptare şi înapoi prin biroul mare. Trecuseră pe lângă mai multe birouri, unde observase şi mai multe priviri incerte, înainte ca ofiţerul să o conducă pe un hol. În centrul holului, ajunseseră la biroul lui Randall Budd. Uşa era deschisă, ca şi cum o aştepta deja de ceva timp.

Ofiţerul nu a avut nimic de spus; de îndată ce a condus-o la uşa lui Budd, s-a întors pe călcâie şi a plecat. Kate se uită în birou şi îl văzuse pe Comisarul Budd făcându-i cu mâna să intre.

— Intraţi, spuse el. Nu voi minţi. Nu sunt mulţumit de dumneavoastră, dar nu muşc. Puteţi, vă rog, să închideţi uşa după dumneavoastră?

Kate intră şi făcu ce i s-a cerut. A luat, mai apoi, unul din cele trei scaune care se aflau pe partea opusă a biroului lui Budd. Pe birou se aflau mai multe lucruri persoanele, decât lucruri legate de muncă: poze cu familia sa, o minge

de baseball cu autograf, o cană de cafea personalizată şi un fel cartuş cu valoare sentimentală aşezat pe o placă.

— Lasă-mă să încep prin a spune că sunt foarte conştient de istoricul dumneavoastră, spuse Budd. Mai mult de o sută de arestări în toată cariera. Şefă de promoţie la academie. Locul întâi şi doi în opt turnee consecutive de kickboxing, pe lângă antrenamentul standard al Biroului, unde aţi fost, de asemenea, grozavă. Numele dumneavoastră a devenit cunoscut atunci când aţi fost responsabilă de cazuri şi majoritatea oamenilor din Poliţia Statală din Virginia vă respectă extrem de mult.

— Dar? spuse Kate. Nu a spus asta într-o încercare de a fi amuzantă. Voia, pur şi simplu, să demonstreze că este capabilă să accepte o mustrare...deşi, ca să fie sinceră, nu considera că o merită.

— Dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, nu aveţi niciun drept să atacaţi oameni doar pentru că dumneavoastră credeţi că ar putea fi implicaţi în moartea fiicei prietenei dumneavoastră.

— Nu l-am vizitat cu intenţia de a-l ataca, spuse Kate. L-am vizitat pentru a-i pune câteva întrebări. Eu pur şi simplu m-am apărat atunci când el a devenit violent.

— Acesta le-a spus oamenilor mei că l-aţi aruncat pe scările verandei şi că l-aţi lovit cu capul de podeaua verandei.

— Nu pot fi acuzată de faptul că sunt mai puternică decât el, nu-i aşa? întrebase ea.

Budd se uită atent la ea, analizând-o.

— Nu îmi pot da seama dacă încercaţi să fiţi amuzantă, tratând această situaţie într-un mod superficial, sau dacă aceasta este atitudinea dumneavoastră obişnuită.

— Domnule Comisar, înţeleg poziţia dumneavoastră şi cum faptul că o femeie de cincizeci şi cinci de ani, pensionată, care a bătut pe cineva pe care oamenii tăi l-au interogat scurt, iar mai apoi eliberat, v-ar putea da bătăi de cap. Dar vă rog să înţelegeţi...L-am vizitat pe Brian Neilbolt doar pentru că prietena mea m-a rugat. Şi sincer, când am aflat mai multe lucruri despre el, am crezut că nu ar fi o idee tocmai rea să fac asta.

— Aşadar, aţi presupus că oamenii mei nu şi-au făcut treaba aşa cum ar fi trebuit? întrebă Budd.

— Nu am spus nimic de genul acesta.

Budd şi-a dat ochii peste cap şi oftă.

— Uitaţi, nu vreau să mă cert pe această temă. Sincer, tot ce mi-aş dori ar fi ca dumneavoastră să părăsiţi biroul meu în următoarele câteva minute şi, odată ce am terminat de discutat despre această chestiune, să încheiem subiectul. Dar trebuie să înţelegeţi că aţi întrecut măsura şi dacă aceste fapte se vor repeta, voi fi nevoie să vă arestez.

Kate ar fi vrut să spună multe lucruri înapoi. Dar şi-a dat seama că dacă Budd era dispus să renunţe la toate argumentele, putea şi ea să facă acelaşi lucru. Era conştientă de faptul că acesta avea destulă autoritate astfel încât să-i îi creeze probleme, dacă voia, aşa că s-a hotărât să fie pe cât se poate de civilizată.

— Înţeleg, răspunse ea.

Pentru o clipă, Budd părea să se gândească la ceva, înainte de a-şi împreuna mâinile pe birou, ca şi cum ar încerca să atragă atenţia asupra lui.

— Şi pentru informaţia dumneavoastră, suntem siguri că Brian Neilbolt nu a ucis-o pe Julie Hicks. Acesta apare pe camerele de supraveghere ale unui bar în noaptea în care aceasta a fost ucisă. A intrat în bar în jurul orei zece şi nu a plecat decât după miezul nopţii. Mai apoi, avem un schimb de mesaje amoroase, între el şi o altă persoană, care a continuat între ora unu şi trei dimineaţa. Este curat. Nu este el tipul pe care îl căutăm.

— Avea bagajele făcute, spuse Kate. Ca şi cum ar fi încercat să părăsească oraşul în grabă.

— În schimbul de mesaje, el şi persoana cu care are o aventură amoroasă, discutau despre o vizită în Atlantic City. Ar fi trebuit să plece în după-amiaza aceasta.

— Înţeleg, spuse Kate dând din cap. Nu se simţi jenată, dar începuse să regrete că a acţionat atât de agresiv pe veranda lui Neilbolt.

— Mai este încă ceva, spuse Budd. Şi din nou, trebuie să vedeţi lucrurile din perspectiva mea în această privinţă. Am fost nevoit să îi contactez foştii dumneavoastră superiori de la FBI. Acesta este protocolul. Cu siguranţă ştiţi asta.

Ştia asta, dar sincer, nu se gândise la acest aspect. O iritare uşoară, dar care o măcina pe dinăuntru, îi apăruse în stomac.

— Ştiu, spuse ea.

— Am vorbit cu Directorul Adjunct Duran. Acesta nu a fost încântat de cele auzite şi doreşte să vorbească cu dumneavoastră.

Kate îşi dădu ochii peste cap şi încuviinţă.

— În regulă. O să-l sun şi o să-i spun că dumneavoastră m-aţi îndrumat să fac asta.

— Nu, nu înţelegeţi, spuse Budd. Vor să vă vadă. În DC.

La auzul acestor vorbe, iritarea pe care o simţea s-a transformat rapid în ceva ce nu mai simţise de mult timp: o îngrijorare reală.

CAPITOLUL ŞASE

În urma întâlnirii cu Comisarul Budd, Kate dăduse telefoanele necesare, cu scopul de a-şi informa foştii superiori că a primit solicitarea lor de a le face o vizită. La telefon, nu i s-a oferit nicio informaţie şi nici nu a vorbit cu cineva cu putere de decizie. Ca urmare, două secretare ghinioniste au primit câteva mesaje destul de nepoliticoase – un exerciţiu care a ajutat-o să scape puţin de stres.

În dimineaţa următoare, la ora opt, a plecat din Richmond. Într-un mod straniu, era mai mult entuziasmată, decât emoţionată. Se simţea ca o absolventă, care a fost plecată o perioadă de timp şi acum mergea să îşi reviziteze campusul. În ultimul an, i-a lipsit Biroul extrem de mult şi

aştepta cu nerăbdare să se întoarcă în acel mediu...chiar dacă urma să fie mustrată.

Îşi distrase atenţia ascultând un podcast – sugestie făcută de fiica ei. Nu trecuseră mai mult de cinci minute de când Kate începuse să asculte podcast-ul, când a început să reflecte la ultimii ani din viaţa ei şi să nu mai audă vocile comentatorilor. De obicei, nu era o persoană sentimentală, dar dintr-un motiv pe care nu l-a înţeles niciodată, avea tendinţa de a deveni nostalgică şi gânditoare ori de câte ori pornea la drum.

Aşadar, în loc să se concentreze asupra podcast-ului, s-a gândit la fiica ei – fiica ei însărcinată, care urma să nască în aproximativ cinci săptămâni. Copilul urma să fie o fetiţă, care se va numi Michelle. Tatăl copilului era un bărbat destul de bun, dar, după părerea lui Kate, nu suficient de bun pentru Melissa Wise. Melissa, sau Lissa, cum Kate obişnuia să îi spună încă de când aceasta a început să se târască în patru labe, locuia în Chesterfield, o zonă aflată, de fapt, în Richmond, dar considerată diferită de cei care locuiau acolo. Kate nu-i spusese Melissei niciodată asta, dar acesta era motivul pentru care s-a mutat înapoi în Richmond. Nu era doar din cauza ataşamentului său faţă de oraş, ci pentru că acolo era familia ei – locul unde avea să locuiască prima ei nepoată.

„O nepoată”, se gândea adesea Kate. „Când a crescut Melissa atât de mare? De fapt, când naiba am îmbătrânit eu atât de mult?”

Şi de obicei, când se gândea la Melissa şi la nenăscuta Michelle, îşi îndrepta gândurile spre soţul ei decedat. A fost ucis în urmă cu şase ani, împuşcat în ceafă în timp ce plimba câinele noaptea. Portofelul şi telefonul îi fuseseră

luate şi ea a fost chemată să identifice corpul în mai puţin de două ore după ce acesta plecase de acasă cu câinele.

Rana era încă proaspătă, dar, în cea mai mare parte a timpului, o ascundea bine. A părăsit Biroul cu opt luni înainte de vârsta oficială de pensionare. Dar după ce a împrăştiat cenuşa lui Michael pe un vechi teren de baseball, aflat în apropierea casei lui din Falls Church, ea nu a mai fost capabilă să îşi dedice tot timpul, atenţia şi să se concentreze asupra muncii sale.

Poate că de aceea a fost atât de deprimată în ultimul an cu privire la faptul că şi-a părăsit locul de muncă. A plecat cu luni de zile înainte de a fi nevoită să o facă, din punct de vedere legal. Ce i-ar fi putut oferi acele luni? Ce altceva ar fi putut să facă cu cariera ei?

Întotdeauna s-a întrebat aceste lucruri, dar nu a regretat niciodată. Michael merita toată atenţia ei, cel puţin pentru câteva luni. De fapt, merita mult mai mult decât atât, dar ştia că, chiar şi în viaţa de apoi, nu ar fi putut să se aştepte să-şi părăsească munca pentru prea mult timp. Ar fi ştiut că ea trebuie să depună mult efort pentru a jeli aşa cum se cuvine – şi acele fort însemna să lucreze literalmente la Birou atâta timp cât era capabilă, din punct de vedere emoţional, după moartea sa.

Era uşurată să descopere că, pe măsură ce se apropia de DC, nu se simţea ca şi cum îl trăda pe Michael. Din punctul ei de vedere, moartea nu era sfârşitul; nu ştia dacă asta înseamnă că Raiul este real sau dacă reîncarnarea este posibilă, dar nu avea nicio problemă cu faptul că nu ştia. Ceea ce ştia era că, indiferent unde se afla Michael, ar fi fericit să vadă că se îndrepta înapoi spre DC – chiar dacă urma să fie sever mustrată.

Dimpotrivă, mai mult ca sigur se amuza pe seama ei.

Acest lucru a făcut-o pe Kate să zâmbească. A oprit podcast-ul şi s-a concentrat pe drum, pe propriile gânduri şi cum, chiar dacă o dădea în bară, viaţa părea să aibă întotdeauna o natură ciclică.

***

Ea nu simţi niciun val emoţii atunci când a intrat pe uşile din faţă şi în holul mare al sediului FBI. Dimpotrivă, era foarte conştientă de faptul că se simţea că şi cum nu mai aparţinea acestui loc – asemenea unei femei care îşi revizita vechiul liceu pentru a descoperi că acum holurile o fac să fie mai degrabă tristă, decât nostalgică.

Sentimentul de familiaritate a ajutat, totuşi. În ciuda senzaţiei de strămutare, în acelaşi timp, se simţea ca şi cum nu a fost plecată o perioadă chiar aşa de lungă. Merse de-a lungul holului, trecuse prin procesul de verificare, şi se îndreptă spre ascensoare ca şi cum a lipsit doar o săptămână. Chiar şi spaţiul închis al ascensorului era reconfortant, în timp ce o conducea spre biroul Directorului Adjunct Duran.

Când ieşi din ascensor şi intră în zona de aşteptare a lui Duran, observă că în spatele biroului se afla aceeaşi secretară ca şi în urmă cu un an. Deşi nu s-au tutuit niciodată, secretara se ridică de la birou şi se grăbi să o îmbrăţişeze.

— Kate! Îmi pare atât de bine să vă văd!

Din fericire, şi-a amintit numele secretarei exact la fix.

— Şi mie, Dana, spuse Kate.

— Nu credeam că veţi face faţă pensionării, glumi Dana.

— Mda, e foarte plictisitor.

— Ei bine, puteţi intra, spuse Dana. Sunteţi aşteptată.

Kate bătu la uşa închisă a biroului. Şi-a dat seama că până şi răspunsul, oarecum morocănos, pe care l-a primit din cealaltă parte a uşii o făcea să se simtă în largul ei.

— E deschis, se auzi vocea Directorului Adjunct Vince Duran.

Kate deschise uşa şi păşi înăuntru. Era pe deplin pregătită pentru întâlnirea cu Duran. În schimb, nu se aşteptase să vadă faţa vechiului ei partener. Logan Nash îi zâmbi de îndată, ridicându-se de pe unul din scaunele aflate în faţa biroului lui Duran.

Preţ de un moment, Duran a stat deoparte pentru a le permite celor doi să îşi vorbească. Kate şi Logan Nash s-au îmbrăţişat prietenos. Lucrase cu Logan în ultimii opt ani de carieră. Deşi era cu zece ani mai tânăr decât ea, îşi construia deja o carieră strălucită atunci când ea a plecat.

— Îmi pare bine să te văd, Kate, îi spuse uşor în ureche, în timp ce se îmbrăţişau.

— Şi mie, spuse ea. Inima i se mări şi, îşi dădu seama încet că, indiferent de modul în care încerca să o ascundă, i-a lipsit extrem de mult această latură a vieţii ei în ultimul an.

După ce s-au îmbrăţişat, amândoi s-au aşezat stânjeniţi în faţa lui Duran. În timpul petrecut împreună ca parteneri, au stat în acelaşi loc de nenumărate ori. Dar nu a fost niciodată vorba de probleme disciplinare.

Vince Duran inspiră adânc, iar mai apoi oftă zgomotos. Kate nu putea să îşi dea încă seama de gravitatea situaţiei.

— Hai să nu ne învârtim în jurul cozii, spuse Duran. Kate, ştii de ce eşti aici. Şi l-am asigurat pe Comisarul Budd că voi rezolva situaţia într-un mod foarte eficient. Acesta părea să nu aibă nimic împotrivă şi sunt destul de sigur că întregul calvar cu tine aruncând un suspect de pe propria lui verandă va fi băgat undeva sub un covor. Totuşi, ceea ce aş vrea să ştiu este cum ai ajuns pe veranda săracului om.

În acel moment ştiuse că orice conversaţie aspră pe care o aşteptase, nu va avea loc. Duran era un monstru de om, având aproximativ 110 kilograme, din care majoritatea erau muşchi. La vârsta de douăzeci de ani a petrecut ceva timp în Afganistan şi, deşi nu a aflat niciodată tot ce făcuse acolo, existau o grămadă de zvonuri. Acesta văzuse şi făcuse nişte lucruri cu adevărat dure, lucruri care erau vizibile, de cele mai multe ori, în ridurile faciale. Dar astăzi, părea să fie binedispus. Se întreba dacă nu cumva acest lucru se datora faptului că nu mai era superiorul ei. Se simţea aproape ca şi cum stătea de poveşti cu un vechi prieten.

Acest lucru a ajutat-o să-i spună despre uciderea lui Julie Hicks – fiica bunei ei prietene, Deb Meade. A început prin a povesti vizita făcută familiei Meade şi cât de siguri păreau a fi soţii Meade. Apoi, reluase scena de pe veranda lui

Neilbolt, explicând cum totul a început printr-o auto-apărare, admiţând că a întrecut, mai apoi, măsura.

Din când în când, Logan mai scăpa câte un chicot. Între timp, Duran era inexpresiv. Când terminase de vorbit, aşteptase o reacţie din partea lui şi era confuză când văzuse că acesta a ridicat doar din umeri.

— Uite...din punctul meu de vedere nu este o problemă, spuse el. Deşi ţi-ai băgat nasul acolo unde nu-ţi fierbe oala, tipul ăsta nu trebuia să te atingă – mai ales după ce i-ai spus că eşti fost agent FBI. A fost o prostie din partea lui. Singurul lucru care mă pune pe gânduri este faptul că l-ai încătuşat.

— Aşa cum am spus deja...recunosc că am întrecut puţin măsura.

— Tu? întrebă Logan batjocoritor. Nu!

— Ce ştii despre caz? întrebă Duran.

— Doar că a fost ucisă în propria ei casă, în timp ce soţul ei era plecat în delegaţie. Fostul iubit a fost singurul suspect, iar poliţiştii l-au lăsat să plece destul de rapid. Mai târziu am aflat că avea un alibi solid.

— Nimic altceva? întrebă Duran.

— Nimic din ce mi s-a spus.

Duran dădu din cap, zâmbind apoi cordial.

— Deci, lăsând la o parte aruncatul bărbaţilor în toată firea de pe propriile lor verande, cum este să fii pensionară?

— Ca naiba, recunoscu ea. În primele câteva săptămâni a fost minunat, dar a devenit plictisitor rapid. Mi-e dor de slujba mea. Am început să citesc o grămadă de cărţi despre crime reale. Mă uit la mult prea multe emisiuni poliţiste pe Biography Channel.

— Ai fi surprinsă cât de des auzim asta de la agenţi în primele şase, până la douăsprezece luni, de la pensionare. Unii dintre ei sună cerşind muncă de orice fel. Orice avem. Chiar şi interceptări audio de căcat.

Kate nu spuse nimic, dar a dat din cap pentru a arăta că se identifica.

— Dar încă nu ai sunat, spuse Duran. Şi ca să fiu sincer, mă aşteptam să o faci. Nu credeam că o poţi lăsa baltă atât de uşor. Şi acest mic incident îmi dovedeşte că am avut dreptate.

— Cu tot respectul, spuse Kate, m-ai chemat aici ca să îmi dai peste mână sau ca să îmi scoţi ochii că nu pot trece peste vechiul meu loc de muncă?

— Nici una, nici alta, spuse Duran. Ieri, după ce am primit telefonul de la Richmond, m-am uitat peste dosarele tale. Am observat că ţi s-a cerut să depui mărturie la o audiere de liberare condiţionată. Aşa este?

— Aşa este. E pentru cazul Mueller. Omucidere dublă.

— Este prima oară când ai fost contactată în legătură cu munca de când te-ai pensionat?

— Nu, spuse ea, fiind destul de sigură că acesta ştia deja răspunsul. Asistenta unui agent m-a sunat cam la două

luni după ce m-am pensionat pentru a-mi pune întrebări legate de un caz nerezolvat, la care am lucrat ultima oară în anul 2005. Câţiva dintre băieţii de la înregistrări şi de la cercetare m-au contactat de câteva ori în legătură cu metodologia folosită de mine la câteva cazuri mai vechi.

Duran a dat din cap şi s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— De asemenea, trebuie să ştii că avem instructori la academie, care folosesc unele dintre cazurile tale mai vechi ca exemple pentru cursuri. Ţi-ai lăsat amprenta aici în Birou, agent Wise. Şi ca să fiu sincer, speram să fii unul dintre acei agenţi care sunau ca să vadă cu ce ne pot ajuta, chiar şi după ce s-au pensionat.

— Încerci să îmi spui că vrei să încep să vă ajut cu câteva cazuri atunci? întrebă Kate. A făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a nu da de gol speranţa din vocea ei.

— Ei bine, lucrurile nu sunt aşa de tranşante. Ne gândeam că avem nevoie de câte un agent sau doi, cu un trecut excepţional, pentru a lucra la cazuri nerezolvate. Nimic pe termen lung sau cu normă întreagă, ţine minte. Şi atunci când am discutat despre asta, numele tău era singurul care continua să tot apară. Acum, înainte să devii prea entuziasmată, te rog să ţii minte că acest lucru nu se va întâmpla de îndată. Încă vrem să te mai relaxezi puţin. Ia-ţi nişte timp liber. Timp cu adevărat liber.

— Pot să fac asta, spuse Kate. Mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi încă, replică Duran. Ar putea dura şi câteva luni. Şi mi-e teamă că va trebui să revoc oferta dacă te întorci acasă şi începi să baţi bărbaţi, mult mai tineri decât tine, pe verandele caselor lor.

— Cred că mă pot abţine, spuse Kate.

Din nou, Logan nu s-a putut abţine să nu chicotească.

Duran părea la fel de amuzat, în timp ce se ridică în picioare.

— Acum...dacă într-adevăr ne vei ajuta, mi-e teamă că trebuie să revizuim una din părţile mai puţin spectaculoase ale postului.

Presupunând că se referea la hărţogăraie, Kate oftă.

— Formulare? Documente?

— Oh, nu, nimic de genul ăsta, spuse Duran. Am programat o întâlnire pentru a începe cu chestia asta. Mă gândeam că ăsta ar fi cel mai bun mod de a fi la curent.

— Ah, urăsc întâlnirile.

— Oh, ştiu, spuse Duran. Îmi amintesc. Dar hei...ce altă modalitate ar fi mai bună pentru a-ţi ura bun venit înapoi?

Logan chicoti lângă ea, în timp ce se ridicară în picioare şi îl urmăriră pe Duran afară din birou. Pentru Kate, totul părea foarte familiar.

***

În cele din urmă, nu a fost o întâlnire deloc rea. În sala mică de conferinţe, de la capătul holului, îi aşteptau alţi trei oameni. Doi dintre ei erau agenţi, un bărbat şi o femeie. Cel de-al treilea era un bărbat care arăta destul de

familiar; era destul de sigură că numele său era Dunn. Când Duran închise uşa în spatele lor, unul dintre agenţi se ridică în picioare şi întinse imediat mâna.

— Agent Wise, sunt foarte încântat să vă cunosc, spuse el.

Îi strânse mâna stânjenită. În timp ce făcea asta, agentul părea că îşi dă seama că s-a dat puţin în spectacol.

— Îmi cer scuze, spuse el în şoaptă, revenind rapid la scaunul lui.

— Este în regulă, agent Rose, spuse Duran în timp ce se aşează la capul mesei. Nu eşti primul agent care a fost pus la pământ de prezenţa agentului, aproape legendar, Kate Wise. Spuse el cu un pic de sarcasm şi zâmbindu-i uşor lui Kate.

Omul care credea că se numeşte Dunn ieşea în evidenţă faţă de ceilalţi doi – ambii agenţi fiind, în mod clar, mai tineri. El era într-un fel superior; îţi puteai da seama de asta din expresia lui stoică şi costumul său călcat la dungă.

— Agent Wise, spuse Duran, aceştia sunt agent Rose şi agent DeMarco. Aceştia au fost parteneri în ultimele şapte luni, dar numai pentru că eu şi Directorul Adjunct Dunn, nu le-am găsit un loc potrivit. Ambii deţin calităţi unice. Şi dacă dacă vei accepta să preiei acest caz din Richmond, cel mai probabil, unul dintre ei va lucra cu tine.

Agentul Rose era încă jenat, dar nu voia să îşi piardă concentrarea. Kate nu-şi putea aminti ultima dată când cineva a fost atât de marcat să o întâlnească. Prin ultimul ei an de carieră, când cineva din Quantico a trebuit să

lucreze cu ea pentru o zi în laborator. A fost o experienţă umilitoare şi respingătoare.

— Ar trebui să adaug, spuse Directorul Adjunct Dunn, că Directorul Duran şi cu mine suntem cei care am insistat ca la acest program să ia parte agenţii pensionaţi recent. Nu ştiu dacă v-a fost spus deja, dar numele dumneavoastră a fost primul care ne-a venit în minte.

— Da, aprobă Duran. Cred că nu mai e necesar să spunem, că am aprecia dacă ai păstra totul secret momentan. Şi, bineînţeles, ne aşteptăm la ce-i mai bun din partea ta.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă, spuse Kate. Începea să înţeleagă acum că se făceau mici presiuni. Dar nu o deranja. Ea funcţiona de obicei mai bine sub presiune.

— Minunat, spuse Duran. Pentru moment, vrei să reiei detaliile cazului?

Kate dădu din cap şi îşi intră instant în vechiul ei rol. De parcă n-ar fi lipsit nici măcar o zi, cu atât mai puţin un an. În timp ce-i punea la curent cu ceea ce se întâmplase în Richmond şi cum ajunsese să fie implicată, agentul Rose şi agentul DeMarco au păstrat constant contactul vizual cu ea, cel probabil o studiau pentru a vedea cum ar fi să lucreze cu ea.

Dar nu s-a lăsat distrasă. Pe măsură ce discuta detaliile cazului, se simţea ca şi cum s-ar fi întors în timp.

Şi era cu mult superior prezentului pe care îl trăise.

CAPITOLUL ŞAPTE

Trei ore mai târziu, Kate şi Logan stăteau la o masă, sub un baldachin, pe terasa unui mic restaurant italian. Logan mănânca un sandwich plin cu carne, în timp ce Kate mănânca o salată de paste şi se bucura de un pahar de vin alb. Kate bea rareori şi aproape niciodată înainte de ora cinci după-amiaza, dar aceasta era o ocazie specială. Din punctul ei de vedere, chiar şi simpla idee în care ea ar începe să lucreze din nou în cadrul Biroului merita sărbătorită.

— Deci, la ce fel de cazuri lucrezi acum? întrebă Kate.

— Numai lucruri care te-ar plictisi, sunt sigur, spuse el. Dar ştia că îi va spune; îi va spune doar pentru că şi el iubea această slujbă la fel de mult ca şi ea.

— În cea mai mare parte, încerc să dau de urma unor escroci care au fraudat bancomate. Pe lângă asta, lucrez într-un fel de parteneriat cu câţiva alţi agenţi la un caz despre o mică reţea de prostituţie din Georgetown, şi cam atât.

— Vai, spuse Kate.

— Ti-am spus. Plictisitor.

— Deci, nici pe aproape cazuri precum cele vechi menţionate de Duran? Apropo, ce ştii despre chestiunea asta? De cât timp există acest proiect secundar?

— De ceva vreme, cred. Eu am fost inclus abia acum două săptămâni. Duran şi câteva persoane, ce nu trebuiesc menţionate, au întrebat despre câteva dintre cazurile la

care am lucrat şi pe care nu am reuşit să le rezolvăm. Nu îi interesa metodologia sau ceva de genul acesta, ci doar detaliile şi dosarele vechi.

— Şi nu ţi-au dat niciun motiv?

— Nu. Şi...stai, de ce vorbeşti de parcă ai fi suspicioasă? Credeam că oportunitatea asta te va face să sari în sus de fericire.

— Oh, am de gând să fac asta. Dar mă întrebam dacă există cumva un caz anume de care sunt interesaţi. Ceva trebuie să fi stimulat acest interes brusc cu privire la cazurile nerezolvate. Mă îndoiesc serios că Duran doar încerca să găsească o cale să mă aducă înapoi.

— Nu ştiu, spuse Logan. Ai fi surprinsă. Lumea ţi-a dus dorul. Unii dintre agenţii mai noi încă vorbesc despre tine ca şi cum ai fi un fel de personaj mitologic.

Ea ignoră complimentul, pierdută încă în şirul gândurilor.

— De asemenea, de ce m-ar fi chemat doar ca să mă trimită înapoi, spunându-mi că vrea să-mi iau puţin timp liber înainte de a începe? Mă face să mă întreb dacă nu cumva adevăratul motiv nu a fost încă scos la suprafaţă.

— Ei bine, ştii, spuse Logan. Având în vedere cât de mult analizezi totul, poate că are dreptate. Relaxează-te, Kate. După cum a spus şi el...tone de agenţi pensionaţi ar da orice pentru a se bucura de o şansă precum aceasta. Aşa că da, du-te înapoi acasă. Relaxează-te. Şi încearcă să nu faci absolut nimic.

— Mă cunoşti îndeajuns de bine pentru a ştii că eu nu sunt aşa, spuse ea. Luă o gură de vin, gândindu-se că poate avea dreptate. Poate ar trebui doar să se bucure de faptul că se va întoarce la muncă...într-un fel.

— Pensionarea nu a schimbat asta, nu-i aşa? întrebă Logan.

— Nu. Ba din contră, a înrăutăţit lucrurile. Nu pot sta locului. Urăsc un creier leneş. Integramele şi tricotatul nu sunt de mine. Poate că undeva în adâncul lui, Duran ştia că sunt prea tânără ca să fiu scoasă din peisaj.

Logan zâmbi şi scutură din cap.

— Da, dar peisajul ală are o iarbă destul de bogată şi verde.

— Da, şi plină de balegă de vacă.

Logan oftă în timp ce luă ultima gură din prânzul lui.

— Bine, spuse el. Unii dintre noi trebuie să se întoarcă la muncă.

— Ce lovitură sub centură, spuse ea, luând ultima gură de vin.

— Deci, ce ai de gând să faci? întrebă el. Te întorci acasă?

Sinceră să fie, nu era încă sigură. O parte din ea voia să rămână în DC doar aşa, de amorul artei. Ar putea face nişte cumpărături sau ar putea merge la locul ei preferat de la National Mall şi doar să stea şi să reflecteze. Era cu siguranţă o zi minunată pentru asta.

Dar, în acelaşi timp, voia să meargă acasă. Deşi îl eliminase pe Brian Neilbolt de pe listă, cineva a ucis-o pe Julie Meade. Şi părea că poliţia nu are încă nicio idee cine ar putea fi vinovatul.

— Nu sunt sigură, spuse ea. S-ar putea să mai rămân în oraş puţin, dar probabil că mă voi întoarce acasă înainte de căderea nopţii.

— Dacă te răzgândeşti, sună-mă. Mă bucur că te-am văzut, Kate.

Plătiseră nota şi părăsiseră masa după o scurtă îmbrăţişare. Chiar înainte ca ea să plece, mintea ei părea setată pe un singur gând, unul care apăruse de nicăieri.

„Julie a fost ucisă în propria ei casă, în timp ce soţul ei era plecat în delegaţie. Dacă a existat vreun fel de spargere, nimeni mi-a menţionat. Nici poliţia, în timp ce îmi ţineau morală, şi nici Debbie sau Jim. Dacă ar fi existat o spargere, aceasta ar fi trebuit să fie menţionată.”

Acest lucru a făcut-o să se întrebe...ucigaşul a intrat în casă deoarece a fost invitat? Sau, poate că acesta ştia unde era ascunsă o cheie de rezervă?

Aceste întrebări ar putea clarifica problema. Odată ce efectele vinului aveau să dispară, urma să se întoarcă în Richmond. Îi promisese Directorului Adjunct Duran că nu va mai bate pe nimeni altcineva.

Dar nu a precizat nimic cu privire la investigare.

Desigur, mai întâi trebuia să meargă la înmormântare. Va merge să îi aducă un omagiu lui Julie şi va face tot ce-i stă

în putinţă să fie mâine alături Deb. Şi, după aceea, îşi va intra din nou în rol – poate cu un pic prea mult entuziasm.

CAPITOLUL OPT

În după-amiaza următoare, Kate se afla în ultimul rând, în timp ce familia Meade şi prietenii lor cei mai apropiaţi s-au adunat la cimitir. Stătea împreună cu micul ei grup de mic-dejun – Clarissa şi Jane, îmbrăcate în negru şi cu o înfăţişare cu adevărat îndoliată – care reuşiseră să o consoleze pe Debbie în acea dimineaţă. Debbie părea să fie mult mai bine decât în ziua în care îi ceruse lui Kate să investigheze crima. Aceasta plângea fără reţineri şi a lăsat să-i scape un singur geamăt de durere, dar era prezentă. Jim, pe de altă parte, arăta foarte distrus. Genul de bărbat care s-ar întoarce acasă şi s-ar gândi îndelung cum viaţa nu este deloc dreaptă uneori.

Kate nu se putu abţine să nu se gândească la propria ei fiică. Ştia că va trebui s-o sune pe Melissa atunci când înmormântarea va lua sfârşit. Nu a cunoscut-o foarte bine pe Julie Meade, dar pe baza conversaţiilor pe care le-a avut cu Debbie, Kate presupunea că era de aceeaşi vârstă cu Melissa, plus/minus câţiva ani.

Asculta cum preotul citea pasaje Biblice cunoscute. Deşi cea mai mare parte a gândurilor ei erau îndreptate spre Debbie, încă se gândea uşor obsesiv la cum a fost posibilă această faptă. De când se întorsese din DC nu a întrebat dacă a existat vreo spargere, dar a fost foarte atentă la tot ce se discuta. Observase că nici Jane, nici Clarissa nu au menţionat vreo spargere. Şi acest lucru era ciudat, pentru că Clarissa,datorită plăcerii ei pentru bârfe, avea un anume talent de a şti totu,.

Se uită la Debbie şi Jim şi observă că un bărbat înalt stătea în picioare lângă Jim. Era relativ tânăr şi avea o oarecare frumuseţe naturală. O înghionti uşor pe Jane, care stătea lângă ea, şi o întrebă:

— Tipul înalt de lângă Jim. Este soţul lui Julie?

— Da. Tyler e numele lui. Nu s-au căsătorit de mult. Acum mai puţin un an, cred.

Lui Kate îi trecut prin minte că poate ea şi mica ei gaşcă de mic-dejun nu se cunoşteau chiar aşa de bine precum credeau. Desigur, ştiau totul despre slujbele lor anterioare, despre băuturile lor preferate cu cafea, despre dorinţele şi visele pentru pensionare. Dar nu au avut niciodată conversaţii mai profunde. Era un fel de înţelegere reciprocă. Vorbeau rar despre familiile lor, preferând să păstreze conversaţia la un nivel superficial şi amuzant.

Bineînţeles, nu era nimic în neregulă cu asta, dar Kate şi-a dat seama că ştie foarte puţine lucruri despre familia Meade. Tot ce ştia era că Julie fusese singurul lor copil...la fel cum şi Melissa era singurul ei copil. Şi deşi ea şi Melissa nu mai erau atât de apropiate ca odinioară, simplul gând că ar putea să o piardă, o rănea.

De îndată ce slujba s-a terminat şi mulţimea a început să se disperseze într-o încurcătură de îmbrăţişări şi strângeri de mână stânjenitoare, Kate şi micul său grup de cafea urmară exemplul. Cu toate acestea, Kate a rămas în urmă împreună cu câţiva oameni, care s-au ascuns pentru a fuma o ţigară. Deşi Kate nu fuma (considera acest obicei ca fiind unul dezgustător), voia să stea deoparte pentru o vreme. În timp ce scana mulţimea, a găsit figura înaltă a lui Tyler Hicks. Acesta vorbea cu un cuplu de bătrâni,

ambii plângând fără reţineri. Tyler părea totuşi să facă tot posibilul pentru a rămâne calm.

Când cuplul de bătrâni plecă, Kate se îndreptă spre el. Tyler se îndrepta în direcţia unei femei de vârstă mijlocie şi a celor doi copii ai săi, dar Kate a făcut în aşa fel încât să ajungă prima la el.

— Scuzaţi-mă, spuse ea, apărând în faţa lui. Sunteţi Tyler, nu-i aşa?

— Da, eu sunt, spuse el. Când se întoarse cu faţa spre ea, a putut să îi vadă durerea întipărită pe tot chipul. Era secătuit, obosit şi părea să fie gol pe dinăuntru. Ne cunoaştem?

— Sincer, nu, spuse ea. Sunt o prietenă de-a mamei lui Julie. Numele meu este Kate Wise.

Preţ de o clipă, i-au lucit ochii în semn de recunoaştere. Faţa i se lumină pentru o secundă.

— Da, am auzit-o pe Debbie pomenind de dumneavoastră. Sunteţi agent FBI sau aşa ceva, nu?

— Ei bine, m-am pensionat recent. Dar da, în esenţă, da.

— Îmi pare rău că v-a rugat să investigaţi ce s-a întâmplat cu Julie. Îmi pot imagina situaţia stânjenitoare în care v-a pus.

— Nu trebuie să vă cereţi scuze, spuse Kate. Nici nu-mi pot imagina prin ce trece. Dar uitaţi…voi fi rapidă. Nu vreau să vă reţin prea mult. Ştiu că Debbie voia să-l investighez pe fostul iubit al lui Julie şi încă nu am apucat să îi spun asta, dar acesta este nevinovat.

— Doamna Wise, nu trebuie să faceţi asta pentru ea.

— Ştiu, spuse ea. Dar mă întrebam dacă aţi putea să îmi răspundeţi rapid la câteva întrebări.

Iniţial părea jignit, dar mai apoi s-a resemnat. O privire curioasă şi tristă i-a apărut pe faţă faţa când a întrebat:

— Credeţi că sunt întrebări care îşi au rostul?

— Poate.

— Atunci, da. Voi răspunde la câteva întrebări. Repede, vă rog.

— Desigur. Mă întrebam dacă aţi văzut, de când v-aţi întors, vreun lucru ciudat în casă sau care nu era la locul lui. Poate ceva care nu părea a fi cine ştie ce, având în vedere ceea ce s-a întâmplat cu Julie. Poate ceva la care v-aţi gândit că o să-i acordaţi atenţie mai târziu, când lucrurile se vor mai linişti.

El clătină încet din cap, privind locul în care soţia lui urma să fie îngropată în decurs de o oră.

— Nu îmi vine nimic în minte.

— Niciun semn de spargere?

Şi-a îndreptat din nou atenţia spre ea, părând puţin speriat.

— Ştiţi, şi eu mi-am pus întrebări în privinţa asta, spuse el. Când am ajuns acasă a doua zi, toate uşile erau încuiate. Am sunat la uşă, deoarece cheile mele erau într-una din genţi şi nu aveam chef să le caut. Dar Julie nu a răspuns.

Nici măcar nu m-am deranjat să mă gândesc la asta până ieri, când încercam să dorm. Cineva a pătruns înăuntru cu uşurinţă, fără a intra prin efracţie. Iar mai apoi, când a părăsit casa, acea persoană a încuiat uşa. A ştiut cum să intre. Dar acest lucru nu face sens.

— De ce nu?

— Pentru că numai eu, Julie şi menajera noastră cunoaştem codul de la sistemul de securitate. Îl schimbăm o dată la două luni.

— Aveţi vreo suspiciune legată de menajeră sau familia ei?

— Ei bine, aceasta are aproape şaizeci de ani şi nu-i cunoaştem familia. Poliţia a analizat acest aspect, dar nu au găsit nimic.

— Ei bine, dar dumneavoastră? întrebă Kate. Vă puteţi gândi la cineva care ar fi capabil să facă aşa ceva?

Acesta clătină din cap, fără să se gândească mult.

— Am petrecut fiecare moment în care am fost treaz, de când am venit acasă şi am găsit corpul, încercând să mă gândesc la cineva care ar avea vreun motiv să o omoare – sau să fie supărat pe ea. Şi nimeni nu îmi vine în minte. Făcu o pauză şi o privi apoi sceptic. Aţi spus că sunteţi pensionată. Deci, de ce vă interesează acest caz atât de mult?

Aceasta răspunse în singurul mod acceptabil.

— Vreau doar să fac tot ce îmi stă în putinţă pentru a o linişti pe Debbie.

Ştia însă că există un adevăr mult mai profund. Şi era unul egoist.

„Deoarece faptul că sunt implicată cât de puţin în acest caz mă ajută să am un scop, lucru ce nu s-a mai întâmplat de acum un an, de când m-am pensionat.”

— Ei bine, apreciez ajutorul dumneavoastră, spuse Tyler. Şi dacă mai aveţi nevoie de ceva de la mine, vă rog să-mi spuneţi.

— Aşa voi face, spuse ea, mângâindu-l uşor pe spate şi lăsându-l în durerea lui. Adevărul era însă că se îndoia că va mai vorbi vreodată cu el. A fost agent suficient de mult timp pentru a-şi da seama când un bărbat este inocent şi cu adevărat trist. Ar fi pariat tot ce avea pe faptul că Tyler Hicks nu şi-a ucis soţia. Deja se simţea oribil că îl abordase la înmormântarea soţiei sale. De acum încolo, nu se va mai apropia de Tyler; dacă pe viitor acesta va putea da o mână de ajutor, îi va lăsa pe poliţişti să se ocupe de asta.

A mers la maşina ei şi a ieşit în coloana adormită de maşini care plecau de la cimitir. A condus înapoi spre casă în tăcere, continuând să se gândească la Melissa şi viitoarea ei nepoată.

Telefonul îi sună, distrugându-i şirul de gânduri. Pe ecran apărea un număr, nu un nume. Răspunse suspicioasă, încă marcată de înmormântare şi cum această experienţă o făcea să se gândească îndelung la fiica ei.

— Kate Wise? întrebă bărbatul de la celălalt capăt.

— Da, eu sunt Kate, spuse ea.

— Sunt Randall Budd. Ce mai faceţi?

— Sunt posomorâtă, răspunse ea sincer, puţin iritată că trebuia să vorbească, chiar în acel moment, cu Comisarul Budd.

— Mergeţi astăzi la înmormântare? întrebă el.

Era destul de surprinsă că acesta ştia că Julie urma să fie îngropată astăzi. Poate că ar trebui, la urma urmei, să îl ia puţin mai uşor.

— Da, răspunse ea. Am plecat de acolo acum aproximativ cincisprezece minute.

— Uitaţi ce e. Voiam să vă anunţ că am primit un pont anonim azi-dimineaţă la ora opt. A avut loc o arestare în cazul morţii lui Julie Hicks. Încă îl interogăm pe tipul respectiv. Un tip care a venit să le repare Internetul în urmă cu câteva săptămâni. Cunoaşte destul de bine familia şi are o arestare anterioară pentru – fiţi atentă – agresiune sexuală. Îi verificăm povestea şi conturile şi totul pare destul de solid.

— Cine este tipul?

Budd oftă, un sunet asemănător electricităţii statice prin telefon.

— Doamna Wise, ştiţi că nu pot să vă dezvălui acest aspect.

— Bineînţeles că puteţi. Nu voi folosi această informaţie decât în scopul de a vă ajuta.

— Da, dar nu am cerut ajutorul dumneavoastră şi vă spun asta cu tot respectul.

— Puteţi să îmi spuneţi măcar dacă suspectul cunoştea victima personal?

O linişte de aproximativ trei secunde se aşternu, întreruptă mai apoi de un suspin puternic, urmat de vocea lui Budd:

— Nu.

Era pe punctul să insiste mai mult, dar a lăsat lucrurile aşa cum erau. Dacă chiar ar fi vrut să afle, tot ce trebuia să facă era să-l sune pe Logan. Era un lucru josnic, dar măcar avea această opţiune

— Şi pare a fi vinovatul?

— Este cu siguranţă o posibilitate, spuse Budd. De îndată ce avem suficiente dovezi pentru a-l învinui, o să-i informăm pe Debbie şi pe Jim Meade. Aşadar, vă rugăm să păstraţi această informaţie pentru dumneavoastră momentan. M-am gândit să vă informez...în speranţa că nu vă veţi mai însuşi rolul de justiţiar.

— Vă mulţumesc pentru asta, spuse ea. Să aveţi o zi bună, Comisare.

Închise telefonul uşurată. Caz închis. Acesta era un lucru bun. Acum, Debbie şi Jim vor putea să-şi plângă fiica împăcaţi.

Dar apoi s-a gândit la ceea ce i-a spus Tyler Hicks despre codul de securitate. Şi chiar şi lucrurile pe care nu le-a spus. Cum cineva ar trebui să ştie cum să intre nevăzut. Cum cineva ar trebui să cunoască familia suficient de bine

pentru a putea intra în casă după întuneric, în ciuda măsurilor de securitate şi a uşilor încuiate.

Când a ajuns înapoi la casa ei din Carytown, acea uşurare dispăru. Ba din contră, s-a transformat într-o certitudine cu totul nouă.

O certitudine ce îi spunea că oricine a ucis-o pe Julie Hicks era încă în libertate.

CAPITOLUL NOUĂ

Singurul aspect pe care Kate îl ura la munca de agent consta în puţinele dăţi când trebuia să se prezinte în instanţă pentru a depune mărturie împotriva liberării condiţionate a deţinutului. Cu toate acestea, acum, după un an de zile de când şi-a părăsit locul de muncă şi cu perspectiva revenirii într-un rol minor în viitor, i se părea interesant să facă asta.

Trebuia să depună mărturie împotriva unui bărbat pe nume Patrick Ellis. Ştia istoria acestui bărbat pe de rost, dar asculta încă fiecare cuvânt pe care judecătorul îl spunea, în timp ce povestea cazul pentru cei prezenţi.

— A fost dovedit dincolo de orice îndoială rezonabilă că domnul Ellis a ucis un cuplu căsătorit, în timp ce aceştia se aflau în drumeţie pe traseul de pe muntele Blue Ridge, în anul 1993. Cuplul căsătorit, cu numele de Mueller, a fost descoperit la trei zile după drumeţia fatală. Ambii aveau capetele zdrobite, soţia a fost violată şi sodomizată, ambii erau dezbrăcaţi şi dezmembraţi. Pe parcursul procesului iniţial, apărarea a insistat pentru o hotărâre pe motiv de

alienare mentală, având în vedere caracterul nejustificat al infracţiunilor lui Ellis.

— În cele din urmă, s-a dovedit că Ellis era în deplinătatea facultăţilor mintale, având în vedere tot efortul depus în comiterea crimei, premeditarea era evidentă. Dovezi suplimentare au arătat faptul că soţii Mueller nu au fost aleşi întâmplător; aceştia locuiau la trei străzi distanţă de el. O dată, când aceştia erau plecaţi în vacanţă în Floria, le-a tuns chiar şi iarba.

Se opri şi se uită în sala de judecată, asigurându-se că cele spuse de el au fost asimilate de cei prezenţi. În timp ce citea minutele şi înscrierile de la audierile anterioare, Kate retrăia întregul caz în cap. Trecuseră douăzeci şi cinci de ani, dar cazul, ca şi majoritatea celor care o aduseseră într-o sală de judecată, părea la fel de proaspăt precum cel care a avut loc săptămâna trecută. Chiar şi Patrick Ellis arăta aproape la fel, cu excepţia bărbii neîngrijite şi a câtorva fire de păr alb. A recunoscut-o înainte de a fi chemată să depună mărturie. Îi aruncase un zâmbet care era la fel de ascuţit precum un cuţit.

„Un cuţit pe care sunt sigură că ar fi fericit să mi-l arunce direct în gât”, îşi spuse ea în timp ce urcă pe stand.

— Înainte de a începe, spuse judecătorul, după ce captase atenţia tuturor, ar trebui să precizez celor prezenţi că doamna Kate Wise s-a retras din Birou acum aproximativ un an. Cu toate acestea, ştiu din surse sigure, că toată lumea cu care a lucrat, inclusiv superiorii ei, au încredere deplină în ea. Acestea fiind spuse...doamna Wise, presupun că ştiţi toate motivele prezentate pentru liberarea condiţionată a domnului Patrick Ellis, corect?

— Aşa este.

— Puteţi preciza motivele respective pentru instanţă?

— Bineînţeles, Onorată Instanţă. Ştiu că pe parcursul primului an în închisoare, Ellis a fost implicat în trei bătăi, dintre care una aproape că l-a ucis. De asemenea, ştiu că în al treilea an, a încercat să obţină permisiunea de a contacta prietenii şi membrii familiei Mueller, sub pretextul că dorea să îşi ceară iertare. Neputând obţine această permisiune, a încercat să se sinucidă prin spânzurare. În cele din urmă, ştiu că a mers în mod regulat la capelă şi a participat la studiile biblice şi că, aparent, şi-a dedicat viaţa lui Hristos. În ultimii patru ani, s-a comportat ca un deţinut de model şi, conform părerilor mai multor paznici, acesta reprezintă definiţia unui om schimbat.

— Aşa este, spuse judecătorul. Pe baza acestor detalii, care este părerea dumneavoastră cu privire la posibilitatea liberării condiţionate?

— Ei bine, Ellis a fost condangat iniţial la detenţie pe viaţă. Şi deşi această sentinţă venea însoţită de posibilitatea liberării condiţionate, m-am opus vehement chiar şi atunci. Şi voi continua să mă opun şi acum. Nu pot să mă exprim cu privire la faptul dacă Ellis este un om schimbat sau nu. Dar vă pot spune că lucrurile pe care le-am văzut la locul crimei atunci când au fost descoperite cadavrele, erau opera unui om care s-a bucurat de ceea ce făcuse. De asemenea, vă pot spune câteva dintre lucrurile demente pe care mi le-a spus mie şi partenerului meu în timpul interogatoriului. Ştiu că astăzi sunt prezenţi membri ai familiei Mueller, aşa că aş prefera să nu menţionez lucrurile pe care Ellis mi le-a spus în particular. Dar o voi

face dacă trebuie să mă asigur că nu va mai trăi nicio zi libertate.

Se uită scurt spre Ellis şi văzuse că rânjetul îi dispăruse. Acum arăta ca un bărbat bântuit de o fantomă fără nume.

— Nu ţineţi cont de buna sa purtare şi de semnele care arată că s-a schimbat?

— Nu cred că aceste lucruri contează, spuse Kate. Liberare condiţionată l-ar transforma într-un om liber. Da, într-adevăr, va fi supus la teste şi va trebui să respecte anumite restricţii, dar ar fi totuşi în libertate. Ar reveni într-o anumită măsură la viaţa lui. Cuplul căsătorit pe care l-am descoperit pe munte acum douăzeci şi cinci de ani nu se poate bucura de această opţiune. Aşa că nu...nu consider că schimbarea personalităţii domnului Ellis constituie un motiv pentru liberarea condiţionată a acestuia.

Observase expresia sumbră de pe faţa judecătorului şi tăcerea şocată care s-a lăsat audienţă. Da, în trecut ar fi urât această parte a slujbei. Dar a revenit destul de natural şi, deşi nu-i plăcea să recunoască, se simţea incredibil văzându-l pe Patrick Ellis cum o priveşte diabolic.

***

Douăzeci de minute mai târziu, imediat după ce liberarea condiţionată îi fusese refuzată lui Patrick Ellis, se pregătea să iasă din instanţă. Discuţiile din sala de judecată au făcut-o să retrăiască imaginile crimelor. Era greu de imaginat că acel gen de scene îi alcătuiau viaţa la un

moment dat. Cu siguranţă soţii Muller se numărau printre trupurile cel mai grav mutilate şi abuzate pe care le văzuse în cariera ei, dar numărul de cadavre continua să se strângă, definind într-un fel munca ei.

Abia când s-a pensionat a înţeles asta. La fiecare care caz la care a lucrat a exista de obicei cel puţin un cadavru. Nu îndrăznea să se gândească cât de multe cadavre a văzut de-a lungul carierei ei. Din punctul ei de vedere, genul acesta de detalii şi cifre puteau aduce un agent pensionat în pragul nebuniei.

Kate nu a avut timp să aprofundeze acest gând. În timp ce cobora scările instanţei, auzi pe cineva care o striga din spate. Zâmbi când şi-a dat seama de apelativul pe care îl foloseau. Nu foloseau doamna Wise.

— Agent Wise!

Se opri şi se întoarse să vadă cine încă i se mai adresa cu apelativul de agent. A văzut trei oameni care coborau scările, încercând să o prindă din urmă. Unul dintre ei părea cunoscut. Poate că era unul dintre membrii familiei soţilor Mueller.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă ea.

— Eu sunt Paul Mueller, îi spuse faţa pe care o recunoscuse. Sunt tatăl lui Clark. Clark a fost...

— Da, îmi amintesc, spuse Kate. Şi într-adevăr îşi amintea. Deşi, atunci când se gândi la Clark Mueller, vedea un cap spart cu o piatră şi un intestin subţire atârnând dintr-o spintecătură făcută în stomac.

— Acesta este cel mai bun prieten al lui din facultate şi aceasta este sora lui, spuse Paul Mueller, indicând spre cei doi.

Prezentările au fost făcute scurt. Totul părea destul de ireal pentru Kate. Era genul de situaţie pe care încercase să o evite din greu atunci când lucra ca şi agent. Dar acum simţea că le datora o oarecare atenţie acestor oameni – oameni care şi-au pierdut persoanele dragi cu foarte mult timp în urmă şi au găsit o oarecare linişte şi consolare deoarece ea a reuşit să găsească persoana care le-a furat o mare parte din viaţa lor.

— Am vrut doar să vă mulţumim pentru faptul că aţi rămas implicată în acest caz, deşi puteaţi să nu o faceţi, spuse Paul Mueller. Dacă acel monstru ar fi fost liberat condiţionat...nu ştiu ce aş fi făcut.

— Plăcerea este de partea mea, spuse ea. Agenţii pensionaţi fac tot timpul lucruri de genul acesta.

— Sunt sigur că o fac, spuse Paul. Dar dumneavoastră aţi fost întotdeauna singura persoană implicată în harababura asta căreia părea să îi pese cu adevărat. Desigur, aţi vrut să-l prindeţi pe Ellis. Dar aţi avut şi o inimă bună. Îmi aduc aminte de o seară când aţi reuşit să îmi înveseliţi soţia, când aceasta s-a chinuit aproape o oră să vă spună, printre lacrimi, o poveste fără sens cu Clark, care a căzut dintr-un copac când avea şapte ani. Dumneavoastră aţi înveselit-o, în timp ce ceilalţi poliţişti şi agenţi din casă o evitau ca pe ciumă. Acest lucru a însemnat enorm pentru mine.

Kate nu a ştiut niciodată cum să accepte un compliment, iar acum nu ştia cum să reacţioneze. S-a decis doar să îi zâmbească înapoi.

— Atâta timp cât sunt în viaţă, Patrick Ellis nu va fi liberat condiţionat, spuse ea. Vă promit acest lucru.

Paul a îmbrăţişat-o, la fel şi prietenul din facultate şi sora. S-au despărţit şi fiecare a luat-o pe drumul lui. Kate se îndreptă spre maşina ei, încercând să-şi scoată din cap amintirile legate de cazul Mueller. În timp ce făcea asta, îşi dădu seama că în timpul audierii a spus ceva care a lovit-o precum un topor. Ceva legat de întorsătura de situaţie pe care a luat-o cazul lui Patrick Ellis şi cum s-a dovedit că acestea nu i-a ales la întâmplare pe soţii Mueller...ci îi cunoştea dinainte.

Se gândi la Julie Hicks şi nu se putea abţine să nu îşi pună tot felul de întrebări.

Acest gând i-a rămas întipărit în minte pe drumul spre casă.

CAPITOLUL ZECE

Ultima relaţie serioasă pe care Kate a avut-o a durat trei săptămâni. Şi a constat doar într-un sărut ciudat şi câteva cine. După ce Michael murise, şi-a spus că nu va mai avea nicio relaţie cu vreun alt bărbat. Dar a început să se simtă singură şi a făcut tot ce-a putut. De-a lungul timpului, au fost patru bărbaţi diferiţi cu care a încercat ceva, dar fiecare a eşuat. Era prea dură cu ei, aproape că voia să găsească un motiv pentru ca relaţia să nu meargă. Şi dacă nu putea să găsească un motiv, îi îndepărta.

Ar fi mai uşor să-şi spună că i-a îndepărtat în mod subconştient, dar nu se punea problema asta. Nu, o făcea intenţionat de fiecare dată.

Din această cauză, Kate devenise adepta mâncatului de una singură. Şi nu o deranja deloc, nici măcar privirile compătimitoare ale cuplurilor mai tinere, care uneori se uitau la ea de parcă îşi vedeau propriul viitor. Mâncatul de una singură era aproape eliberator şi, pe lângă asta, era o modalitate foarte bună de a-şi pune ordine în gânduri. Pe vremea când era agent şi avea nevoie să gândească, mergea deseori în cafenele sau în baruri. Nu-i plăcuse niciodată liniştea dintr-un birou şi lucratul de una singură acasă în linişte, o deprima. Pentru Kate era mai uşor să-şi facă ordine în gânduri în mijlocul zgomotului creat de oamenii care veneau şi plecau din restaurante. Întotdeauna a fost aşa. Era una dintre ciudăţeniile de care era Michael fascinat – sau cel puţin, asta spunea tot timpul.

Acum, mânca tacos cu peşte şi orez cu limetă şi coriandru. O sticlă pe jumătate goală de Dos Equis era aşezată lângă farfurie. Stătea la o masă mică, aflată în spatele restaurantului, în timp ce ora cinei începu să umple locul în această seară de joi. Îşi mânca tacosul şi se gândea la cazul Meade/Hicks. Se întreba care erau posibilităţile ca ea să poată intra în acea casă. Era destul de sigură că Tyler Hicks nu ar fi deranjat de această idee, dar ştia şi că o astfel de cerere ar fi de prost gust în momentul de faţă. Se gândea că va trebui să aştepte câteva săptămâni. Şi dacă avea vreo speranţă să afle dacă ucigaşul era încă în libertate, nu dispunea de acest timp...mai ales acum, când poliţiştii credeau că au prins vinovatul.

Şi poate chiar l-au prins. Cine putea şti?

Gândurile ei s-au îndreptat spre Michael. De când acesta fusese ucis, începea să se gândească la el ori de câte ori întâmpina dificultăţi în rezolvarea unui caz. Ucigaşul lui Michael nu a fost prins niciodată, în ciuda tuturor eforturilor ei şi a altor agenţi. Şi din câte şi-a dat Kate seama – şi, în măsura măsura informaţiilor pe care le deţinea – crima lui Michael fusese una întâmplătoare. Poate că era o tâlhărie eşuată sau doar un drogat care voia să simtă fiorul crimei. Efectiv nu existau suficiente dovezi care să dovedească contrariul.

Deci, se gândea mereu la crima nerezolvată a lui Michael atunci când simţea că un caz îi scapă printre degete. Totuşi, de data aceasta – cu Julie Hicks şi părinţii ei îngrijoraţi – Kate nu era sigură dacă îi scapă sau nu printre degete. Nu se putea abţine să nu se gândească dacă nu cumva ar fi rezolvat deja cazul dacă ar fi avut resursele FBI-ului la dispoziţie.

„Sau”, se gândi ea, luând o gură de bere, „poate că poliţiştii au dreptate. Poate că tipul de care mi-a spus Budd că l-au prins este criminalul.”

Se îndoia, totuşi. Nu primise nicio veste de la Debbie sau de la Comisarul Bud. Budd s-ar putea să nu se mai sinchisească să-i spună că sunt sută la sută siguri şi că l-au arestat pe suspect, în mod oficial, dar Debbie i-ar spune cu siguranţă. Şi din moment ce nu avea nicio noutate, la zece ore după ce Budd o sunase, presupunea că asta înseamna că actualul lor suspect nu era lovitura lor câştigătoare, precum acesta prezentase situaţia.

Şi-a terminat de mâncat tacosul şi de băut berea. În timp ce îşi plătea nota, verifică rapid mental o serie de întrebări.

„Când voi putea vedea locul crimei?”

„Ce a vizitat Tyler pe drum şi de ce?”

„Avea menajera vreun motiv să dea codul de securitate altcuiva?”

„Cât de sigur este sistemul de securitate instalat de soţii Hicks?”

Dacă ar mai fi fost încă agent activ, acestea erau genul de întrebări cu care şi-ar fi bătut capul. Dar având în vedere situaţia actuală, asta era tot ce avea pentru a putea continua. Până atunci, nu putea decât să aştepte ca Budd sau Debbie să o sune pentru a confirma că au găsit într-adevăr ucigaşul lui Julie.

Dar, pe măsură ce timpul trecea, Kate se aştepta din ce în ce mai puţin să primească un astfel de apel.

***

Kate s-a întors pe jos acasă, casă care se afla la doar şase blocuri distanţă de locul unde s-a bucurat de bere şi de tacosul cu peşte. Noaptea se aşternu complet şi temperatura era perfectă. Nu era prea cald, dar nici prea rece, o temperatură de vară târzie. Se gândi să încheie noaptea cu un pahar sau două de vin afară pe verandă, ascultând traficul şi greierii din depărtare, care păreau să creadă că încă mai exista o porţiune de pădure la periferia Richmondului.

Totuşi, atunci când a ajuns acasă, a văzut că pe veranda ei era deja cineva. Agentul din ea începea să iasă la suprafaţă, dar în numai o secundă, îşi dădu seama că nu are motive să-şi facă griji. Omul care stătea în balansoarul de pe verandă era un prieten de-al ei. Mai mult decât un prieten, presupunea ea. Dintre toţi bărbaţii cu care a ieşit la întâlnire de la moartea lui Michael, cel care se afla în balansoarul ei era singurul pe care-l sărutase...singurul care îşi petrecuse noaptea la ea acasă.

Numele lui era Allen Goldman şi era un bărbat decent. Nu era Michael Wise, dar nimeni nu era. Allen era cu un an mai mare decât Kate şi, de asemenea, pe punctul de a se pensiona dintr-o slujbă în publicitate. Dar pe lângă asta avea propria lui afacere mică, făcea publicitate pentru edituri independente. Întotdeauna i-a plăcut să vorbească cu el, avea poveşti amuzante, iar Kate era destul de sigură că ar trata-o aşa cum se cuvine, dacă l-ar lăsa. Allen a trecut printr-un divorţ în urmă cu aproximativ doisprezece ani şi vorbea rar despre soţia sa sau despre timpul petrecut cu ea – lucru care o făcea pe Kate să se simtă puţin incomod.

În timp ce Kate urcă scările, acesta se ridică din balansoar. Părea puţin cam jenat, dar bucuros să o vadă, în acelaşi timp.

— Stai jos, spuse ea, în timp ce îi făcea semne cu mâna. De cât timp stai aici?

Allen se uită la ceas şi ridică din umeri.

— Cred că de douăzeci de minute.

— Cât timp ai fi stat?

— Mă gândeam la o jumătate de oră. Maxim o oră întreagă.

Trase ghiveciul decorativ gol pe partea cealaltă a uşii din faţă. Îl întoarse cu susul în jos lângă balansoar. Se aşează pe el, oftă şi îi luă mâna lui Allen. Acesta părea să aprecieze gestul.

— Deci, ce se întâmplă, Allen? întrebă ea, puţin sceptică.

Îi plăcea să o viziteze. El făcea acest lucru deoarece, la prima lor întâlnire, Kate i-a spus că îi plăcea să fie luată prin surprindere de către un bărbat. Ultima oară când făcuse asta – acum aproximativ două luni – a ajuns să-şi petreacă noaptea la ea acasă. Au dormit împreună şi au discutat, în dimineaţa următoare, de ce era o idee rea. De atunci, au mai luat cina de câteva ori, dar nimic nu mai părea la fel.

— Mă gândeam să vin să văd ce mai faci, spuse el. Nu am vorbit de aproximativ o săptămână sau cam aşa ceva.

— Sunt bine, replică ea. Doar...am avut o zi ciudată. O săptămână ciudată, de fapt.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

S-a gândit pentru o clipă la asta şi a constatat că voia să vorbească despre ce s-a întâmplat. A fost surprinsă de ea însăşi atunci când a început să îi povestească despre înmormântare. Mai mult decât atât, ea i-a împărtăşit faptul că Debbie Meade o rugase să facă nişte verificări. Şi-a încheiat povestea cu călătoria ei în DC şi potenţiala ofertă de a începe să lucreze la cazuri nerezolvate.

— Chiar ţi-e dor să faci asta, nu-i aşa? întrebă el.

— În majoritatea timpului, replică ea. Cum de ţi-ai dat seama? E chiar aşa de evident?

El zâmbi şi îi spuse:

— E felul în care pui întrebări. Modul în care vorbeşti cu oamenii. La prima noastră întâlnire, m-am speriat, dar a început să îmi placă repede.

— Da, am fost impresionată că nu te-am speriat.

— Vorbind de întâlniri, spuse el, speram să te scot la una într-o zi.

Aproape că a făcut o glumă despre cum acesta voia mai mult decât o întâlnire din moment ce s-a trezit cu el la uşă. Având în vedere ceea ce se întâmplase ultima dată când a apărut neanunţat, era uşor de presupus că spera ca şi această vizită să aibă aceeaşi finalitate.

— Poate altă dată, spuse ea. Toată situaţia cu fiica lui Debbie...şi apoi gândul că s-ar putea să îmi reiau vechea slujbă...

— Lucrurile devin cam aglomerate, nu?

— Aşa sper. Multe lucruri din trecutul meu au început să îşi facă apariţia în ultimele zile. Am fost nevoită să depun şi mărturie în instanţă împotriva unui nemernic. Un tip pe care l-am închis în anii nouăzeci. Văzându-i faţa şi retrăind cazul...a fost ca şi cum m-am întors în trecut. A fost ciudat. Dar...mi-a plăcut într-un fel.

— Ştii, spuse Allen, nu cred că mă deranjează dacă mă pui pe locul doi, după munca ta.

— Asta e problema, spuse ea, sărutându-l uşor pe obraz. Eşti prea bun pentru asta. Nu meriţi locul doi.

Se încruntă şi se ridică din nou din balansoar. De data aceasta, Kate nu i-a mai spus să se aşeze înapoi.

— Deci, acesta este un nu pentru moment, sau un nu pentru viitorul apropiat?

— Nu ştiu, răspunse ea sincer. Să spunem doar că este pentru moment şi să vedem cum decurg lucrurile?

— Mi se pare corect, spuse el, îndreptându-se spre scări.

— Şi Allen... data viitoare sună-mă înainte, bine?

Acesta zâmbi şi îi făcu cu mâna, mergând apoi spre trotuar.

Kate îl privi dispărând din vedere, coborând dealul, până când dispăru într-o curbă şi în întunericul nopţii.

„Este un tip bun”, îşi spuse ea. Şi nu avea nici cea mai vagă idee dacă vorbea cu ea însăşi sau încerca să-l convingă pe Michael, oriunde ar fi.

Totuşi, dacă era să fie sinceră, Michael şi-ar fi dorit ca ea să iasă din nou la întâlniri. Şi-ar fi dorit ca ea să se bucure de viaţă la maxim, în absenţa lui. Deci poate că totul era în capul ei. Poate că încerca din nou să umple o gaură din viaţa ei cu muncă şi nu cu compania cuiva căruia îi păsa de ea.

Acesta era încă unul din lucrurile din trecut care părea să nu dispară.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Acesta o urmărea în timp ce îşi lua fiica, în vârstă de doisprezece ani, de la antrenamentul pentru majorete. În urmă cu o lună, era antrenamentul de înot. Dar vara era pe sfârşite, aşa că piscina nu mai intra în discuţie. Acum, fotbalul se afla la orizont, la fel ca şi piramidele majoretelor şi pompoanele. Copiii din ziua de azi...trebuiau să se implice în ceva. Iar părinţii lor idioţi erau mai mult decât fericiţi să-i ţină potoliţi.

Parcase maşina la celălalt capăt al terenului de fotbal. O urmărea, chiorându-şi ochii, reuşind să-i vadă părul prins în coadă, în timp ce ieşea din maşină şi vorbea cu una dintre celelalte mame, fiicele lor pălăvrăgind în spatele maşinii. După un timp, s-au despărţit şi aceasta porni din nou maşina.

Când şi-a îndreptat maşina înapoi spre şosea, a făcut şi el acelaşi lucru. Era la celălalt capăt al parcării, la aproape patruzeci şi cinci de metri distanţă. O privi cum ieşea pe şosea, acordând prioritate altor două maşini în faţa lui, ieşind şi el mai apoi.

Nu o urmărea, nu tocmai. Toate maşinile din lume puteau să intre în spaţiul dintre ei şi el tot ar şti unde mergea ea. Era joi. Ea şi fiica ei se vor opri în drum spre casă la Subway. Nu era sigur ce sandwich şi-a luat, dar ambalajele pe care le văzuse în coşul ei de gunoi aveau un fel de sos roşu pe ele. Poate era un sandwich cu chiftele.

Zece minute mai târziu, când trecu pe lângă piaţa unde se afla Subway, parcă maşina în celălalt capăt al pieţei. A parcat într-un loc gol în faţa unui Aldi şi a urmărit fast food-ul Subway până când cele două au ieşit din el. Fiica era drăguţă, dar nu îl interesau copiii. Se gândea că ar putea fi interesat şi de copii, dar avea deja suficiente probleme aşa cum era. Faptul că o urmărea de mai bine de trei luni era o dovadă a acestui fapt. A urmărit-o şi a studiat-o şi acestea erau lucrurile pe care le ştia despre ea.

Numele ei era Lacy Thurmond. Avea treizeci şi cinci de ani. Era căsătorită cu un bărbat care susţinea că trebuie să lucreze târziu în zilele de luni şi joi. Dar i-a urmărit, de asemenea, şi soţul. Munca pe care soţul o făcea era într-o cameră de motel, aflată la treizeci şi doi de kilometri distanţă de casă, constând în sex cu o fată care abia părea să aibă douăzeci de ani. Lacy Thurmond avea un râs enervant, o pisică, o fiică de doisprezece ani şi îi plăcea să citească. Lucra de acasă, făcând un fel de muncă de editare pentru o firmă de telecomunicaţii. Bea cel puţin două pahare de vin alb sau două shot-uri de tequila în fiecare noapte. Ea şi soţul ei făceau sex de două ori pe săptămână (deşi el făcea asta de patru ori, de două ori cu fata mai tânără la motel) şi una dintre acele zile era întotdeauna duminica. De obicei, sexul era dur şi ea avea orgasm foarte rar. Când avea orgasm, era foarte tăcută şi trebuia să stea deasupra.

Ştia lucrurile astea pentru că îi urmărise de mai multe ori. Nu aveau un sistem de securitate şi din cauză că geamul de la dormitorul lor era orientat spre curtea din spate, acesta o putea spiona oricât de mult voia. De asemenea, îl ajuta şi faptul că în jaluzelele de la dormitor exista o gaură, care îi permitea să vadă suficient de bine.

Se gândea la acele jaluzele, în timp ce le urmărea părăsind Subway şi întorcându-se pe drum. Se gândea la ceva banal, precum un set de jaluzele şi cum cuplurile căsătorite trebuiau să se hotărască, la un moment, ce fel de jaluzele vor şi să le instaleze. Pentru el acest lucru era atât de trist, cât şi reconfortant, ambele în acelaşi timp.

Pe drumul de la Subway spre casa lor, a permis unui număr de cinci maşini să stea între maşina lui şi a lor – distanţa fiind de cinci kilometri. Conducea prin faţa casei lor atunci când Lucy a deschis uşa garajului folosind telecomanda. A văzut spaţiul gol din garaj, spaţiu pe care camionul soţului el îl umple în jurul orei zece. Odată a ajuns acasă mai devreme, în jurul orei nouă şi patruzeci şi cinci de minute, dar de obicei ajunge la ora zece, sau mai târziu.

Îşi verifică ceasul. Asta însemna că are aproximativ trei ore. Dacă ar fi nevoit, l-ar ucide şi pe soţ. Dar nu voia asta. El o voia doar pe ea.

Dar da, l-ar ucide şi pe soţ dacă nu ar avea încotro.

Dar chiar îşi dorea să nu rănească fetiţa.

Chiar şi el trebuia să tragă o linie undeva.

***

Lacy se grăbi să o ajute pe Olivia temele. În unele nopţi îşi permitea să fie o mamă cu jumătate de normă. În seara aceasta, era mai preocupată de primul shot de tequila pe

care urma să îl bea, decât cu tema fiicei ei. Avusese o zi mizerabilă la lucru şi odată cu trecerea orelor, ştia cum urma să fie noaptea, făcând-o să se simtă blocată...făcând-o să se simtă ca şi cum nu i-ar mai păsa dacă ziua s-a încheiat sau nu.

Olivia şi-a terminat temele, în timp ce Lacy îşi dădea silinţa să facă curat prin casă. A spălat o tură de rufe şi a plătit câteva facturi online, în timp ce Olivia stătea bosumflată pe canapea cu iPhone-ul în mână, jucându-se pe Snapchat.

Când ceasul arăta ora 8:30, noaptea decurgea ca de obicei. Olivia a spus noapte bună cu jumătate de gură şi s-a retras în camera ei. Lacy ştia că nu va merge la culcare până în jurul orei unsprezece, petrecându-şi restul timpului singură, fie desenând, fie citind. Nu avea nimic împotriva acestei situaţii; ştia că fetele pe la vârsta de doisprezece ani începeau să se distanţeze, petrecând mult timp singure în camerele lor. În plus...Lacy se considera norocoasă. Ştia că Oliviei îi plăcea foarte mult să citească. Ar fi putut sta în camera ei, căutând filme porno, sau făcând schimb de mesaje erotice cu vreun băiat.

Având în vedere că Olivia era în camera ei, Lacy şi-a permis să bea câteva shot-uri de tequila. Nu era băutura ei preferată, dar era băutura care o îmbăta cel mai rapid. În ultimul timp, apela destul de des la această băutură, mai ales în nopţile de luni şi joi. O ajuta să se prefacă în faţa soţului ei.

Ştia ce făcea el în zilele de luni şi joi. Dar nu ştia cu cine. Prostul, a folosit o dată cardul de credit pentru a plăti pentru cameră şi nici nu s-a chinuit prea mult să mascheze mirosul de parfum şi de sex. A încercat, îmbâcsindu-şi hainele cu spray pentru corp, Axe, ca şi cum acest lucru nu

ar fi fost un indiciu de ce venea târziu acasă în zilele de luni şi joi.

Deci, tequila o ajuta. Era de obicei destul de slăbită în momentul în care acesta ajungea acasă, făcând conversaţia mai uşoară şi uşurând efortul de a se culca lângă el, pretinzând că totul este în regulă.

S-a aşezat la masa de bucătărie, bând mai multe shot-uri, în timp ce se uita pe profilul lui de Facebook. Căuta mesaje sau comentarii de la femei pe care nu le cunoştea, orice putea fi considerat a fi flirt. Dar nu a găsit nimic incriminator.

Era nouă treizeci, când şi-a dat seama că, dacă nu se oprea acum din băut, i se va face rău. A pus dopul sticlei de tequila şi a pus-o înapoi în dulap. De îndată ce a făcut acest lucru, auzi o uşoară bătaie în uşă. I se părea ciudat şi dacă ar fi fost trează, ar fi fost puţin mai mult speriată decât curioasă.

A mers la uşă, sperând ca soţul ei să fie acolo – poate cu flori şi şampanie. Poate că urma să-i spună totul, să mărturisească şi să-i ceară iertarea.

A mers la uşă, încercând să fie cât se poate de silenţioasă, pentru a n-o alerta pe Olivia. Chiar şi în timp ce Lacy se îndrepta spre uşă, putea auzi murmurul uşor al muzicii pop proaste, pe care fiica ei o asculta în ultima vreme. Venea de sus ca o persoană plictisită care îşi şoptea singură.

Când a ajuns la uşă, o altă bătaie se auzi. Aprinse lumina pe verandă şi se uită prin trioul de ferestre mici pătrate din partea de sus a uşii. Faţa pe care o văzuse nu era cea a soţului ei, dar era una familiară. Neînţelegând de ce avea

un vizitator la ora asta târzie, deschise uşa. Nu-i era frică; îşi cunoştea destul de bine vizitatorul. Deşi el nu era cel mai de treabă tip şi, sincer, câteodată o speria, considera că acesta este inofensiv. De asemenea, faptul că el se afla acolo la acea oră, însemna că poate se întâmplase ceva...

Aceasta deschise uşa, iar el făcu un pas înainte.

Nici măcar nu văzuse cuţitul. L-a văzut doar pe el făcând o mişcare ca şi cum urma să taie ceva, iar mai apoi a simţit ca şi cum cineva i-a desfăcut gâtul. A încercat să vorbească, să-l întrebe „Ce faci?”.

Dar tot ce a ieşit a fost sânge. Atât de mult sânge.

Aceasta s-a dezechilibrat, căzând într-un genunchi, iar mai apoi el s-a năpustit asupra ei. Coborând cuţitul din nou şi din nou.

Fiindu-i imposibil să respire şi simţind cum sângele îi părăsea corpul, Lacy îşi întoarse capul spre scări.

„Dumnezeule, fă-l să se oprească la mine. Te rog, Doamne...”

Iar acea rugăminte adresată unui Dumnezeu, în care nu crezuse niciodată, a fost ultimul gând coerent care i-a trecut prin minte, pe măsură ce cuţitul a coborât din nou şi sângele ei a început să se adune într-o piscină în jurul ei, pe podeaua lustruită de lemn masiv.

CAPITOLUL DOUĂSPREZECE

Unul dintre lucrurile pe care Kate nu le împărtăşise cu micul ei grup de cafea era faptul că somnul ei era foarte

prost de când s-a pensionat din Birou. Începuse să aibă probleme cu somnul după moartea lui Michael, dar asta era mai mult din cauza faptului că trebuia să se obişnuiască cu jumătatea goală de pat.

Dar, după pensionare, lipsa de somn se datora unei serii de vise şi coşmaruri care aproape că o făceau să-i fie frică să adoarmă. Medicul i-a prescris câteva remedii naturale care au ajutat-o o perioadă de timp dar, în cele din urmă, nu îşi mai făceau efectele. Pentru o vreme, se bazase pe medicamentele pentru alergii, care o făceau praf, permiţându-i să se odihnească din când în când.

Totuşi, putea să anticipeze când una dintre nopţile de acest gen urma să aibă loc. Atunci când soarele apunea, începea să simtă un fel de greutate pe umeri, urmată de o anxietate pe care aproape că o putea atinge, gusta şi simţi.

A simţit toate aceste lucruri în noaptea de după audierea privind liberarea condiţionată în cazul Mueller. Iniţial, a încercat să ignore ceea ce simţea, deoarece trecuseră aproape două luni de la ultima noapte plină de coşmaruri. Dar, în momentul în care s-a aşezat în pat, ştia ce urma să se întâmple; ştia ce urma. O simţea asemenea unei alte prezenţe în cameră.

S-a gândit să meargă la dulapul de medicamente pentru câteva doze de pastile pentru alergii, dar a considerat că e mai bine să nu facă asta. Oricât de stresantă era ideea coşmarurilor care urmau să îşi facă apariţia ştia că uneori acestea o ajutau să îşi analizeze şi să îşi structureze viaţa. De asemenea, oricât de morbid ar putea suna, erau şi o scuză pentru a-l vedea, pentru scurt timp, pe Michael într-

un alt mod decât în puţinele fotografii şi filmuleţe video pe care le avea cu el.

A mers la somn cu gândurile ei haotice despre Michael, despre Julie Hicks, despre cazul Mueller, despre faptul că s-a întâlnit recent cu Logan şi cu Directorul Adjunct Duran. Deşi era sigură că va avea o noapte plină de coşmaruri, Kate reuşi să adoarmă imediat.

Şi s-a dovedit că presimţirea ei era întemeiată.

***

De data aceasta, visul a început într-un mod diferit. Se vedea pe ea cu douăzeci şi cinci de ani mai tânără, coborând o stâncă, de-a lungul Munţilor Blue Ridge. Era o zi minunată, aproape de ora amiezii. Recunoscuse de îndată contextul, ştia că urma să găsească cadavrele cuplului proaspăt căsătorit, Muller, însângerate şi mutilate.

După ce Kate coborâse câţiva metri, ţinându-se strâns de frânghia de nailon, care era ancorată la aproximativ 18 metri deasupra capului ei, soarele dispăru dintr-o dată şi se făcu brusc noapte. Se trezi în picioare la baza stâncii. Se uită în sus şi nu putea vedea restul muntelui. Totuşi, vedea o altă persoană care cobora pe marginea stâncii.

Era un bărbat din care curgeau picături sânge, în timp ce cobora. Picăturile de sânge s-au împrăştiat pe stâncă, ajungând chiar lângă piciorul lui Kate. Când bărbatul a ajuns la baza stâncii, observase că era Michael. Faţa lui era distorsionată şi plină de sânge, jumătate din ea fiind acoperită cu o materie neagră. Şi, în ciuda condiţiei rele în

care acesta se afla – aceeaşi condiţie în care corpul lui fusese găsit în parc – Kate îşi dorea să-l sărute.

— Totul este o roată, spuse Michael. Se învârte în cerc. Fie te agăţi neputincios de ea, fie cazi şi te zdrobeşte. O roată...

Acesta se prăbuşi la pământ, transformându-se în praf, care s-a împrăştiat în toate direcţiile. Şi brusc, mintea subconştientă a lui Kate a înţeles că ceea ce trăia era mult mai rău decât coşmarurile tipice pe care le avusese în trecut. Era ceva mai întunecat, ceva mai profund...

S-a întors în direcţia în care ştia că îi va găsi pe soţii Mueller. Când acest caz i-a fost repartizat şi a venit aici pentru prima oară, era însoţită de alţi trei agenţi, o serie de poliţişti şi o echipă de legişti. Dar acum era doar ea, în întuneric, ştiind că erau nişte trupuri zdrobite undeva de-a lungul terenului stâncos.

— Alo, strigase ea în întuneric, nefiind sigură de la cine aştepta un răspuns.

— Kate!

O voce cunoscută, asemănătoare muzicii, se auzea de undeva din faţă, din întuneric. Întrezărea forme acolo, marginile zimţate ale copacilor. Numai că părea ca şi cum unele dintre ele se mişcau.

— Cine este acolo? întrebă ea.

O altă figură a ieşit din întuneric. Un bărbat zâmbitor, care îi făcea cu mâna într-un mod care îi amintea de un film mut vechi, o mişcare disociată şi aproape dezbinată.

Era tatăl ei. Când i-a zâmbit, a cuprins-o un val de panică, teroare şi dezgust. Acesta a făcut un pas spre ea, cu ochii albi strălucind în întuneric. Fără ezitare, Kate s-a întins să îşi scoată arma de la şold dar, spre surprinderea ei, aceasta nu era acolo. Se îndepărtă de el, simţindu-şi inima strânsă în piept, transformându-se, pentru un moment, în sinele ei de nouă ani. Era îngrozită să-l vadă, de întunericul din jurul lui, de...

O mână îi apucă umerii din spate.

Se întoarse şi îi văzuse pe soţii Mueller, proaspăt ucişi, cu sângele încă lucind. Capul soţiei era ciomăgit, ceea ce o făcea să aibă un zâmbet strâmb şi fragmentat. Trupa ei de la nunta, pe care tocmai o avusese, strălucea în lumina lunii, ultima licărire de lumină pe care o văzuse Kate, înainte ca întunericul să o înghită.

***

S-a trezit în dimineaţa următoare pentru a-şi începe rutina zilnică. Dar, în loc să se ridice imediat din pat, aşa cum făcea de obicei, a mai stat acolo câteva minute, încercând să îşi pună ordine în gândurile legate de coşmarul de azi-noapte. Nu visase cu tatăl ei de foarte mult timp. Apariţia bruscă a acestuia în visele ei era ca o invazie a intimităţii.

În timp ce se ridica în picioare, s-a uitat, pentru câteva momente, la cele trei poze atârnate pe peretele ei. Una dintre ele a fost făcută în timpul celei de-a doua săptămâni ca agent, imediat după ce făcuse prima ei arestare. Era o captură de droguri, valorând aproape un milion de dolari în

cocaină. Primul ei partener, un tip pe nume Jimmy Parker, zâmbea pe fundal.

„Asta era înainte ca totul să se complice şi cariera mea să creeze o mică istorie – asemănător unei legende urbane.”

Presupunea că de asta era aşa atrasă de poza respectivă – de ce voia să se întoarcă aşa de mult. Dacă oamenii voiau să o privească asemenea unei legende, trebuia să se ridice la anumite aşteptări. Legendele nu renunţă aşa uşor, trăindu-şi zilele pentru discuţii la cafea sau pentru a citi cărţi pe veranda din spate.

Se uită tristă la poza cu ea şi Jimmy Parker, pe deplin conştientă de faptul că trăitul în trecut nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

De obicei, îşi începea ziua cu o tură de alergat prin Carytown sau, dacă gleznele îi dădeau bătăi de cap, alegea banda de alergat din subsol. Dar nu se simţea capabilă să facă asta în dimineaţa aceasta, fiecare părticică din ea era secată de coşmar. Când, în cele din urmă, a reuşit să se ridice din pat şi a mers în bucătărie pentru micul dejun, a început să se întrebe de ce coşmarul de aseară a fost atât de puternic. Să fie fost de vină stresul de fi rugată de o prietenă să investigheze moartea fiicei sale? Să fie fost faptul că a trebuit să se prezinte în sala de judecată şi să se întâlnească din nou cu Patrick Ellis?

Presupunea că poate toate lucrurile astea la un loc o făceau să aibă coşmaruri din nou.

„Dar de ce tata?” se întrebă Kate. „Am trecut peste acea parte din trecutul meu cu mult timp în urmă.”

Doar gândindu-se la el, în timp ce prăjea câteva ouă, se simţea din nou mică şi imatură. O făcea să se simtă de parcă ceea ce a spus Michael în coşmarul de aseară era adevărat. Viaţa era ca o roată, de care fie te agăţi, fie cazi şi te zdrobeşte. Şi într-un fel sau altul, continuă să se învârtă la infinit.

În timp ce se aşeza la masă cu ouăle şi o ceaşcă de cafea, îi sună telefonul. Când a văzut că cea care o suna era Debbie Meade, răspunse imediat.

— Hei, Debbie, răspunse ea. Ce mai faci?

— Pe cât de bine se poate, presupun, spuse Debbie. Mă simt de parcă totul este ireal, ştiind că nu o mai pot suna şi să îi aud vocea la celălalt capăt al telefonului. Îţi spun, Kate...nu ştiu cum părinţii trec peste asta când au un copil mai mic – un copil care locuieşte în casa lor, sub acelaşi acoperiş cu ei...

Debbie s-a pierdut puţin, de parcă era distrasă de ceva. Kate a auzit la celălalt capăt al liniei o serie de respiraţii sacadate şi s-a decis că ar fi mai bine să-i dea lui Debbie puţin timp să-şi adune gândurile. Nu voia să pară insistentă, deşi Debbie era cea care o sunase.

— Uite, Kate, îmi cer scuze dacă pare deplasat ceea ce fac, dar m-am gândit că ar trebui să ştii ceva.

— Ce s-a întâmplat?

— Noaptea trecută a fost comisă o altă crimă. O altă femeie, puţin mai în vârstă decât Julie, dar aproximativ de aceeaşi vârstă.

— Ştii unde? întrebă Kate.

— Da, ştiu. Şi tocmai de aceea te-am sunat. Kate...este în acelaşi cartier. O femeie pe care Julie o cunoştea destul de bine.

— Cum ai aflat?

— În dimineaţa asta era plin de maşini de poliţie peste tot. Clarissa a aflat prima şi m-a sunat să vadă dacă am auzit ceva. Asta e...ei bine, trebuie să aibă legătură, nu? Aproximativ aceeaşi vârstă, acelaşi cartier...

— Aşa pare, recunoscu Kate.

— Crezi că ai putea să afli ceva? întrebă Debbie. Ştiu că sună prostesc, dar să ştiu că cineva pe care cunosc investighează...

— Înţeleg ce vrei să spui. Doar că...există protocoale, ştii? Poliţia locală nu este prea dornică să împărtăşească informaţii.

— Mi-am dat seama de asta, spuse Debbie. Ei bine, poftim. Cel puţin acum deţii informaţia asta. Fă ce vrei cu ea.

Debbie încercă să chicotească după acest comentariu, dar i-a ieşit prost. Încă suna ca şi cum era extrem de tristă şi lipsită de vreun indiciu despre cum să treacă peste.

— Mulţumesc, Debbie, spuse ea. Şi anunţă-mă, te rog, dacă pot face ceva pentru tine.

— Aşa voi face.

Dar, după ce au închis, oboseala din vocea lui Debbie o făcea pe Kate să creadă că nu se va întâmpla aşa ceva. În viitorul apropiat, Debbie Meade se va scălda în proprie ei tristeţe, încercând să se împace cu ea de una singură.

Şi simţind-o, Kate ştia că trebuia, cel puţin, să vadă ce ar putea face.

Fără nicio ezitare, şi-a luat telefonul şi a sunat.

CAPITOLUL TREISPREZECE

După ce îl sunase deja de trei ori, Kate a reuşit, în cele din urmă, să dea de Duran. Era trimisă dintr-o parte-n alta, de la Logan, la recepţionera lui Duran ca mai apoi, după zece minute de aşteptare, să primească un telefon înapoi de la Duran. Se aştepta ca acesta să fie puţin tulburat, şi chiar iritat, pentru că îl sâcâia atât de repede după ce-i oferise locul de muncă cu jumătate de normă.

Surprinzător, totuşi, părea fericit să o audă.

— Uite, Wise...Ştiu că ţi-e dor de muncă şi că ţi-a plăcut să mă vezi zilele trecute, dar hai să mai aşteptăm un pic, bine?

— Nu te flata singur, spuse Kate. Uite, am nevoie de o favoare. Şi s-ar putea să te enerveze.

Auzise un suspin la celălalt capăt al liniei, înainte ca acesta să răspundă.

— Să înţeleg că ai auzit deja despre cea de-a doua crimă?

— Aşa este, replică ea. Mi-a spus mama femeii care a fost ucisă în urmă cu patru zile. Locul unde a avut loc noua crimă şi vârsta femeilor ucise nu pot fi o coincidenţă.

— Ca-n întotdeauna, ai dreptate, spuse Duran. Am un grup de agenţi care lucrează cu Poliţia de Stat în acest moment. Mă aştept, ca până la sfârşitul zilei, să am doi agenţi repartizaţi acestui caz. Cred că este clar că ne confruntăm cu un criminal în serie şi că ne-ar plăcea să putem opri lucrurile înainte ca altcineva să moară.

— Sunt de acord, spuse Kate. Ceea ce mă aduce la favoarea pe care voiam să ţi-o cer. Vreau să mă repui temporar în funcţie. Lasă-mă să mă ocup de acest caz.

— Wise, nu pot face asta. Nu ar fi practic.

— Nu, ar fi impractic să stai să te gândeşti la asta. Locuiesc în zonă. Şi nu e ca şi cum spun ceva greşit. Acum două zile am vorbit despre reîntoarcerea mea ca agent cu jumătate de normă.

— Da, să îţi petreci cea mai mare parte a timpului la un birou, lucrând la cazuri nerezolvate. Nu să fii agent activ în teren. Fără supărare, Wise, dar ai cincizeci şi cinci de ani.

— Şi tu ai cincizeci şi opt. Cu legătură are vârsta cu asta?

— Am discutat despre reîntoarcerea ta legată de cazurile nerezolvate. Acesta nu este un caz nerezolvat. Nu încerci să fii lacomă cu oferta mea, nu-i aşa?

— Nu. Voi fi sinceră. Acest caz are loc chiar în grădina mea şi o prietenă de-a mea este implicată. Deci da, vreau să mă implic din motive egoiste. Na...acesta este

raţionamentul meu. Acum care este al tău, de nu vrei să mă implici?

— Vrei să spui, cu excepţia faptului că ai stat pe tuşă timp de un an? întrebase el.

— Acesta este cel mai bun argument pe care îl ai? întrebă ea.

Era fericită că avea dintotdeauna o relaţie prietenoasă cu Duran. Ştia câţiva directori care, practic, le-ar fi tăiat capul agenţilor dacă ar fi vorbit cu ei în acest fel.

— Lasă-mă să dau nişte telefoane, spuse Duran. Nu promit nimic, dar o te sun înapoi în aproximativ o oră.

Nu s-a obosit să îşi ia rămas bun. Pur şi simplu a închis telefonul, lăsând-o pe Kate să aştepte şi să îşi pună tot felul de întrebări. Nefiind genul de persoană care să stea degeaba, Kate îşi termină micul-dejun şi îşi părăsi casa. A intrat în maşină şi s-a îndreptate către est, spre subdiviziunea Amber Hills, unde au avut loc cele două crime.

După cum se aştepta, erau maşini de poliţie la toate cele trei intrări în cartier. La a treia intrare, şi-a încercat totuşi norocul. În timp ce îşi strecura maşina printre doi stâlpi decorativi, îmbrăcaţi în auriu, cu numele AMBER HILLS, doi ofiţeri i-au apărut în faţă. Autoturismele lor erau parcate pe lateralul străzii, luminiţele roşii şi albastre semnalizându-le prezenţa în soarele dimineţii.

A salutat din cap ofiţerii şi a intrat în comunitate. Aşa cum se aştepta, erau câţiva curioşi care se plimbau de-a lungul

străzii. Cu toţii se uitau spre sud, aceeaşi stradă pe care Kate conducea. Luase curba şi văzuse destul de multe maşini de poliţie parcate în faţa unei case cu două etaje, care arăta identic cu majoritatea caselor de pe stradă. De asemenea, o ambulanţă era la faţa locului, dar oprită şi trasă de-o parte; era evident că nu va fi folosită pentru ceva urgent.

A trecut de scenă şi a ajuns la o intersecţie de genul T, la capătul străzii. A virat la stânga, ajungând pe strada unde soţii Hicks trăiau. A condus până lângă casa lor, observând că erau două maşini pe alee. Una dintre ele, îşi dădu seama că era a lui Debbie. Se întreba dacă nu cumva aceasta se afla în casa fiicei ei, adunând lucruri care să-i amintească de ea.

Kate plecase din Amber Hills şi era deja de cinci minute pe drum spre casa ei, când îi sună telefonul. Numele lui Duran i-a apărut pe ecran. A lăsat telefonul să sune de câteva ori înainte de a răspunde, deoarece nu voia să pară prea anxioasă.

— Bună, spuse ea, rezistând dorinţei de a răspunde cu: „Agent Wise la telefon.”

— Wise, uite care-i înţelegerea, spuse Duran. Am avut o conferinţă cu Şefii de Secţie şi am găsit o soluţie care va fi benefică pentru toţi cei implicaţi.

— Sună promiţător.

— Te vom repune temporar în funcţie, spuse Duran. Ai la dispoziţie o lună. În decursul acestei luni, ne aşteptăm să rezolvi cazul din Richmond şi să te ocupi de câteva din cazurile nerezolvate pe care ţi le-am menţionat în timpul

vizitei tale în DC. În funcţie de rezultatele tale, această repunere temporară în funcţie va fi extinsă la un an. După acel an, vei face parte din personal, ca şi consultant. Înţelegi?

— Da, înteleg, spuse Kate, deja încântată de perspective. Desigur, era ezitantă. Cum este această situaţie benefică pentru toată lumea? întrebase ea. Tu cu ce te alegi?

— Ei bine, vom testa ceva în această lună iniţială. Vrem să lucrezi cu un partener. Un partener nou, o femeie tânără care, sincer, are un potenţial uimitor. Îmi aduce aminte de tine în multe privinţe.

— Sună ca o reţetă pentru dezastru, spuse Kate.

— Poate, spuse Duran. Dar nu se integrează cu niciun partener. Credem că i-ar face bine să lucreze cu tine. Cineva cu experienţă şi cu un record uimitor.

— Nu ştiu, spuse ea. De ce nu poate fi Logan partenerul meu?

— Uite, asta este condiţia. Fie eşti de acord cu noua parteneră, sau nu îţi voi putea oferi repunerea în funcţie. Asta este situaţia.

Era iritată, dar nu prea avea de ales. Dacă trebuia să fie mentorul unui agent tânăr ambiţios doar pentru a se ocupa de acest caz, aşa să fie. Se gândea că ar putea să scape de noul agent într-o zi sau două.

— Sunt de acord, spuse Kate. Poţi să-mi trimiţi câteva informaţii legate de acest agent?

— Îţi voi trimite pe e-mail elementele esenţiale, spuse Duran. Mai ai insigna?

— Da, o mai am.

— Bun. Îţi voi face rost de o nouă legitimaţie şi o nouă insignă, cât de repede pot. Între timp, foloseşte insigna veche. Dacă e ceva, le poţi da autorităţilor locale numele şi numărul meu, dar aş aprecia dacă acest lucru nu ar fi necesar. Şi încă un lucru, Wise.

— Ce anume?

— Nu vreau să fii activă în acest caz până când nu ajunge partenera ta. Când vom închide acest apel, va trebui să mai sun câţiva directori. Partenera ta va fi pe drum spre Richmond în câteva ore. Ştiu că este greu, dar am nevoie să te abţii până la sfârşitul zilei. Avem câţiva agenţi mai tineri care ar putea să se ocupe de acest caz...şi nu vreau să pară că fac favoritisme.

Avea dreptate. Ştiind că urma să lucreze la acest caz, dar că mai trebuie să aştepte câteva ore, era ca şi cum înghiţea acid. De asemenea, ştia că nu ar trebui să dea cu piciorul unei astfel de oportunităţi. Trebuia să fie ascultătoare şi să se asigure că nu întrece măsura.

— Pot să fac asta. La care agent v-aţi gândit? Rose sau DeMarco?

— Kristen DeMarco. Îţi trimit detaliile ei într-o clipă. Şi Kate...sunt încântat de asta. Cred că toată lumea poate ieşi câştigătoare de aici. Să joci bine, în regulă?

— Mă simt jignită că ai putea presupune altceva.

Duran râse la celălalt capăt al liniei, un zgomot pe care Kate îl întrerupse închizând telefonul. Ca să fie sinceră, şi ea voia să râdă. În schimb, a împins mingea plină cu emoţii, adânc în fundul stomacului şi s-a îndreptat acasă, nerăbdătoare să-şi scoată vechea armă de serviciu din ascunzătoare.

CAPITOLUL PATRUSPREZECE

Aşa cum a promis, Duran i-a trimis lui Kate un e-mail la mai puţin de cinci minute după convorbirea lor telefonică. Când s-a întors acasă, Kate a citit e-mailul, aflând lucruri despre partenera ei temporară. Încercase din răsputeri să nu se lase impresionată, dar până a terminat de citit e-mailul, Kate şi-a dat seama că abia aştepta să colaboreze cu Kristen DeMarco.

Şi-a reamintit pe scurt întâlnirea cu DeMarco, care avusese loc în timpul întâlnirii cu Duran şi Nash în DC. Părea calmă, calculată şi formală. Dar pe baza a ceea ce citise în dosarul lui DeMarco, Kate văzuse altceva – ceva cu potenţial special. Când cele două femei s-au întâlnit în Amber Hills, imediat după ora trei după-amiaza, Kate avea aşteptări mari.

Când Kate a ieşit din maşină şi a mers pe partea cealaltă a străzii, spre sedanul guvernamental parcat generic lângă bordură, încercase să-şi amintească dacă DeMarco a fost aşa de mică şi prima oară când o văzuse. Îi era greu să-şi dea seama, deoarece DeMarco a stat aşezată la masa de conferinţe, dar aceasta părea să fie destul de mică de statură. Avea maxim 167 cm şi aproximativ cincizeci şi

patru de kilograme. Totuşi, Kate ştia că aspectul nu are importanţă, ci ambiţia şi devotamentul faţă de munca pe care o făcea.

Conform dosarelor pe care Duran le trimisese, Kristen DeMarco a absolvit Universitatea Oxford ca şefă de promoţie, obţinând o diplomă de licenţă în domeniul psihologiei. Apoi a mers la Academia de Formare FBI din Quantico, unde a absolvit cu onoruri, recomandări şi comentarii de la instructorii ei extrem de bune. S-a alăturat, în mod oficial, FBI-ului în urmă cu aproximativ un an, cam în perioada când Kate a plecat. Şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului în Unitatea de Crime Violente, până când, fără niciun motiv real, a cerut să fie transferată pentru a putea lucra ca agent de teren, nefiind inclusă în nicio divizie.

Toate acestea şi DeMarco avea doar douăzeci şi cinci de ani. Şi, în ciuda acestui fundal impresionant, femeia pe care Kate o văzuse ieşind din sedanul Biroului arăta de parcă abia a terminat facultatea. Era destul de frumoasă, având un păr blond cu o lungime puţin peste umeri. Umerii ei zvelţi erau puţin lăsaţi, ca şi cum s-ar fi simţit inconfortabil. Purta un top albastru închis şi o pereche de pantaloni care se situau undeva între elegant şi casual. Arma ei nu era deloc ascunsă, Glock-ul din toc stând proeminent pe şoldul ei.

— Agent DeMarco, spuse Kate în momentul în care cele două femei s-au întâlnit. Îmi pare bine să te revăd.

DeMarco a dat mâna cu Kate şi zâmbi scurt.

— De asemenea. Este o plăcere să lucrez cu tine. Ai vreo întrebare pentru mine înainte să mergem înăuntru?

— Ce ştii despre scena crimei? întrebă Kate. Tot ce ştiu este ceea ce mi-a spus Poliţia de Stat şi erau destul de mizerabili când şi-au dat seama că am fost repartizată pentru a lucra la acest caz.

— Destul de succint să înţeleg, spuse DeMarco în timp ce mergeau spre reşedinţa Thurmond. Ucigaşul pare să fi atacat chiar la uşa din faţă cu o tăietură adâncă în gât. A intrat şi a înjunghiat-o de cel puţin încă şase ori. Sânge peste tot. În tot timpul acesta, fiica ei era sus, dar nu ştia ce se întâmplă. Tatăl s-a întors acasă în jurul orei zece şi cincisprezece minute, a ţipat când a găsit cadavrul şi a alertat-o pe fiică. Asta este tot ce ştiu.

— La fel şi eu, spuse Kate, în timp ce se îndreptau spre gazon şi spre verandă. Să vedem dacă putem afla mai multe.

Când se îndreptau spre verandă, doi poliţişti locali s-au aşezat în uşă pentru a le bloca drumul. Când Kate le arătă insigna, sentimentul ce-l simţea era prea frumos să fie adevărat. Pentru o clipă, s-a simţit uşor intoxicată, dar nu a lăsat acest sentiment să i se urce la cap. O privea pe DeMarco cum făcea acelaşi lucru în spatele ei, iar mai apoi au intrat în casă.

Pentru a putea intra în casă trebuiau să îmbrăţişeze efectiv peretele holului. Intrarea era blocată cu bandă galbenă, asigurând faptul că nimeni nu păşea în mizeria purpurie care acoperea cea mai mare parte a holului. Sângele se uscase, dar în unele locuri erau cantităţi atât de mari, încât părea încă umed. Practic acoperea podeaua. De asemenea, era împrăştiat şi pe perete, o pată atingând aproximativ un metru înălţime.

Pe măsură ce Kate se deplasa pe lângă zona închisă, un alt ofiţer ieşise din sufrageria învecinată. Era Randall Budd. Când Comisarul o văzuse pe Kate, părea să se simtă puţin jenat. În loc s-o mustreze imediat, a înaintat pur şi simplu spre ea, fiind extrem de roşu în obraji.

„Cred că Duran l-a contactat deja să-l pună la curent că mă ocup de caz”, îşi spuse ea. Se bucura că era aşa; o scutea de o conversaţie ciudată.

— Comisare Budd, spuse Kate. Mi-aş dori să v-o prezint pe partenera mea, Kristen DeMarco.

Budd şi DeMarco au dat politicos din cap, ochii amândurora coborând la nivelul podelei, unde dâra de sânge se diminua chiar înainte de a ajunge la covorul din sufragerie.

Budd se uită la Kate şi îi aruncă o privire prin care îşi cerea scuze.

— Am primit un apel de la directorul dumneavoastră, aşa că ştiu care este situaţia acum, spuse el. Nu vă voi sta în cale dacă îmi puteţi promite acelaşi lucru. Înţeleg că acum este cazul dumneavoastră, dar vă rugăm să ne permiteţi amabilitatea de a finaliza lucrurile în termenii noştri, în timp ce vom transfera cazul către dumneavoastră.

— Bineînţeles, spuse Kate. Între timp, puteţi să ne informaţi cu privire la ceea ce s-a făcut deja, ca să nu facem acelaşi lucru de două ori?

— Ei bine, am căutat amprente, dar nu am găsit nimic. Nici pe cadavru, nici pe uşă, nici pe tocul uşii şi în nici în hol. O doamnă din cadrul Departamentului de Servicii Sociale a

venit să vorbească cu fiica, totuşi aceasta jură că nu a văzut şi nu a auzit nimic. A avut căşti pe urechi până când l-a auzit pe tatăl său ţipând din toţi plămânii, atunci când acesta a găsit cadavrul.

— Şi unde este tatăl? întrebă Kate.

— La secţie. Momentan este singurul suspect. A fost foarte agresiv când am început să-i punem întrebări. După o jumătate de oră în camera de interogatoriu ne-a spus că are o aventură. Aseară se întorcea acasă de la întâlnirea cu cealaltă femeie. A ajuns acasă şi şi-a găsit soţia moartă. Omul se luptă cu o vină intensă.

— Ştie despre Julie Hicks şi cum ar putea fi legate cele două decese? întrebă DeMarco.

— Nu încă, spuse Budd. Aş vrea să vă pot da mai multe informaţii, dar asta e tot ce avem. Am avut doar patru ofiţeri care au lucrat la scena crimei, deoarece nu voiam să aglomerăm locul. Dar nu avem nimic până acum. Tot ce ştim este ceea ce ne spune raportul medicului legist. Lacy Thurmond a fost înjunghiată de cel puţin douăsprezece ori, una dintre tăieturi fiind deosebit de profundă, de-a lungul gâtului. Aceasta pare a fi cauza morţii. Celelalte par a fi făcute mai mult pentru plăcerea criminalului.

— Mulţumesc, Comisare, spuse Kate. Să ne spuneţi cu ce vă putem ajuta.

Acestea fiind spuse, Budd îşi luă rămas-bun, furişându-se afară pe uşă, asemenea unui bărbat care tocmai a fost demis dintr-un caz. Şi din ceea ce îşi dăduse Kate seama, cam aşa şi era. Cei doi ofiţeri care au încercat să le

blocheze accesul lui Kate şi DeMarco au plecat după el, lăsându-i pe cei doi agenţi în casă.

Amândouă se uitau la sânge. Kate se trezi analizându-l şi pe cel de pe perete, încercând să-şi dea seama cât de sus ajunsese.

— Idei? întrebă DeMarco. Aceasta întreba din postura unei persoane care vrea să înveţe şi nu a cuiva care vrea să îşi testeze superiorul. Deşi Kate nu era superiorul ei, din cauza diferenţei de vârstă, se simţea ca atare.

— Mai multe, spuse Kate. Cred că cea mai importantă întrebare este motivul pentru care Thurmond a răspuns la uşă. Este foarte posibil să fie cunoscut ucigaşul, din moment ce a răspuns la uşă lo o oră aşa târzie.

— Poate nu era încuiată, subliniase DeMarco. Ucigaşul ar fi putut să intre pur şi simplu.

— Faptul că Thurmond se afla aici, în hol, lângă uşa din faţă, indică faptul că a răspuns la uşă. Şi aş putea spune că tot sângele arată că ucigaşul a acţionat de îndată. Mă îndoiesc că a fost invitat înăuntru. De îndată ce uşa s-a deschis, a şi atacat.

— Probabil că tăietura din jurul gâtului a fost prima, subliniase DeMarco. Arătând apoi spre pereţi. Dacă era întinsă pe spate, indiferent ce arteră ai atinge, sângele nu poate zbura atât de sus. De asemenea, ai observat că pare ca şi cum ucigaşul a încercat să menţină toată mizeria în hol? Pe covorul din sufragerie există doar câteva picături rătăcite.

— Ceea ce înseamnă că e inteligent, spuse Kate. A vrut să menţină la minim şansa de a găsi orice fel de indicii sau amprente. Faptul că nu au fost găsite amprente pe uşă sau pe corpul victimei indică faptul că purta mănuşi.

— Ceea ce înseamnă că această crimă a fost, cel mai probabil, premeditată.

Kate dădu din cap, bucurându-se de dezbatere. Începea să se apropie rapid de Kristen DeMarco.

— Aş presupune şi că soţul este nevinovat. Soţul ei n-avea niciun motiv să bată la uşă. Şi din moment ce a recunoscut că avea o aventură şi că era cu amanta aseară, nu ar trebui să fie prea greu să dovedească că are un alibi.

Au mers mai departe prin casă, observând că totul era într-o ordine imaculată. Singura dezordine era o grămadă de şerveţele mototolite pe masa de cafea şi o carte mică neagră, deschisă la T. Kate văzuse numele câtorva alţi Thurmonds şi presupuse că soţul a trebuit să dea câteva telefoane foarte dificile aseară pentru a informa familia şi prietenii despre ce s-a întâmplat.

— Agent Wise, uită-te la asta, spuse DeMarco.

Kate trebuia să recunoască...era frumos să audă din nou cele două cuvinte reunite. Intră în bucătărie, unde DeMarco îşi băgă mâna în chiuvetă. Aceasta scoase un pahar de shot-uri.

— Este singurul vas murdar din chiuvetă, sublinie DeMarco. Apoi îl mirosise şi strâmbă din nas. Tequila.

— Poate că aşa a făcut soţul faţă incidentului de aseară, spuse Kate.

— Sau poate că aşa făcea faţă soţia. Poate că ştia deja despre aventură. Bărbaţii sunt, de obicei, destul de leneşi când vine vorba de acoperirea urmelor, în special atunci când aventura este în curs de desfăşurare.

Au părăsit bucătăria şi au aruncat o privire prin restul casei. După douăzeci de minute de căutări, nu au găsit nimic. Kate a verificat chiar şi gunoiul, doar ca să fie sigură. În coşul de gunoi din cămară, nu a găsit nimic altceva decât ambalaje de la Subway şi mai multe şerveţele murdare.

— Trebuie să vorbim cu soţul, spuse Kate. Şi cu fiica, dacă serviciile sociale ne vor permite.

— Voi da un telefon, spuse DeMarco, scoţându-şi deja telefonul.

„Tânără, docilă şi foarte dornică”, se gândi Kate când ieşiră din reşedinţa Thurmond. „Da, o să mă înţeleg bine cu ea.”

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Kate era încântată să afle că Budd vorbise serios. În momentul în care ea şi DeMarco au ajuns la staţie, acesta a stat deoparte şi le-a lăsat pe ele să se ocupe de caz. Au existat doar câteva formalităţi şi schimburi politicoase între agenţi şi Poliţia de Stat, înainte ca DeMarco şi Kate să fie escortate în camera de interogatoriu, unde era ţinut Peter Thurmond.

Când au intrat înăuntru, Thurmond le-a privit ca un om care tocmai se trezea dintr-un vis. Arăta pe jumătate adormit şi absolut mizerabil. Imaginea a două femei pe care nu le-a văzut încă de când a fost adus la secţie, părea să-l contrarieze puţin. Această contrariere a devenit şi mai accentuată atunci când Kate şi DeMarco s-au aşezat în faţa lui. Kate îi arătă legitimaţia.

— Sunt agent Wise şi aceasta este agent DeMarco, de la FBI, spuse ea. Numai ce am venit de la dumneavoastră de acasă şi am dori să vă punem câteva întrebări.

— Sigur, spuse Thurmond, de parcă nu-i pasa deloc. Dar nu ştiu dacă o să vă pot oferi alte informaţii, pe lângă cele pe care le-am dat poliţiştilor deja.

— Vrem să-i dăm de capăt cât mai repede posibil, aşa că sperăm că totul va fi rapid, spuse Kate. În primul rând, există cineva pe care dumneavoastră sau soţia dumneavoastră îl cunoaşteţi, care ar fi avut vreun motiv să vină la dumneavoastră acasă noaptea târziu?

— Nu, spuse Thurmond. M-am întrebat şi eu acelaşi lucru.

— Dar femeia cu care vă întâlneaţi? întrebă Kate. Are un soţ sau un prieten care ar fi vrut să se răzbune în vreun fel?

— Nu. Este singură.

— Sunteţi sigur? întrebă DeMarco sceptică.

— Da, spuse Thurmond. Apropo, o să pun punct relaţiei cu ea atunci când totul se va termina. Lacy este moartă din cauza aventurii mele. Dacă aş fi fost acasă...

— Dar fiica dumneavoastră? întrebă Kate. Ştiţi dacă avea la şcoală băieţi interesaţi de ea? Întreb acest lucru deoarece faptul că cineva vi-a ucis soţia, dar nu s-a atins de fiica dumneavoastră, pare ciudat.

— Nu din câte ştiu, spuse Thurmond. Chiar credeţi că un puşti adolescent ar fi capabil de aşa ceva?

— În acest stadiu, trebuie să ne asigurăm că acoperim orice bază posibilă, spuse DeMarco. Alt lucru pe care trebuie să-l luaţi în considerare, domnule Thurmond, este că ucigaşul a acţionat în acea zi, la momentul respectiv, tocmai pentru că ştia că nu veţi fi acolo. Mai ştia cineva că aveţi o aventură?

— Nimeni, spuse Thurmond. Singura persoană ar putea fi recepţionerul de la motel. Am mers la acelaşi motel de fiecare dată şi cred că dacă ar fi fost puţin atent, şi-ar fi dat seama.

— Din ce am înţeles, poliţia vă consideră în acest moment suspectul principal, spuse Kate. În principiu, din cauză că nu găsesc pe nimeni altcineva. Deci, uitaţi care este situaţia: aţi recunoscut aventura. Dacă ne daţi numele femeii şi ne permiteţi să o contactăm, veţi fi eliberat. Tot ce aveţi nevoie este acel alibi.

Thurmond dădu din cap, privind spre masa aflată între ei.

— Există vreo modalitate de a face toate acestea fără ca fiica mea să afle? Fără ca părinţii lui Lacy să afle?

— Puteam avea grijă de asta, spuse Kate. Desigur, ce se va decide să facă femeia cu care vă întâlneaţi cu această informaţie, nu mai ţine de noi.

Pe masă se afla un stilou şi un carneţel, probabil lăsate de cineva care a făcut însemnări în timpul interogatoriului. Thurmond le luă pe ambele, scrise nişte informaţii şi împinse carneţelul spre Kate. L-a împins ca şi cum ar fi fost o carne dezgustătoare, mucegăită. Kate se uită peste, observase numele amantei, precum şi numărul ei de telefon.

— Dacă poliţia are probleme cu suspecţii, cred că ştiu unde puteţi începe să puneţi câteva întrebări, spuse Thurmond.

— Unde anume? întrebă DeMarco.

— Există un grup restrâns de femei în Amber Hills. Lacy făcea parte din acest grup. Sunt destul de sigur că şi Julie Hicks. Cu riscul de a suna insensibil, majoritatea grupului este alcătuit din mame casnice. Unele nu sunt nici măcar mame...sunt doar casnice. Nimic în neregulă cu acest lucru, desigur. Întotdeauna mi s-a părut că grupul acela reprezintă un fel de clişeu. Şi, chiar dacă îmi este ruşine să recunosc, pot garanta că aceste persoane ştiu mai multe despre viaţa personală a lui Lacy decât mine.

— Vreţi să spuneţi că Julie Hicks şi soţia dumneavoastră erau prietene? întrebă Kate.

— Aşa cred. Adică, nu erau cele mai bune prietene sau ceva de genul acesta. Dar făceau parte din acelaşi cerc de oameni.

— Ştiţi numele oricărei alte femei din grupul acesta? întrebă DeMarco.

Thurmond zâmbi puţin nesigur şi s-a întins înapoi după carneţelul pe care numai ce i l-a înmânat lui Kate. L-a luat înapoi, şi timp de câteva secunde, a scris ceva. După ce a adăugat patru nume, i-a carneţelul înapoi lui Kate.

— Sunt mult mai multe, dar acestea sunt singurele pe care le ştiu sigur. Dacă tipul acesta se concentrează, din anumite motive, pe acel grup, mă gândeam că ar putea fi în pericol. Şi, după cum am spus, ar trebui să vă poată oferi mai multe informaţii despre Lacy decât mine.

— Mulţumesc, spuse Kate, ridicându-se în picioare.

— Domnule Thurmond, vom verifica alibiul dumneavoastră, spuse DeMarco. Presupunând că va fi cooperativă, nu văd niciun motiv pentru care să nu fiţi eliberat.

Thurmond dădu din cap în semn de apreciere, dar îşi plecă ochii înapoi spre masă. Era mai mult decât abătut şi trist. Îi era ruşine.

Kate îl privi cu tristeţe şi luă carneţelul cu informaţiile pe care acesta tocmai le-a furnizat. De îndată ce ieşiră din încăpere, DeMarco o sunase pe amanta lui Thurmond, în timp ce Kate îl căuta pe comisarul Budd pentru a-i cere evidenţele cetăţenilor locali, sperând să obţină adreselor femeilor menţionate de Thurmond.

Şi uite aşa, Kate era din nou la vânătoare după un an de stat pe tuşă.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Drumul înapoi spre Amber Hills a durat mai mult decât de obicei, deoarece Kate şi DeMarco au fost prinse în traficul de la ora cinci. Oamenii se grăbeau acasă de la locul de muncă şi studenţii ambiţioşi, care au participat la activităţile extracurriculare, au umplut autobuzele, toate părând să încurce şi mai mult traficul.

DeMarco profită de această situaţie, fără a lăsa traficul să le ţină în loc.

— Cred că acum este un moment potrivit să te informez că am urmat o şcoală de salturi pentru fete atunci când am aflat că voi urma să colaborez cu tine, spuse ea. Şi salturile nu sunt ceva ce fac de obicei.

— Presupun că este mult mai bine decât să fugi de frică, spuse Kate.

— Nu, chiar vorbesc serios. Am auzit povesti despre tine, chiar şi pe vremea când eram încă în academie. Apoi, când am început să lucrez la Birou, în Departamentul de Crime Violente, am studiat multe dintre dosarele tale vechi pentru a-mi da seama cum să interpretez o scenă a crimei. Vreau să zic...ai fost singura care a reuşit să descopere ceva în cazul crimelor lui Paulson în anul 2005. Şi să fim serioase...faptul că ai reuşit să scapi cu viaţă din sechestrul din 1989...ar trebui să se facă un film despre asta! Câţi bărbaţi a trebuit să ucizi pentru a scăpa?

— Agent DeMarco, asta nu e o întrebare foarte profesională, spuse Kate. Dar sincer, nu o deranja. După

un an de pensie, avea nevoie să i se reamintească ceea ce fusese odinioară.

Ceea ce încă era.

— Îmi pare rău, spuse DeMarco. Sunt doar onorată să pot lucra cu tine.

— E flatant, spuse Kate. Deşi a primit o mulţime de laude pe tot parcursul carierei sale, aceasta era într-un fel diferită. Având în vedere că DeMarco stătea chiar lângă ea în maşină, era mai personală; nu putea să scape de aceste afirmaţii cu un simplu ridicat din umeri. Deci, se pare că ştii deja câte ceva despre mine. Ce poţi să-mi spui despre tine?

— Nimic remarcant. Am crescut într-un orăşel din Pennsylvania. Voiam să scap de acolo pe cât de repede posibil. Când eram în clasa a zecea, una dintre cele mai bune prietene a fost violată, ucisă şi apoi aşezată pe veranda din faţa casei ei. Nu s-a descoperit cine a fost făptaşul. Acest lucru m-a făcut să-mi schimb rapid planurile de viitor, în loc de medic veterinar, mi-am dorit să fac parte din echipa forţelor de ordine.

— Există vreun motiv pentru care ai început să lucrezi în Departamentul de Crime Violente?

— Nu am avut un motiv anume. Se pare că în acea direcţie m-au îndreptat abilităţile mele. A părut a fi o idee bună pentru o perioadă de timp.

— Pot să te întreb ce s-a întâmplat? întrebă Kate.

— Nu sunt încă sigură. A fost un caz anume...care parcă a rupt ceva în mine. Şi nu mă refer la dezgustul pe care mi l-a provocat sau la sânge – deşi a fost o cantitate foarte mare. A fost o crimă triplă şi o sinucidere. Un tată şi-a ucis soţia, fiica de zece ani şi fiul de şase ani, înainte de a se sinucide. Un lucru de la scena respectivă a declanşat ceva în mine. Începi să te întrebi ce naiba e în neregulă cu oamenii, ştii? Şi uneori te gândeşti la asta atât de mult încât începi să urăşti toţi oamenii. Te face să nu vrei să fii în jurul nimănui.

Kate o înţelegea. A simţit şi ea acest sentiment de câteva ori, la începutul carierei sale. Din păcate, singura modalitatea de a-i face faţă este să treci peste.

— Deci, cazul ăsta ... o să îi poţi face faţă?

Aceasta se schimbă puţin la faţă după ce a pus întrebarea. Remarcă privirea uşor deranjată a lui DeMarco, o privire pe care tânăra agentă încerca să o controleze. Dar nu a reuşit şi Kate a realizat că va trebui să îşi aleagă mai cu grijă cuvintele pe viitor.

— Da, spuse ea. Nu cred că aş fi fost trimisă aici dacă se punea o astfel de problemă.

— Îmi pare rău, spuse Kate. Mi-am ales greşit cuvintele.

DeMarco ridică din umeri şi privi pe fereastră, pe măsură ce se apropiau uşor de Amber Hills. Kate nu a mai spus nimic după micuţa ei gafă. În cazul în care tăcerea ar fi fost ruptă, DeMarco era cea care trebuia să facă acest pas din nou. Îşi aminti ce înseamnă să fii agent tânăr, însărcinat să lucrezi alături de cineva mai experimentat.

Analizezi totul prea mult, chiar şi cuvintele pe care le-ai spus.

Lui Kate îi părea rău pentru DeMarco, mai ales pentru că a fost atât de deschisă cu o parte personală din povestea ei. Nu era sigură că ea ar fi putut face asta. O făcea să se gândească la coşmarul pe care l-a avut noaptea trecută, tatăl ei holbându-se din întuneric, cu un secret întunecat ce-l lega de întuneric.

Kate şi-a şters rapid acest gând din minte şi s-a concentrat la traficul care abia atunci începea se atenueze.

***

Kate a aranjat o întâlnire cu o femeie din cercul de prietene, pe care Peter Thurmond o pomenise. Totuşi, când au ajuns la destinaţie, a fost plăcut surprinsă să vadă că erau două dintre ele acolo.

Femeia cu care a plănuit să se întâlnească era Wendy Hudson. Locuia la cinci case distanţă de Julie Hicks, într-o casă uimitoare cu două etaje, fiind una dintre cele mai noi din cartier. Când Kate şi DeMarco au ajuns, aceasta le-a răspuns la uşă, ţinând în mână un pahar mare de vin roşu. Era o femeie frapantă, având puţin peste treizeci de ani. Era evident că petrecea mult timp la sală şi la solar.

Aceasta le-a condus pe Kate şi pe DeMarco în sufragerie, unde o altă femeie era aşezată la o masă mare de stejar. De asemenea, şi aceasta avea un pahar de vin roşu. Văzând ochii semi-închişi ai acesteia şi modul în care se

străduia să stea dreaptă, Kate se gândea că nu era la primul ei pahar de vin.

Wendy Hudson se aşeză lângă cealaltă femeie şi spuse:

— Acesta este Taylor Woodward. Ea şi Lacy erau cele mai bune prietene.

— Din gimnaziu, spuse Taylor.

Kate se gândea că în mod normal, Taylor Woodward ar fi fost la fel de frumoasă precum Wendy Hudson. Dar pierderea prietenei ei a afectat-o foarte tare. Părea obosită, suferindă, şi mai avea nevoie doar de un pahar de vin pentru a se îmbăta criţă.

Kate s-a prezentat, în timp ce ea şi DeMarco se aşezau la masă. Kate îi făcu un mic semn din cap lui DeMarco, lăsând-o să preia iniţiativa.

— Ne întrebam dacă există cineva care ar putea avea ceva împotriva grupului dumneavoastră de prietene, spuse DeMarco. Avem un ucigaş care nu numai că loveşte în acelaşi cartier, dar aparent şi în acelaşi cerc de prietene.

— Nu cred că avem duşmani care ar recurge la crimă, replică Wendy. Uitaţi...ştim cum arată lucrurile. Suntem casnice. Şi ştiu că o mulţime de oameni din cartier ne privesc ca pe femeile din serialul Neveste disperate. Noi toate lucrăm, dar sunt fie foarte puţine ore sau sunt lucruri pe care le putem face de acasă. Lacy se ocupa de editare. Făcea aproximativ două mii pe lună. Dar totuşi...cea mai mare parte a timpului era liberă şi o petreceam împreună.

— Ce fel de lucruri făceaţi împreună? întrebă DeMarco.

— Nimic incitant, replică Taylor. Cumpărături. Julie, Lacy şi cu mine mergeam uneori la piscină pentru a ne relaxa. Şi sincer, chiar dacă sunt căsătorită, îmi place să mă bucur de atenţia numărului limitat de taţi care vin să-şi ia copiii.

„Da, este destul de beată”, se gândi Kate.

— Aţi menţionat că unele dintre voi aveţi locuri de muncă cu ore puţine, spuse Kate. Despre ce slujbe vorbim, pe lângă cea a lui Lacy, care consta în editare?

— Ei bine, Julie lucra câteva ore cu jumătate de normă într-un loc cu mâncare bio, spuse Wendy. Făcea sucuri şi lucruri de genul acesta. În jur de douăsprezece ore pe săptămână.

— Şi a avut vreodată probleme cu cineva de la lucru? întrebă DeMarco.

— Nu din câte ştiu, spuse Wendy.

— Dar ştiţi, replică Taylor, Lacy obişnuia să lucreze pentru o firmă mică de marketing. Ea era unul dintre supraveghetori. Unul din motivele pentru care a demisionat a fost pentru că a spus că era un mediu de lucru toxic.

— Acum cât timp s-a întâmplat asta? întrebă Kate.

— Aproximativ un an şi jumătate, spuse Taylor. Luând după aceea o gură mare de vin, cu ochii rătăciţi, ca şi cum încerca să calculeze trecerea timpului în capul ei.

— Ce era atât de toxic acolo? întrebă DeMarco.

Taylor ridică din umeri, uitându-se în gol în paharul ei de vin. Wendy se încruntă la prietena ei şi apoi se uită la agenţi.

— Nu ne-a dat niciodată detalii, dar aparent acolo era un bărbat care avea o problemă cu ordinele primite de la o femeie mult mai tânără decât el. Acesta a început să o jignească, a inventat zvonuri despre ea, printre care unul care susţinea că ea a făcut sex cu el în baia de la lucru.

— Şi de aceea a demisionat?

— Nu, a demisionat deoarece atunci când a încercat să-l dea afară, administratorul companiei a început să-i ţină partea bărbatului. Când a plecat, a apelat la presă. Totuşi, nimeni nu a crezut povestea. Administratorul era un tip foarte influent.

— A mai avut vreodată contact, după aceea, cu bărbatul sau cu administratorul? întrebă DeMarco.

— Nu în mod direct, spuse Wendy.

— Dar nemernicul i-a trimis de câteva ori poze cu penisul lui, în săptămânile care au urmat demisiei. I-a spus că dacă se vor mai întâlni vreodată, va transforma zvonul cu sexul în baie în ceva mult mai mult decât un simplu zvon, fie că îi plăcea sau nu.

— Şi soţul ei nu a făcut nimic în privinţa asta? întrebă DeMarco.

— Nu, spuse Taylor cu un râs vicios. Era prea ocupat să se culce cu studente ca să-i pese.

— Există vreo şansă să ştiţi numele acestui bărbat? întrebă Kate.

— Daniel Seal, replică Taylor, scuipând numele ca pe venin.

— Are dreptate, spuse Wendy, ca şi cum ar fi încercat să se asigure că agenţii luau în serios informaţia, în ciuda faptului că Taylor era în stare de ebrietate. Ar trebui să îl verificaţi. Acesta obişnuia să meargă la aceeaşi piscină pe care Taylor a menţionat-o mai devreme. Un tip destul de pervers. Nu încerca să ascundă faptul că urmărea femeile.

Kate îi aruncă o privire lui DeMarco, la fel de frumoasă precum cele două femei mai tinere care stăteau la masă. Dacă aveau dreptate în legătură cu tipul acesta, abia aştepta să vadă cum DeMarco se va ocupa de el.

O făcu să se gândească rapid la cum l-a aruncat pe Brian Neilbolt de pe propria lui verandă.

Se uită la DeMarco cu un zâmbet subtil şi, în acest fel, tensiunea pe care au simţit-o pentru o clipă în maşină, dispăru şi, fără să schimbe un cuvânt, se aflau pe aceeaşi lungime de undă.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Kate a uitat cât de răsfăţată o făcea să se simtă confortul de a avea resursele Biroului la dispoziţia ei. Cu un simplu telefon, a reuşit să obţină adresa şi cazierul lui Daniel Seal în decurs de zece minute. Acesta locuia în centrul oraşului, un drum care a durat cam douăzeci de minute, acum că nu mai era trafic pe autostrăzi. Daniel Seal trăia pe o

stradă plină de case într-un cartier înstărit, totul având o înălţime egală, şi chiar şi maşinile erau parcate perfect în faţa clădirilor.

După cum s-a dovedit, au ajuns exact la timp. În timp ce Kate şi DeMarco mergeau spre casa lui Seal, acesta ieşea pe uşa din faţă. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurţi sport şi un tricou. Căra o geantă mică de sport în mâna stângă, mânerul unei rachete de squash ieşind prin fermoar.

— Scuzaţi-mă, spuse Kate în timp ce îl aborda. Sunteţi Daniel Seal?

A analizat ambele femei din cap până-n picioare şi, după ce văzu cum erau îmbrăcate şi expresia serioasă de pe faţa lor, se simţi confunz.

— Eu sunt, spuse el. Cine întreabă?

— Agentul Kate Wise, FBI, spuse Kate, arătând legitimaţia ei şi bucurându-se din nou de mişcarea familiară. Aceasta este partenera mea, agent DeMarco. Speram să vă putem pune câteva întrebări.

— Despre ce anume, mai exact? întrebă Daniel.

— Despre Lacy Thurmond, spuse Kate.

— Ah, Iisuse, din nou asta? O să treacă vreodată peste ce s-a întâmplat în trecut? Uitaţi, am vorbit cu poliţişti şi avocaţi şi cu tot felul de oameni despre mica ceartă pe care am avut-o cu ceva timp în urmă la lucru şi...

— Permiteţi-mi să vă întrerup, înainte să spuneţi ceva ce nu vă doriţi, spuse Kate. Suntem aici să vă punem

întrebări despre relaţia dumneavoastră de lucru cu ea deoarece a fost ucisă aseară. În propria ei casă, în timp ce fiica ei era acolo.

Şocul de pe faţa lui nu avea o sursă emoţională, ci era mai degrabă un blocaj în gândurile lui. Era atât de furios pentru trecutul său cu ea că ideea cum că aceasta a fost ucisă părea că i-a oprit creierul pentru câteva secunde.

— A fost ucisă? întrebă el.

— Da, replică DeMarco. Şi din ceea ce am înţeles până acum, dumneavoastră aţi avut o relaţie toxică cu ea.

— Da, acum aproximativ doi ani, spuse Seal. Credeţi că din cauza asta am ucis-o? Chiar mă consideraţi suspect?

— Despre asta am dori să vorbim cu dumneavoastră, spuse Kate.

Daniel Seal clătină vehement din cap.

— Nu. Uitaţi, îmi pare rău că a fost ucisă. Într-adevăr, eu sunt...era o persoană bună la suflet, cred. Un pic cam scorpie atunci când a vrut să-şi dovedească puterea pe care o avea ca supraveghetor, dar o persoană suficient de bună. Dar nu...nu mă las târât în asta. Nu sunt un criminal. E ridicol.

Începuse să se îndepărteze de ele, mergând pe diagonală de-a lungul parcării. Kate a vrut să păşească în faţa lui pentru a-i bloca drumul, dar DeMarco era deja acolo. Se mişca repede, atât de repede, încât Kate abia văzu mişcarea pe care o făcuse.

— Unde aţi fost noaptea trecută între orele nouă şi unsprezece? întrebă DeMarco.

— La un concert, spuse el. La Naţional. A cântat Jason Isbell.

— Aveţi cum să dovediţi asta? întrebă Kate.

Seal devenea frustrat şi nu se chinuia să ascundă acest lucru. Şi-a aruncat geanta de sport pe trotuar şi şi-a scos telefonul. S-a uitat printre pozele pe care le avea până când a dat de un videoclip. A pornit videoclipul şi le-a arătat şi celor două agente. Videoclipul era destul de neclar şi tremurat, filmat la un concert. Publicul se auzea mai bine decât Jason Isbell.

— Încă mai am cotorul biletului pe dulap, dacă aveţi nevoie să îl vedeţi, spuse el oprind videoclipul şi punându-şi telefonul înapoi în geantă.

— Nu va fi necesar, spuse Kate. Oricum nu se aştepta ca Daniel Seal să fie ucigaşul, dar să i se dovedească acest lucru într-un mod atât de concret şi de rapid era enervant.

— S-ar putea să vă sunăm mai târziu în cazul în care fostul ei loc de muncă va fi adus în discuţie în timpul anchetei, adăugă DeMarco.

Furios, Seal îşi ridică geanta şi se îndreptă în direcţia în care mergea iniţial. Kate îl urmări cum intră în maşină şi trânti uşa. A ezitat puţin timp înainte de a porni maşina, încercând poate să proceseze ceea ce tocmai se întâmplase

— Mi s-a părut foarte şocat, spuse DeMarco.

— Da, era.

— Acest lucru a fost suficient pentru mine să ştiu că nu el este vinovatul. E greu să simulezi un şoc de acest gen. Încearcă, din punct de vedere emoţional, să ascundă şocul prin supărare.

Kate nu putea decât să rânjească. Era evident că DeMarco ştia câte ceva. De asemenea, probabil că ştia deja că poţi recunoaşte un criminal în mai puţin de o secundă, deoarece în momentul în care sunt confruntaţi cu faptele lor, le poţi citi mândria şi satisfacţia pe faţă. Kate nu observă nimic de genul la Daniel Seal.

— Eşti o pasăre de noapte, agent DeMarco? întrebă Kate.

— Mă concentrez cel mai bine după ce soarele apune.

— Şi eu la fel, spuse Kate.

Acest lucru era adevărat, dar trecuse ceva timp de ultima dată când a stat trează mai târziu de ora unsprezece noaptea. În puţinele ocazii când a făcut asta în ultimele luni, se datorau fricii de coşmaruri.

— La ce te gândeşti? întrebă DeMarco.

— Mă gândesc să cumpăr prima rundă de cafea pe drumul spre medicul legist.

— Crezi că poliţia a ratat ceva?

— Probabil că nu, spuse Kate. Dar ştiu că, chiar şi atunci când sunt morţi, oamenii pot spune poveşti. Uneori e doar mai greu să-i auzi vorbind. Trebuie să te uiţi foarte atent pentru a vedea ce încearcă să-ţi spună.

DeMarco zâmbi când auzi aceste lucruri. Din nou, nu au schimbat două cuvinte pe drumul spre maşina lor, având o noapte lungă în faţă.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Kate şi-a ţinut cuvântul şi a plătit pentru prima cafea în acea seară, la scurt timp după ora şapte treizeci. După ce au trecut printr-un Starbucks drive-in, s-au îndreptat spre morgă. De data aceasta, Kate a fost cea care s-a asigurat că nu îşi vor petrece timpul într-o tăcere stânjenitoare. Dar, în loc să încerce să afle mai multe detalii despre DeMarco, s-a concentrat asupra cazului de faţă. Întotdeauna s-a bazat pe parteneri ca pe o cutie de rezonanţă – o modalitate socială de a gândi cu voce tare şi de a obţine feedback constructiv în timp real.

— După ce mergem la medicul legist, vreau să mă întorc în casă. Ucigaşul a fost acolo în timpul nopţii. A bătut la uşă când era întuneric afară. Mă întreb dacă a mers până în faţa uşii.

— În cazul lui Julie Hicks, au existat dovezi că panoul de securitate de afară a fost manipulat. Se pare că cineva a turnat apă pe el.

— Şi eu am citit acest lucru, spuse Kate. Deci, dacă este acelaşi ucigaş, acest lucru arată că ştia bine casa. De asemenea, înseamnă şi că a intrat în curte. A fost îndrăzneţ. Ca şi cum cunoştea bine proprietatea.

— Poate că da, replică DeMarco. Poate că îi este familiar cartierul. Poate că locuieşte în Amber Hills şi s-a săturat de mamele casnice. În cel de-al doilea an la Unitatea de

Crime Violente am lucrat la un caz despre un tip care a violat trei femei care mergeau la acelaşi bazin de înot. Tipul nu avea nici o legătură cu ele; lucra pentru compania de gustări care umplea automatele de la piscină. Când l-am arestat, a spus că a făcut-o pentru că nu suporta să le vadă cum se fofilează în jurul piscinei. A spus că îl înnebunea şi că nu s-a putut opri.

— Este bine să ne gândim şi în direcţia aceasta deşi, la prima vedere, pare puţin cam tras de păr, spuse Kate. Tind să cred că este un ucigaş care a ales acel cartier dintr-un motiv anume. Poate pentru acelaşi motiv ca şi violatorul tău.

În următoarele douăzeci de minute, în timp ce Kate conducea spre morgă, au continuat să dezbată tot felul de idei. Când au ajuns acolo, Kate nu a fost deloc surprinsă să afle că efortul depus în cazul lui Lacy Thurmond a fost unul minimal. La urma urmei, tăietura de la gât a făcut cauza morţii destul de evidentă.

Cu toate acestea, medicul legist a fost mai mult decât dispus să vorbească cu ele. Era un om înalt, slab, pe nume Smith. Arăta ca un om care te-ai aştepta să lucreze la o morgă sau la o firmă de servicii funerare. Le-a condus la trupul aranjat şi pregătit pentru machiorul care urma să vină mâine şi s-o pregătească pe Lacy Thurmond pentru înmormântare. Rana acesteia de la gât era excepţională, deşi Kate îşi imagina că va trebui să fie îmbrăcată în ceva cu gât înalt pentru a o putea acoperi cu adevărat.

— Orice alte constatări? întrebă Kate.

— Nimic, spuse Smith. Nu are vânătăi, nici măcar un semn de lovitură puternică. Niciun abuz sexual, nimic.

— Există vreo modalitate de a ne da seama care lovitură de cuţit a fost prima? întrebă Kate.

— Sunt aproape sigur că tăietura de la gât a fost prima, răspunse el. Face cel mai mult sens din punct de vedere logic.

Kate dădu din cap, gândindu-se că are dreptate. Nici una dintre celelalte răni prin înjunghiere nu ar fi imobilizat-o pe Lacy. Aceasta ar fi fugit după o lovitură de cuţit. Dar o tăietură la gât de acest gen te termina.

— Şi vă mai amintiţi corpul lui Julie Hicks de acum câteva zile? întrebă Kate.

— Da. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi acolo. O grămadă de răni prin înjunghiere, una direct în inimă. Dar nu există semne evidente de luptă. Există o şansă foarte mare să fie fost folosit acelaşi cuţit, datorită formei şi lungimii punctelor de intrare.

— Credeţi că am putea vedea o copie a raportului, inclusiv imagini ale rănilor?

— Desigur, spuse Smith. Fizic sau pe e-mail?

— Pe e-mail este în regulă, spuse Kate. Trebuie să mergem. Dar vă mulţumesc pentru timpul acordat.

Smith dădu din cap şi acoperi înapoi corpul lui Lacy Thurmond. Kate şi DeMarco ieşiră din sala de examinare, îndreptându-se spre ieşire.

— Spune-mi, spuse Kate. De câte te-ai mai întors la Crime Violente de când ai plecat din acel departament?

— O dată sau de două ori, răspunse DeMarco.

— Aş vrea să sapi şi să încerci să-ţi dai seama de ce un bărbat ar ucide două femei de aceeaşi vârstă, de talie asemănătoare şi în acelaşi cartier. Neexistând nicio atracţie sexuală aparentă, niciun antecedent cunoscut cu victimele. Poţi să faci asta?

— Am încercat încă de când veneam de la DC spre Richmond, replică DeMarco. Şi asta e chestia...

— Ce? întrebă Kate.

— Nu face sens.

***

O jumătate de oră mai târziu, Kate a parcat în faţa casei Thurmond. Citise, în rapoartele actualizate, că soţul era încă la secţie, scos de sub toate acuzaţiile, dar nu voia să se întoarcă acasă. Şi cine l-ar putea învinovăţi, la urma urmei?

Pe măsură ce Kate şi DeMarco se apropiau de casă, se simţeau de parcă se îndreptau spre o casă bântuită. Era tăcută, stranie, ferestrele ei păreau a fi nişte ochi care priveau toţi trecătorii. Totuşi, înainte de a intra în casă, Kate şi DeMarco au mers de jur împrejurul acesteia. Era, presupunea Kate, în aceeaşi stare în care ucigaşul o văzuse înainte de a bate la uşă.

După cum suspectase, nu exista nici un semn de intrare forţată. De fapt, curtea era îngrijită cu meticulozitate, chiar

şi arbuştii din jurul terasei din spate având o formă perfectă. În timp ce se întorceau în faţa casei, încerca să vadă casa nu doar prin ochii unui ucigaş, ci şi prin ai unei persoane care nu-şi putea permite să trăiască într-un astfel de cartier. Era cu siguranţă un cartier de clasă superioară, dar nu unul exclusivist. Kate era convinsă că dacă ar verifica valorile proprietăţilor, preţul mediu al unei locuinţe din Amber Hills ar fi în jur de o jumătate de milion.

Acest şir de gânduri avea cel puţin ceva sens. La urma urmei, gelozia poate conduce oamenii să facă nişte lucruri destul de extreme.

Au intrat în casa Thurmond pentru a doua oară în acea zi. Sângele nu fusese curăţat încă, impregnându-se în podea asemenea vopselei. Nu mai exista nicio şansă să fie curăţat acum; podelele ar trebui înlocuite.

— Ce fel de lucruri căutăm de data aceasta? întrebă DeMarco.

Văzând că aceasta nu era numai dispusă să înveţe, ci era şi destul de modestă încât să pună întrebări, o făcea pe Kate să se simtă şi mai confortabil cu ea. Majoritatea agenţilor noi ar evita să pună întrebări cu orice preţ, doar ca să pară ca şi cum ştiu deja totul.

— Ei bine, dacă nu găsim motivul prin intermediul victimei sau al crimei, sper să găsesc nişte indicii în interiorul casei. Conform celor constatate de Poliţie, nimic nu a fost distrus sau furat. Soţul va veni mai târziu pentru a confirma acest lucru. Dar la o scenă clară şi precisă precum aceasta, îmi place să încerc să văd locul prin ochii cuiva care a venit aici cu intenţia de a ucide.

— Crezi că motivul poate fi stilul de viaţă al frumoasei soţii din suburbie? întrebă DeMarco.

Kate se gândise la asta, dar nu era încă sigură. Totuşi, nu putea să nu se gândească la faptul că dacă Lacy Thurmond îl cunoştea pe om suficient de bine încât să răspundă la uşă la o oră atât de târzie, înseamnă că îl cunoştea destul de bine. Şi asta însemna că poate a mai fost în casa lor cu alte ocazii. Poate că după ce a ucis-o s-a şi plimbat prin interiorul casei – ocolind camera fiicei.

Gândindu-se la fiică, Kate se uită la DeMarco, în timp ce urcau scările spre etajul al doilea.

— Poţi suna, te rog, la Departamentul de Servicii Sociale pentru a afla unde este fiica? Poate că ar fi bine să vorbim cu ea.

— Sigur, spuse DeMarco. Expresia de pe faţa ei evidenţia faptul că nu aprecia această responsabilitate, al cărei singur scop era să o ţină ocupată, dar era la fel ascultătoare ca întotdeauna, scoţând telefonul imediat.

În timp ce aceasta cerea la telefon informaţiile necesare, Kate verifica prima cameră de la al doilea etaj. Era în mod evident dormitorul fiicei; era evident din cauza hainelor mototolite de pe podea, colecţia de cărţi pentru fete aflate în mica bibliotecă şi setul de pompoane aruncate pe birou. Nu era neapărat o cameră dezordonată, dar era destul de dezorganizată pentru a-şi da seama dacă a existat sau nu vreun fel de luptă. Totuşi, nu exista niciun motiv să presupună acest lucru, având în vedere că fiica nu a fost vizată deloc.

Kate s-a concentrat pe o fotografie care stătea pe birou, printre manuale şi chestii de lucru manual. Era o poză cu Lacy Thurmond şi o fată înainte de adolescenţă, Kate presupunând că aceea era fiica. Stăteau pe digul unui lac, părând cu adevărat fericite. Kate începu să se întrebe ce fel de mamă fusese Lacy. Dacă această poză reprezenta un indiciu, cele două au fost apropiate.

DeMarco intră în cameră prin spate.

— Am vorbit cu DSS, spuse ea. Mi-au spus că fiica se află pe drum spre bunicii ei din Greensboro, Carolina de Nord. Aceştia cer cel puţin douăzeci şi patru de ore înainte ca cineva să vorbească cu ea.

— E de înţeles, spuse Kate. Şi ca să fie sinceră, nici nu era sigură dacă e necesar să vorbească cu fiica. Aceasta credea tot ce le-a spus soţul şi o parte din povestea lui susţinea că fiica lor a stat tot timpul în camera ei. Potrivit fiicei, aceasta nu văzuse şi nu auzise nimic.

Cei doi agenţi au scotocit casa pentru încă douăzeci de minute. Când s-au întâlnit mai apoi în antreul unde se aflau rămăşiţele de sânge, ambele păreau dezamăgite. Nu găsiseră nimic, nici măcar ceva care putea fi considerat un posibil indiciu.

Au părăsit reşedinţa Thurmond, Kate observând prezenţa unei maşini de poliţie parcate vis-a-vis. Era o strategie bună, Poliţia Locală sperând că ucigaşul se va întoarce pentru a retrăi momentul. Se întreba dacă există o altă maşină de poliţie parcată peste drum de reşedinţa Hicks.

— Vrei să ne întâlnim dimineaţă la o cafea? întrebă DeMarco, în timp ce intrau în maşină. Poate să revizuim totul cu mintea proaspătă după somn bun?

Kate ura faptul că trebuiau să încheie ziua aici. Mai era capabilă să lucreze cel puţin câteva ore bune, dar ştia şi că DeMarco avea dreptate. Nu aveau niciun indiciu şi indiferent cât de mult ar fi căutat, probabil că nu ar fi găsit nimic. Kate se întreba dacă nu cumva ar trebui să vorbească cu fiica. Poate că aceasta ştia vreun prieten de familie pe care îl trecuseră cu vederea. Sau poate că ştia vreun secret despre mama ei pe care l-a ţinut ascuns.

— Pare un plan bun, spuse Kate.

În timp ce se îndepărtau, se gândi la Debbie Meade, întrebându-se cum făcea aceasta faţă morţii fiicei ei. Când se gândi la ea, un fel de alarmă mintală i-a pornit în creier, un indiciu că poate a ratat ceva, undeva. A săpat în această idee pentru un moment, dar nimic nu îi veni în minte. Poate, aşa cum a spus DeMarco, un somn bun o va ajuta să o descopere dimineaţă.

Kate ieşea din Amber Hills, situaţia măcinând-o. Observă maşina de poliţie parcată de la vedere, în spatele semnului mare de piatră pe care era scris AMBER HILLS. Un lucru era sigur: dacă criminalul ar fi ales să lovească din nou în Amber Hills, ar fi prins în capcană cu atâţia poliţişti în jur. Era în regulă chiar şi dacă ea nu ar fi fost acolo pentru arestare. Ceva anume făcea acest caz să pară mai periculos decât de obicei. Şi, deşi era primul ei caz de când a fost întrebată neoficial să se întoarcă la Birou, ar fi fost perfect în regulă dacă altcineva i-ar fi dat de capăt.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Abia în momentul când a ajuns acasă şi şi-a dat pantofii jos, Kate a realizat cu adevărat cât era de obosită. A funcţionat la putere maximă azi şi aproape toată ziua de ieri. Trecuse ceva timp de când nu şi-a mai solicitat corpul în acest fel şi acum, ca rezultat, începea să se prăbuşească. A mers direct la duş şi şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului sub apă, înmuindu-se pur şi simplu în căldură. Se mândrise cu faptul că a rămas în formă în ultimul an, dar se pare că lucrurile nu stăteau chiar aşa cum credea ea. Era sensibilă, era obosită, iar cazul începu să o tachineze.

De îndată ce s-a şters cu prosopul şi s-a strecurat într-o cămaşă şi o pereche de pantaloni sport, se aşează la masa din bucătărie. Deşi era epuizată, ştia că nu va putea dormi din cauza cazului care o frământa. Şi acum, mai mult ca niciodată, simţea că trebuie să obţină rezultate. Trebuia să facă o treabă ca la carte dacă voia să mai lucreze câţiva ani în Birou. Dacă ar fi fost un eşec, bărbaţii care lucrează cu Duran în acest proiect experimental vor opri probabil totul. S-ar putea chiar să-şi piardă şansa de a lucra la nişte dosare nerezolvate, aşa cum Duran i-a promis.

Analiză dosarul cazului, în timp ce miezul nopţii se apropia. Singurul lucru pe care-l ştia cu certitudine era că niciuna dintre crime nu a fost rezultatul unei iubiri sau pasiuni. Chiar dacă ar fi implicate aventuri, în acea situaţie, ucigaşii făceau cunoscut, de obicei, motivul crimei. Dar acest tip acţiona rapid şi pleca imediat. Era aproape ca şi cum juca o farsă mortală asupra victimelor.

„Toate în acelaşi cartier”, se gândi ea. „Toate femei foarte frumoase. Victima Numărul Unu nu avea copii. Victima Numărul Doi avea o fiică de doisprezece ani.

Ambele victime erau căsătorite. Victima Numărul Unu avea un soţ care călătorea mult în interes de muncă. Numărul Doi avea un soţ care o înşela în mod activ.”

Atunci, mintea lui Kate s-a întors spre mica alarmă care i-a pornit în minte în timp ce părăsea reşedinţa Thurmond. Se gândea la Debbie Meade, întrebându-se cum făcea faţă după înmormântarea lui Julie. Era un lucru pe care Debbie i l-a spus nu cu mult timp în urmă, ceva ce aceasta a împărtăşit cu Kate şi cu celelalte doamne în timpul uneia din micile lor întâlniri la cafea...

Soneria telefonului mobil o întrerupse. De fapt, a speriat-o puţin. Având în vedere ora târzie, se aştepta ca apelul să fie de la DeMarco, sau chiar de la Duran. I-a fost dor de zilele în care primea în mod aleatoriu apeluri despre un caz la primele ore ale dimineţii, întrebându-se dacă cineva chiar se obişnuise cu acest lucru.

Dar niciunul din numele lor nu apărea pe ecranul ei. În schimb, era un nume care a făcut-o să se simtă ca şi cum inima i-ar fi căzut în stomac.

„Melissa.”

„Doamne”, se gândi ea, cu mintea la burtica aceea perfect rotundă de gravidă, pe care fiica ei o avea ultima oară când s-au văzut. Răspunse repede. Melissa nu trebuia să nască decât peste cinci săptămâni, făcând-o pe Kate să creadă că acest apel avea să îi aducă veşti proaste.

— Lissa? întrebă ea. Ce-i în-

— Mamă, sunt pe drum spre spital.

Vocea Lissei era subţire şi îngrijorată – exact opusul a cum suna ea de obicei. Kate nu a auzit-o pe fiica ei aşa de speriată de foarte mult timp. Îi frângea inima. De asemenea, un semnal de alarmă i-a străbătut corpul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kate.

— Mi s-a rupt apa. Am contracţii şi simt că mi-e rău. E...e şi ceva sânge.

— Cât eşti de departe de spital?

— Terry conduce...puţin prea repede pentru gustul meu, spuse Melissa, ridicându-şi vocea pe sfârşite, încercând să îi dea un indiciu soţului ei, Terry. Dar mai avem cam zece minute. Mamă...trebuie să nasc abia peste cinci săptămâni. Este asta...voi fi bine?

— Cinci săptămâni nu-i chiar aşa de rău, spuse Kate, nefiind sigură dacă acest lucru era adevărat sau nu. Nu este ideal, dar ar trebui să fie bine.

— Vei veni? întrebă Melissa.

— Bineînţeles, spuse ea, încercând să nu plângă, astfel încât Melissa să nu o audă şi să devină mai agitată. Voi fi acolo cât de repede pot. Ai nevoie să îţi aduc ceva?

— Nu, spuse Melissa, cu vocea ascuţită. O făcu pe Kate să se gândească că poate trece printr-o altă contracţie în acel moment. Doar vin-o. Mulţumesc, mamă.

Kate îşi deschise gura pentru a-i spune Melissei să fie cât mai calmă, dar Melissa închise deja. Kate stătu acolo preţ de câteva secunde, privind telefonul. Inima ei şi-a reluat poziţia în piept şi nu putu controla fericirea absolută care trecea prin ea.

Chiar se întâmpla. Se întâmpla cu cinci săptămâni mai devreme decât se aştepta, dar urma să fie bunică. Desigur, câteva glume în legătura cu vârsta ei i-au trecut prin minte, mai ales având în vedere dosarele din faţa ei, dar nu îi păsa.

În acel moment nu se putea gândi decât la fiica ei şi noua viaţă pe care urma să o aducă în lume. Zâmbind cu gura până la urechi, Kate strânse toate dosarele într-o grămadă, lăsându-le pe pat, alergând mai apoi la pantofii ei aflaţi lângă uşa din faţă.

***

După ce a primit informaţiile necesare de la recepţie, Kate a luat liftul până la secţia mamă-copil a spitalului. A mers la biroul asistentelor medicale, sperând să afle în ce cameră a fost internată Melissa. Poate că va reuşi să o vadă înainte ca lucrurile să se pună în mişcare. Nu îşi făcea iluzii să fie în camera de naştere; aceasta era o onoare pe care Melissa o va acorda lui Terry – o datorie pe care Kate o va ceda cu bucurie.

Cu toate acestea, când ajunse la biroul asistentelor medicale, paşi rapizi se auzeau venind de pe holul din spatele ei. Se întoarse şi îl văzu pe Terry apropiindu-se. Părea obosit, la capătul puterilor. Îl făcea să pară bântuit,

deoarece Terry Andrews era întotdeauna atât de încrezător şi de bine pus la punct.

— Terry...

— Doamna Wise, spuse el, ignorând încă o dată rugămintea ei de-ai spune Kate. Este rău. Ei cred că este rău. Este...

— Terry, calmează-te, spuse ea, simţind cum frica începe să pună stăpânire pe ea.

— Ceva nu este în regulă, spuse Terry, cu lacrimi în ochi. Ei nu ştiu încă ce. Dar tocmai ce au dus-o înapoi pentru o cezariană de urgenţă. Apa i s-a rupt acasă, dar nu am văzut până când am ajuns aici...

— Ce să vedeţi? întrebă Kate.

— Cât de mult sânge era acolo. Ea mi-a tot spus că ceva nu e în regulă, dar nu am vrut să cred.

Kate ştia că va trebui să fie cea puternică aici. Nu-l văzuse niciodată pe Terry atât de zdruncinat. Numai Dumnezeu ştia cum ar afecta-o pe Melissa să-l vadă în această stare. Înghiţindu-şi propriile temeri, Kate luă mâinile lui Terry şi îl privi în ochi.

— Ai adus-o aici în siguranţă, îi spuse ea. Ţi-ai făcut treaba şi ai făcut totul ca la carte, din câte îmi pot da seama. Acum restul depinde de medici. Hai să mergem şi să ne aşezăm în sala de aşteptare şi să-i lăsăm să-şi facă treaba, bine?

Acesta încuviinţă din cap, privind-o în continuare în ochi. Şi, deşi părea mai calm, nu se mişcă până când Kate nu-l

trase de mâini şi-l conduse în sala de aşteptare. Abia după ce îşi întoarse faţa în altă direcţie, Kate îşi permise să verse câteva lacrimi de frică şi îngrijorare.

CAPITOLUL DOUĂZECI

La 2:02 dimineaţa, s-a născut Michelle Elizabeth Andrews. A avut o greutate mică la naştere şi a existat un moment înspăimântător de instabilitate, când doctorii au crezut că s-ar putea să o piardă. Dar, la aproximativ o jumătate de oră după ce a fost scoasă din Melissa, părea să se stabilizeze. Şi, deşi era probabil că va mai rămâne în spital cel puţin o săptămână pentru a se asigura că este în afara oricărui pericol, totul părea să indice că va părăsi spitalul ca o fetiţă subponderală, dar sănătoasă.

Kate, Terry şi părinţii lui Terry au fost informaţi cu privire la acest lucru la ora 2:55, în timp ce stăteau adunaţi într-un grup în sala de aşteptare. Vestea i-a umplut inima lui Kate de fericire, dar gândurile ei au zburat instantaneu la Melissa şi la recuperarea ei.

— Aş vrea să-mi văd fiica cât mai repede posibil, spuse Kate.

— Dacă doriţi, puteţi să o vedeţi acum, replică doctorul. De fapt, aceasta a întrebat de dumneavoastră. Este încă puţin cam ameţită de la medicamente, dar o puteţi vedea dacă doriţi.

Kate a plâns tot drumul, în timp ce mergea de-a lungul holului. Îşi petrecuse ultimele două ore, fără să ştie dacă ceva era în neregulă cu copilul, cu Melissa sau cu amândoi. Iar acum, când ştia că amândoi erau bine şi că

devenise bunică, era copleşită de bucurie, genul de bucurie pe care a mai simţit-o doar atunci când s-a născut Melissa. Atunci când a intrat în camera lui Melissa, a încercat să-şi şteargă faţa şi să-şi ascundă emoţiile, dar era destul de sigură că nu făcuse o treabă prea grozavă.

Melissa era culcată în pat, cu capul întors spre uşă, când uşa se deschise. Îi zâmbi lui Kate şi Kate îi zâmbi înapoi. Melissa părea a fi extrem de obosită, incredibil de fragilă, de parcă nu era ea însăşi.

— Mamă...

Kate s-a dus la ea, a luat-o de mână şi a sărutat-o pe frunte.

— Te-ai descurcat foarte de bine, spuse Kate.

— Ai văzut-o deja? întrebă Melissa.

— Nu încă. Doctorii spun că trebuie să aşteptăm puţin. Terry înnebuneşte. Apropo de asta, trebuie să plec curând, ca să te poată vedea. Este foarte îngrijorat.

— Ştiu. Şi sper că înţelege, dar aveam nevoie să te văd pe tine mai întâi. M-am tot gândit la tata şi cât de fericit ar fi...şi Iisuse, îmi este aşa de dor de el, mamă.

— Şi mie. Dar ar fi atât de mândru de tine. Pentru că ai supravieţuit acestor chinuri şi pentru că i-ai dăruit o nepoată.

Melissa zâmbi.

— Pun pariu că ar fi, spuse ea. Te iubesc mama.

— Şi eu te iubesc. Acum..pot vedea în ochii tăi cum păleşti...

— Da, aşa este, spuse Melissa cu un mic rânjet. Arăta de parcă era beată.

— Deci o să-i spun Terry să intre acum. Dar nu voi pleca nicăieri până când nu eşti complet stabilă. La urma urmei...o să vreau să ţin în braţe copilul.

Melissa dădu din cap şi îi strânse mâna lui Kate. Îi era greu lui Kate să plece, dar ştia că trebuie să o facă. Întotdeauna şi-a lăsat fiica să-şi trăiască viaţa aşa cum voia ea, fără să intervină în căsnicia ei. Acesta era totuşi cel mai dificil moment pe care îl trăise vreodată, dar a părăsit totuşi camera.

Terry era deja la uşă, patrulând ca un taur. Kate aprobă din cap şi acesta aproape că fugi înăuntru.

Kate stătu acolo o clipă, blocată în holul unui spital, la ora 3:05 dimineaţa, simţind cum i se schimbă viaţa.

„Sunt bunică”, îşi zise ea cu un zâmbet pe buze. „O bunică care tocmai ce şi-a reluat cariera în cadrul FBI, la vârsta de cincizeci şi cinci de ani.”

A trebuit să-şi muşte buza pentru a nu pufni în râs. Poate că dacă nu ar fi fost trei dimineaţa, gândul acesta nu ar fi părut atât de amuzant. Dar, aşa cum era, gândul a împins-o de-a lungul holului, în căutarea unei cafele, pregătită să înfrunte acest nou capitol din viaţa ei.

***

Kate aţipise puţin într-un scaun incomod din sala de aşteptare, cafeaua nefăcându-şi treaba. Singurul motiv pentru care se trezise era telefonul care îi vibra. Când se trezi de pe scaun, văzu că era ora 4:15 dimineaţa. De asemenea, văzu că avea un mesaj de la Logan.

Zâmbi somnoroasă, amintindu-şi cum acesta a fost întotdeauna o pasăre de noapte. Se întreba dacă nu cumva el credea că îşi ţine tot timpul telefonul pe silenţios după o anumită oră sau dacă încerca în mod intenţionat să o ţină în alertă, acum că s-a întors la Birou.

„Voiam doar să văd ce faci”, spunea mesajul. „Sper că totul merge bine. Anunţă-mă dacă ai nevoie de ceva.”

Îşi frecă ochii şi se ridică de pe scaun. Văzu că părinţii lui Terry erau de cealaltă parte a sălii de aşteptare. Mama lui adormise cocoşată pe scaun, în timp ce tatăl său citea ceva pe Kindle. Totuşi, Terry nu era nicăieri.

A mers la părinţii lui Terry. Domnul Andrews îşi ridică privirea din Kindle şi îi zâmbi somnoros.

— Eram pe punctul să te trezesc, spuse el. Doctorii au venit acum aproximativ zece minute. I-au dat voie lui Terry să-şi vadă copilul. O să vină şi să ne spună când – sau dacă, cred că ar trebui să spun – putem.

— Mulţumesc, spuse Kate.

— Te simţi ciudat să fii deja bunică? întrebă acesta.

— Sincer să fiu, nici măcar nu ştiu. Poate când o să o ţin în braţe...

— La fel mă simt şi eu, spuse el. Sora lui Terry a fost însărcinată de două ori, dar a pierdut ambele sarcini. Deci, acesta este un moment dulce-amărui. Mă simt de parcă am fost de fapt deja bunici.

— Şi cum v-aţi simţit? întrebă Kate.

— Destul de uimitor, spuse domnul Andrews.

Kate a simţit din nou alarme în adâncul minţii. Un lucru spus de acesta i-a reamintit de Debbie Meade...şi uite aşa, ştia că va trebui să vorbească cu Debbie pe cât de repede posibil.

Aproape că s-a întors la scaunul ei, pentru a-şi lua telefonul şi a-i trimite un mesaj lui DeMarco. Dar, în timp ce se întoarse în direcţia respectivă, îl văzu pe Terry venind de după colţ. Acesta nu mai părea obosit şi îngrijorat; acum era mândru şi plin de euforie.

— Vreţi să vă vedeţi nepoata?

Kate voia în mod absolut să-şi vadă nepoata. De asemenea, voia să afle veşti şi despre Melissa.

Deci, în timp ce cazul ocupa încă un loc central în mintea ei, partea din Kate care se pensionase o împinse cu bucurie înainte, mâinile ei fiind dornice să-şi ţină nepoata în braţe pentru prima oară.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Deşi cafeaua nu a reuşit să o trezească la viaţă pe Kate, faptul că o ţinea în braţe pe nepoata ei pentru prima oară a reuşit să facă acest lucru. Cu excepţia copilului ei –

Melissa, acum de douăzeci şi şase de ani şi foarte stăpână pe viaţa ei – Kate nu a fost niciodată genul de persoană căreia să îi placă copiii. De fapt, doar ideea de a fi în prejma lor o speria puţin.

Dar faptul că o ţinea în braţe pe Michelle părea să deschidă ceva în interiorul ei, în timp ce închidea un cerc frumos care se deschisese atunci când a născut-o pe Melissa, acum douăzeci şi şase de ani. Era ca şi cum vedea o fantomă şi o primea în braţele ei. Ştia că nu era Melissa în braţele ei, dar sentimentul era acelaşi. Nu s-a aşteptat să aibă o astfel de reacţie emoţională atunci când o să-şi ţină în braţe prima nepoată, dar în acel moment, Kate se înmuie toată şi se dărui în totalitate copilului.

A plecat de la spital la 7:15, după doar două ore de somn, dar cu o energie pe care nu o mai întâlnise până acum. Faptul că îi promisese Melissei că se va întoarce în acea după-amiază o motiva. Melissa a înţeles-o pe deplin, încântată să audă că mama ei a început să lucreze din nou pentru Birou, deşi se pensionase.

I-a trimis un mesaj lui DeMarco, punând-o la curent cu ce s-a întâmplai în noaptea precedentă. I-a explicat că s-ar putea să fie o zi foarte haotică, dar avea o idee pe care voia să o urmeze.

După trimiterea mesajului, a sunat-o pe Debbie Meade. Nu-i plăcea să facă asta deoarece, din punctul ei de vedere, nu a trecut suficient timp de la moartea lui Julie pentru ca Debbie să se implice în acest caz, dar din cauză că Debbie îi tot venea în minte, Kate credea că va fi în regulă.

Debbie părea să fie de acord cu ideea de a se întâlni cu ea – totuşi, nu într-o cafenea, aşa cum obişnuiau. Nu era deloc pregătită să iasă în public, deoarece era susceptibilă să înceapă să plângă din senin. În schimb, Debbie a invitat-o la o cafea la ea acasă. Kate a fost de acord, oferindu-se să cumpere gogoşi pe drum

Atunci când Debbie i-a deschis uşa la ora opt, părea trează şi aproape fericită să o vadă pe Kate. Casa mirosea a flori proaspăt livrate, cu prilejul morţii lui Julie, şi a cafea proaspăt preparată. Debbie a condus-o în bucătărie, unde s-a aşezat la bar. Debbie a umplut două căni generoase de cafea şi, pentru o clipă, se simţea ca şi cum îşi vizita o simplă prietenă.

— Debbie, am vrut să vorbesc cu tine în afara grupului, spuse ea. Acum ceva timp, ai împărtăşit ceva cu noi. Ceva personal...legat de o aventură. Nu-mi place că sunt nevoită să te rog să vorbeşti despre asta la un timp atât de scurt după tot ce s-a întâmplat, dar sinceră să fiu, nu ştiu încotro să mă îndrept.

— Te referi la aventura mea? întrebă Debbie, fiind ruşinată într-un mod evident.

— Da. Şi dacă simţi că este nepotrivit...

— Nu, e în regulă, spuse Debbie. I-am spus lui Jim despre asta şi am trecut peste asta. Şi ca să fiu sinceră, nici măcar nu ştiu dacă o pot numi aventură. S-a întâmplat de două ori şi după i-am pus capăt.

— Tipul trăieşte prin apropiere? întrebă Kate.

Debbie clătină din cap, sorbind din cafea şi privind spre bar; ruşinea o împiedica să o privească în ochi pe Kate.

— Se afla în oraş în interes de lucru. L-am întâlnit când a venit la locul meu de muncă. Vindea un fel de asigurare nouă pentru angajaţi. Dar Kate...nu pot să văd care este legătura.

— Poate nu are nicio legătură, spuse Kate. Dar s-a aflat – şi te rog ca ceea ce îţi spun să rămână între noi două – că soţul lui Lacy avea o aventură. El a recunoscut. Şi...ei bine, mi se pare greu să cred că o femeie ca Lacy, care îşi petrecea cea mai mare parte a timpului acasă, nu ar fi fost conştientă de asta.

Debbie rânji vinovată.

— Au existat zvonuri că Lacy avea parte de propria ei distracţie, replică ea. Presupun că mă întrebi despre propria mea aventură pentru a te putea pune în papucii unei persoane care ar avea una?

— Mai mult sau mai puţin, spuse Kate. În plus, tu şi Clarissa pare că ştiţi mai bine ştirile care circulă în cercuri mai mici. Nu ştiam dacă nu cumva aţi auzit ceva.

— Ei bine, îţi pot garanta că Lacy ştia despre aventura lui Peter. Toată lumea ştia. Nu s-a prea chinuit să o ascundă. Şi dacă Lacy ştia şi a tăcut...ei bine, am presupus că asta înseamnă că zvonurile pe care le-am auzit despre ea erau adevărate.

— Că avea o aventură, spuse Kate gânditoare. Ai idee cu cine ar fi putut fi?

— Nu. Şi Kate, văd unde se îndreaptă discuţia aceasta. Ştiu care va fi următoarea ta întrebare, aşa că o să ţi-o iau înainte şi o să îi pun capăt. Julie nu avea o aventură. Îl iubea foarte mult pe Tyler. Când acesta era plecat în delegaţii, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului aici, cu mine, sau cu cercul mic de prieteni pe care-l avea.

„Poate”, se gândi Kate. „Dar tocmai ai spus că Lacy, o membră a acelui grup, era probabil implicată într-o aventură. Şi că a ascuns acest lucru destul de bine.”

— Înţelegi totuşi că trebuie să verific, nu-i aşa? întrebă Kate.

— Absolut.

Kate luă încă o gură de cafea şi se ridică de la bar.

— Îţi mulţumesc pentru timpul tău, Debbie. Şi îţi mulţumesc că ai înţeles că am fost nevoită să pun anumite întrebări mai dificile.

— Hei, eu ţi-am cerut ajutorul, spuse Debbie. Apreciez că te ţii încă de acest lucru.

Debbie a condus-o spre uşă şi s-au îmbrăţişat rapid. Kate nu a avut niciodată prieteni în afara Biroului, aşa că era plăcut să ştie că ea şi Debbie erau încă apropiate.

Mergând înapoi spre maşina ei, Kate îşi scoase telefonul. Deşi a crezut-o pe Debbie cum că Julie nu a fost implicată într-o aventură, totuşi credea că ar putea fi ceva legat de infidelitate, ceva ce ar determina o persoană să le omoare pe cele două femei într-un mod atât de neplăcut şi aproape fără nicio problemă.

A căutat contactul lui DeMarco şi i-a trimis un mesaj. „Numele pe care Peter Thurmond ni-i l-a dat este următorul pe listă. Amanta. Hai să-i facem o vizită. Ne întâlnim în jumătate de oră?”

A primit un răspuns chiar înainte să se urce în maşină. Zâmbi şi citi mesajul, bucuroasă să aibă o parteneră care era la fel de promptă şi motivată ca ea. Logan, deşi era un agent uimitor, nu era cel mai bun atunci când venea vorba de răspuns la apeluri sau mesaje. Era ca o gură de aer proaspăt să aibă o persoană atât de receptivă lângă ea.

„Putem face asta”, primise ca răspuns. „Ne întâlnim la motelul meu?”

DeMarco i-a trimis adresa şi Kate plecă de îndată. Era doar ora 8:20 dimineaţa. Dacă lucrurile continuau să progreseze atât de repede şi în restul zilei, putea să se întoarcă la spital şi să îşi ţină nepoata în braţe în jurul orei prânzului.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Numele pe care Peter Thurmond l-a scrijelit pe o foaie de hârtie în camera de interogatoriu cu o zi înainte, era Crystal Bryant. Acesta le-a dat şi un număr pe care Kate nu s-a deranjat să-l folosească. Ştia că dacă îi oferea femeii timp să se pregătească, ar putea să înceapă să-i spună minciuni şi poveşti, care nu făceau altceva decât să-i piardă timpul. Prefera să o ia prin surprindere – o tactică mascată şi aproape necinstită, având în vedere că Crystal Bryant nici nu era implicată în acest caz.

Prea sârguincioasa DeMarco sunase deja să afle adresa lui Bryant şi alte informaţii pertinente. O parte din aceste informaţii constau în faptul că aceasta lucra ca şi asistentă medicală la un centru de reabilitare fizică, de luni până vineri, între orele 8:30 şi 17:00,. Aceste informaţii le-au permis să renunţe la vizita la domiciliu şi să se îndrepte direct către locul ei de muncă.

Biroul era situat în unul dintre cele mai aglomerate spitale din oraş, iar camera de aşteptare era plină. Kate nu a vrut să îi creeze probleme lui Crystal Bryant, aşa că a încercat, pe cât posibil, să se integreze în mulţime. Când ea şi DeMarco s-au apropiat de fereastra de la recepţie, şi-au păstrat insignele şi legitimaţiile ascunse. În timpul cât a vorbit cu recepţionera, Kate şi-a păstrat vocea blândă.

— Trebuie să vorbesc cu una dintre asistentele dumneavoastră, spuse Kate. Crystal Bryant.

Recepţionera părea puţin confuză, uitându-se ba la Kate, ba la DeMarco.

— În regulă...aveţi o programare?

— Nu avem, spuse Kate. Este o problemă privată şi destul de urgentă.

— În regulă. Pot să întreb cine o caută?

— Nu. Din nou...este privat.

Deşi evident nemulţumită de răspunsul pe care l-a primit, recepţionera s-a ridicat oricum. A plecat de la birou şi a dispărut de-a lungul unui hol, aflat de cealaltă parte a geamului de sticlă. Kate şi DeMarco au aşteptat acolo

câteva clipe, până când una din uşile din sala de aşteptare se deschise. O femeie mai blondă, având aproximativ douăzeci şi cinci de ani, venea spre ele. Era îmbrăcată într-o uniformă de asistentă călcată şi părea foarte confuză.

— Dumneavoastră mă căutaţi? întrebă ea.

— Da, spuse Kate încet. Sunt agent Wise şi aceasta este partenera mea, agent DeMarco, de la FBI. Vrem să vă punem câteva întrebări legate de familia Thurmond.

Crystal Bryant arăta de parcă cineva tocmai i-a dat o palmă peste faţă. Se uită în jur, chiar şi înapoi în sala de aşteptare, pentru a verifica dacă cineva o auzise pe Kate.

— Nu va dura mult, spuse Kate. Şi dacă veţi coopera şi ne veţi răspunde la câteva întrebări, acest lucru se va întâmpla fără ca cineva să afle cine suntem şi de ce ne aflăm aici. Deci, putem vorbi cu dumneavoastră câteva momente?

— Desigur, spuse Crystal, fiind luată, în mod evident, prin surprindere.

Găsiră trei scaune în colţul din spate al sălii de aşteptare şi se aşezară. Înainte de-a începe Kate să pună întrebări, Crystal deja vorbea.

— Bănuiesc că moartea lui Lacy l-a făcut pe Peter să mărturisească, nu-i aşa? întrebă ea.

— Da, spuse Kate. Aţi vorbit cu el de când Lacy a murit?

— Nu. Mi-a scris şi mi-a spus ce s-a întâmplat. În acelaşi mesaj mi-a spus că vrea să îi punem capăt...că nu mai putea să mă vadă. Uitaţi, vă rog...există vreo modalitate

de nu face public acest lucru? Nu vreau să se afle, reputaţia lui ar avea de suferit, mai ales după ceea ce s-a întâmplat cu Lacy.

— Nu vom spune nimănui. Trebuie să vorbim cu dumneavoastră numai pentru a înţelege mai bine ce ştiaţi despre Lacy. Credeţi că există vreo şansă ca aceasta să ştie despre aventură şi că poate avea şi ea parte de una?

Crystal a analizat acest lucru pentru o clipă.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, spuse ea. Dar nu cred. Nu îmi părea a fi tipul de persoană răzbunătoare.

— Deci o cunoşteaţi? întrebă DeMarco.

— Nu bine. Aveam câţiva prieteni comuni, dar eu şi Lacy nu ne-am întâlnit niciodată sau ceva de genul acesta.

— Deci nu ştiţi nimic despre viaţa ei personală? întrebă Kate.

— Doar câteva lucruri pe care mi le-a spus Peter.

— Cum ar fi?

Crystal ridică din umeri şi era clar că începea să se simtă inconfortabil. Arăta de parcă era pe punctul să izbucnească în lacrimi.

– Se plângea de ea. Despre cum nu mai voia să facă sex. Despre cum îi păsa doar fiica lor. Mi-a spus că se simţea de parcă el era întotdeauna pe locul al doilea. Dar...nu ştiu. Nu am crezut asta niciodată. Nu sunt proastă. Sunt cu zece ani mai tânără decât el şi era...agresivă, cred. Îmi tot spunea lucruri doar ca să continui să mă întâlnesc cu el.

— Deci nu vă puteţi gândi la cineva care ar putea avea ceva împotriva lui Peter sau a lui Lacy?

— Nu. Nu i-am cunoscut pe nici unul dintre ei atât de bine.

Kate oftă, frustrată. Totuşi, a bănuit în secret că acest lucru se va întâmpla. A fost forţată să analizeze multiple aventuri în multitudinea de cazuri la care a lucrat de-a lungul carierei. Şi aproape în fiecare dintre ele, membrii aventurii erau destul de distanţi. În afară de preferinţele sexuale şi programele lor, de obicei ştiau foarte puţine lucruri unul despre altul – cu atât mai puţin despre soţul celuilalt.

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat, spuse Kate.

— Desigur. Cum se simte? Peter, vreau să spun. Aţi vorbit cu el?

— E îndurerat, spuse DeMarco. Şi dacă v-a cerut să îi respectaţi dorinţele de a nu vă mai vedea, vă rugăm să faceţi asta.

Crystal părea puţin surprinsă să audă un sfat atât de direct, însă aceasta dădu aprobator din cap, în timp ce se ridică şi se îndreptă înapoi spre munca ei. Kate şi DeMarco au plecat, de asemenea şi, în timp ce mergeau înapoi afară într-o dimineaţă, în care părea că va ploua, mintea lui Kate începu să filtreze invers. Întreaga situaţie cu aventurile îi aducea aminte de o amintire, una pe care aproape că o putea scoate din adâncul minţii. Dar mintea ei era prea încărcată cu acest caz nou, lăsând-o să se agaţe de un fir de păr.

„Un alt caz”, se gândi ea. „Ceva aproape similar cu asta.”

— Hei, vrei să conduci tu? spuse Kate. Trebuie să dau un telefon.

— Sigur, spuse DeMarco în timp ce Kate îi aruncă cheile. Încotro ne îndreptăm?

— Nu ştiu încă. Hai să începem cu cel mai apropiat Starbucks. Am uitat cât de obositoare pot fi zilele astea lungi.

Au trecut-o fiorii când şi-a dat seama cât de bătrână o făcea să pară acel comentariu. A intrat în maşină şi, după ce DeMarco a pornit motorul, Kate şi-a scos telefonul şi a început să sune. Când vocea caldă şi familiară de la celălalt capăt a răspuns, se simţea ca şi cum s-a întors înapoi în timp.

— Wise, eşti chiar tu? întrebă Logan uşor sarcastic.

— Da, eu sunt. Mulţumesc pentru mesaj. A fost drăguţ...dar inutil.

— Ei bine, am fost crescut aşa cum se cuvine. Am fost învăţat să am grijă de cei mai bătrâni.

— Du-te dracu.

— Cu tine, oricând. Ce se întâmplă, Wise?

Nu se putea abţine să nu zâmbească. Doamne, i-au lipsit divergenţele pe care ea şi Logan le aveau de-a lungul anilor când au lucrat împreună.

— Încerc să-mi amintesc un caz, spuse ea. Mă gândesc că nu e mai vechi de zece ani. Doi sau trei oameni au fost

ucişi din cauza unei petreceri de swingeri. O aventură care a rezultat de acolo şi care a cauzat multe probleme.

— Da, îmi amintesc cazul ăla. De ce anume ai nevoie? Pot face rost de dosar şi să-ţi trimit orice ai nevoie să afli. Vezi asemănări între cazul la care lucrezi şi acela?

— Încă nu ştiu. Sper totuşi să mă ajute să ajung pe drumul cel bun. Încerc să-mi amintesc ucigaşul...care era modul lui de operare, lucrurile pe care le-a spus în interogatoriu şi la proces. Genul acela de lucruri.

— Dă-mi câteva ore şi o să îţi trimit informaţiile astea. Altceva? Vrei să vin acolo şi să rezolv cazul ăsta pentru tine? Pare să îţi dea bătăi de cap.

— Nu, sunt bine. Bucură-te de biroul tău confortabil. Şi mulţumesc pentru ajutor.

Închise telefonul şi văzu că DeMarco îi zâmbea fascinată.

— Cum faci asta? întrebă ea.

— Ce fac? întrebă Kate.

— Ţii evidenţa tuturor cazurilor la care ai lucrat.

— Am o memorie destul de bună. Nu suficient de bună, totuşi. Ar trebui să-mi pot aminti numele ucigaşului.

— De acum zece ani? Serios?

— Da. Uneori, cazurile mai dure ţi se întipăresc în memorie.

— Oh, de parcă nu ştiu. Departamentul de Crime Violente m-a învăţat lecţia asta destul de repede. Şi încă un lucru pe care l-am observat în legătură cu aceste cazuri...ceva ce am învăţat în trecut în cadrul Departamentului de Crime Violente. Nimic din aceste crime nu pare personal, nimic pasional. Numai ce am auzit că ai întrebat la telefon despre o petrecere de swingeri şi o aventură. Dar, din experienţa mea, cele mai multe crime care izvorăsc din pasiune sau dorinţă, sau chiar dragoste, tind să fie îngrozitoare. Criminalul pare să îşi expună punctul de vedere pentru a le arăta tuturor de ce o face.

— Mă gândesc la acelaşi lucru, spuse Kate. Dar, de asemenea, nu mă pot abţine să nu mă întreb dacă ar putea fi ceva legat de nişte secrete. Aventuri ţinute secret...poate ucigaşul reflectă asta în crimele lui. Poate vrea să arate că poate păstra un secret la fel de bine.

— Iartă-mă că te întreb, spuse DeMarco, dar există vreun motiv anume pentru care eşti atât de sigură că există o aventură la bază?

— Nu...nu neapărat. Dar faptul că ambele femei era căsătorite cu soţi absenţi trebuie analizat. Iar faptul că unul dintre acei soţi a recunoscut că avea o aventură, o face să pară plauzibilă.

— Bună remarcă, spuse DeMarco, dând din cap, în timp ce parca la Starbucks. Chestia cu soţul absent este bună. Adică, soţul Hicks era absent din necesitate. Parte din munca lui, fiind nevoit să călătorească. Dar absenţa din cauza unei aventuri...

— Da, sunt ambele perspective.

— Aşadar, cred că trebuie să ne dăm seama dacă vreuna dintre aceste perspective ne va da vreun răspuns, spuse DeMarco.

Kate dădu din cap aprobator, gândindu-se la paharul gol de shot din chiuveta lui Lacy Thurmond.

„Ce încerca să uite cu ajutorul băuturii?" se întrebă Kate. „Faptul că avea cunoştinţă de aventura soţului ei sau ceva ce se ascundea chiar ea?"

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Logan i-a spus lui Kate că îi va lua câteva ore să obţină rezultate, dar telefonul ei sună după nici măcar o oră. Ea şi DeMarco stăteau în arhiva secţiei Comisarului Budd, examinând dosarele din cazurile Hicks şi Thurmond. În ambele cazuri, încă aflau informaţii noi, dar niciuna nu era de ajutor în stabilirea unei piste care să le conducă spre criminal.

— Hei, Logan, spuse Kate, în timp ce citea pe sărite o copie a raportului medicului legist în cazul lui Julie Hicks. Te-ai mişcat repede. Eşti sigur că nu ai făcut o muncă de mântuială?

— Sunt sigur, spuse el. Deci, am câteva veşti minunate pentru tine. Nu doar că am o transcriere a interogatoriului ucigaşului chiar în faţa mea, dar acesta se află în prezent în închisoarea din Chesterfield. Şi dacă nu mă înşel, aceasta se află la mai puţin de o oră distanţă de tine.

— De ce l-au mutat? întrebă ea. Nu a fost plasat în Complexul Corecţional Lorton din Fairfax?

— A fost, într-adevăr. Dar problemele legate de numărul de oameni şi comportamentul aparent excepţional al acestuia au determinat mutarea lui într-o închisoare mai puţin strictă.

— Comportamentul excepţional? întrebă Kate.

-Nu deţin detaliile astea, spuse Logan. Dar da, asta am aflat. Oricum, încă mai ai nevoie să îţi trimit fişierele pe care le am? Le avem în format digital, aşa că ţi le pot trimite pe e-mail.

— Ar fi minunat, spuse Kate. Aş avea ce să citesc pe drum spre Chesterfield.

— Ţine-mă la curent, spuse Logan. Lăsând glumele la o parte, Kate, ai toată susţinerea mea. De fapt, ai susţinerea multor persoane de aici, din Washington.

— Apreciez enorm, Logan. Mulţumesc.

Odată ce convorbirea s-a încheiat şi cu o nouă destinaţie clară în minte, Kate începu să facă ordine în grămada de hârtii şi fişiere pe care le studia.

— Chesterfield, nu? întrebă DeMarco.

— Da. Nicio pistă, dar ucigaşul dintr-un caz mai vechi, care este similar cu acesta, este încarcerat acolo.

— Oh, spuse DeMarco. Părea totuşi blocată, de parcă încerca să înţeleagă relevanţa acestui lucru.

— Poate dacă vorbesc cu el şi înţeleg de ce a făcut lucrurile pe care le-a făcut, sper să fiu capabilă să aplic acea mentalitate ucigaşului nostru necunoscut.

DeMarco zâmbi, în timp ce începu să-şi adune şi ea dosarele.

— Mă poţi pune la curent în legătură cu acel caz pe drum?

— Bineînţeles, spuse Kate. Era din nou impresionată de dorinţa lui DeMarco de a învăţa. A înţeles brusc de ce Duran a trimis-o pe DeMarco aici să lucreze cu ea. Era mai mult decât o simplă formare; o testa pe DeMarco pe o serie largă de subiecte.

Din punctul de vedere al lui Kate, aceasta trecea fiecare test cu brio. Şi Kate era foarte fericită să fie ghidul ei de-a lungul drumului.

***

Kate şi-a petrecut aproape tot drumul până la Chesterfield punând-o pe DeMarco la curent cu cazul. Pentru că nu-şi amintea complet toate detaliile, a pus-o pe DeMarco să citească informaţiile pe care Logan i le-a trimis, în timp ce ea îi împărtăşea ceea ce ştia. Acesta era încă un exemplu care dovedea cât de bine lucrau împreună – Kate reamintindu-şi cazul, în timp ce DeMarco umplea golurile.

Cazul avea o vechime de zece ani şi, aşa cum îşi amintea Kate în mod corect, a implicat o petrecere de swingeri care a mers prost. Erau implicate patru cupluri care se întâlneau o dată pe lună. Aceste petreceri au continuat timp de şapte luni, până când soţul dintr-un cuplu şi soţia dintr-un alt cuplu au decis că ar prefera să fie împreună, decât cu soţii lor. Cei doi soţi înşelaţi s-au prefăcut că nu le pasă şi, într-un mod ciudat, petrecerile au continuat pentru

încă două luni. Dar cea de-a noua petrecere a fost ultima. Soţul respins, pe nume Tate O'Brien, a ucis trei dintre membrii grupului, inclusiv pe soţia lui şi iubitul ei. O'Brien a stat în casa în care petrecerile aveau loc până când poliţia a sosit, recunoscându-şi mândru crimele şi afirmând că şi-ar fi dorit să „aibe tupeul să omoare pe toată lumea din casă”.

Dar nu doar că i-a ucis pe cei trei. I-a măcelărit. De asemenea, aparent a făcut şi sex cu soţia sa după ce a ucis-o. Şi deşi rapoartele erau diferite, a reieşit că O'Brien i-a rupt piciorul drept al iubitului soţiei lui cu un ciocan şi l-a obligat să privească cum a ucis-o şi cum după aceea a întreţinut relaţii sexuale cu ea, în timp ce aceasta sângera.

— Iisuse, spuse DeMarco. Nu ştiu dacă aş putea spune că a fost o crimă din pasiune, dar a fost cu siguranţă motivată de nişte sentimente puternice.

— Aşa este, spuse Kate. Şi până acum, nu pare că ucigaşul nostru acţionează ghidat de emoţii. Sau, dacă o face, o ascunde bine. Dar ceea ce mă interesează pe mine este faptul că, atunci când vorbea despre crime, O'Brien era foarte nepăsător în privinţa asta. „Da, am făcut-o. Şi?” Acest tip de mentalitate. Este foarte asemănătoare cu abordarea ucigaşului nostru.

— Da, cam nepăsător. Desigur, acesta nu stă degeaba şi ne aşteaptă să îl săltăm, totuşi.

Kate dădu din cap, întrebându-se dacă nu cumva se agăţa de un fir de păr, mergând să-l viziteze pe O'Brien zece ani mai târziu. Dar, la naiba, trebuia să verifice fiecare cale posibilă, mai ales atunci când nu avea nicio pistă de urmat.

Pe măsură ce se apropiau de Chesterfield, mintea lui Kate a zburat la şedinţa de judecată care a avut loc cu doar câteva zile în urmă. Şi-l imagină pe Patrick Ellis, îmbătrânit, dar tot acelaşi om. Era ca şi cum o fantomă din trecutul ei a început să o bântuie fără ca ea să-şi dea permisiunea. Se întreba dacă va fi la fel când va da ochii cu Tate O'Brien. S-a aflat în prezenţa lui doar de două ori, deoarece cazul a fost foarte simplu. Dar îşi amintea privirea aproape goală din ochii lui, expresia plictisită a unui bărbat căruia literalmente nu-i păsa de ceea ce făcuse.

Logan a spus că rapoartele arătau că O'Brien se schimbase. Dar Kate îşi punea întrebări. Poate un om capabil de o asemenea răutate să se schimbe vreodată?

***

Nu au existat scene asemenea celor din filme, unde Kate vorbea cu O'Brien printr-un perete despărţitor de sticlă. În schimb, ea şi DeMarco au fost conduse printr-un hol lateral, din faţa închisorii spre spatele clădirii. Acolo, ghidul lor le-a lăsat în compania unui gardian armat care stătea lângă o uşă mare de metal. Gardianul a deschis uşa pentru ele şi a rămas ferm pe poziţii lângă uşă.

— Mă bucur să vă revăd la serviciu, spuse paznicul.

Era un comentariu ciudat, deoarece Kate nu îşi amintea faţa acestui gardian. Ea genul de moment în care trebuia să-şi amintească faptul că, fie că-i place sau fie că nu, şi-a creat un renume pe perioada cât a lucrat ca şi agent activ.

— Sunt aici dacă aveţi nevoie de mine, spuse gardianul fără prea multă expresie.

Kate şi DeMarco au intrat în cameră. În interiorul sălii de beton şi cărămidă erau doar câteva lucruri: o masă de metal ponosită şi zgâriată, patru scaune şi Tate O'Brien. O'Brien era aşezat pe partea opusă a mesei. Braţul său stâng era încătuşat de un mâner mic din metal care fusese înşurubat în masă. În afară de asta, arăta destul de fericit că avea vizitatori.

Kate îl studia în timp ce se îndrepta spre masă. Îmbătrânise considerabil, cei zece ani l-au transformat într-un bărbat care părea că a îmbătrânit cu cel puţin cincisprezece sau douăzeci de ani. Kate presupunea că acei câţiva ani pe care i-a petrecut în închisoarea Fairfax, înainte de a fi mutat aici, nu au fost tocmai uşori. Şi-a lăsat părul să crească; îi ajungea până peste umeri, ondulat şi cu un aspect destul de uleios. Şi barba i-a crescut foarte mare şi părea să aibă mare nevoie de o tunsoare.

— Vă mai amintiţi de mine? întrebă Kate, în timp ce ea şi DeMarco se aşezau pe scaunele cele mai apropiate de ele.

O'Brien clătină din cap, în timp ce se uita ba la Kate, ba la DeMarco.

— Ar trebui? întrebă acesta.

— Am fost unul dintre agenţii care s-au ocupat de cazul dumneavoastră, spuse Kate.

— Ah, spuse O'Brien cu un chicot. A trecut ceva timp de atunci. Încerc să nu îmi amintesc trecutul.

— Ei bine, mă tem că de asta sunt aici, spuse Kate. Speram să vorbesc cu dumneavoastră despre ce faptele comise.

— Cu ce folos? întrebă O'Brien. Cazul este închis. Eu am făcut-o. Fără îndoială. Recunosc. La vremea respectivă, cred că am recunoscut acest lucru cu bucurie.

— Deci nu mai sunteţi bucuros acum când recunoaşteţi? întrebă Kate.

— Nu, spuse O'Brien, dând din cap cu amărăciune. M-am schimbat destul de mult în ultimii ani. Nici măcar nu-l mai cunosc pe omul care a comis acele crime.

— Nu înţeleg, spuse DeMarco. Vreţi să spuneţi că aţi trecut peste? Că v-aţi distanţat într-un fel de fapte?

— Se poate spune şi aşa, spuse el. Vedeţi dumneavoastră, chiar înainte de a fi mutat aici, la Chesterfield, un anume bărbat a venit la Fairfax. El era preotul închisorii, citea Biblia, ne învăţa despre păcat şi mântuire. M-am luptat ca un nebun, dar după aproximativ şase luni, Iisus a ajuns la mine. Mi-am dăruit viaţa Domnului acum aproximativ trei ani. Nu am mai călcat strâmb de atunci. M-am lepădat de păcatele mele şi Iisus m-a mântuit. Deci da...nu mă mai identific cu omul care i-a ucis pe acei oameni. Am făcut-o, da. Nu pot scăpa de asta. Dar acum sunt liber de păcatul meu şi cred că am fost mântuit.

Lui Kate nu-i venea să creadă ce noroc avea. Dacă O'Brien s-a schimbat în mod legitim într-o asemenea măsură, ar putea să o ajute mai mult decât credea iniţial. Dacă ştia cum să îşi joace cărţile, bineînţeles

— Mă bucur să aud asta, spuse Kate. În prezent lucrăm la un caz în care nu avem nicio pistă. Mi-am amintit de dumneavoastră deoarece crimele sunt oarecum asemănătoare. Nu este vorba de o crimă din pasiune sau dorinţă, dar ar putea fi în aria respectivă.

— Şi cum vă pot ajuta, întrebă el. V-am spus...eu nu mai sunt aşa.

— Cu atât mai bine, spuse Kate. Dacă v-aţi distanţat cu adevărat de crimă şi nu vă mai identificaţi cu omul care obişnuiaţi să fiţi, ar trebui să puteţi descrie în mod clar modul cum gândeaţi la momentul respectiv. Gândiţi-vă ca la o altă persoană. Descrieţi-mi-o. Descrieţi-mi ce gândea atunci când i-a ucis pe acei oameni.

Pentru prima dată de când au intrat în cameră, O'Brien părea nemulţumit. Oftă profund şi dădu încet din cap.

— Este dureros să îmi amintesc. Mai fac asta uneori, doar pentru a-mi aminti că, deşi sunt iertat, totuşi am făcut lucrurile acelea oribile. Nu e ca şi cum aş privi un bărbat. E ca şi cum aş privi un demon – un monstru. Dar îmi amintesc ce gândeam. Este foarte clar când îmi amintesc.

— Ştiu că este greu, spuse Kate, făcând tot posibilul să pară înţelegătoare. Ne-ar putea fi de mare ajutor..Orice vă puteţi aminti.

Nu se uita la ele în timp ce aceasta vorbea. Se uita în partea dreaptă, spre zidul gol din partea cealaltă a camerei. Îi era ruşine. Kate credea că O'Brien a avut cu adevărat un fel de revelaţie. Kate, deşi credea în Dumnezeu, nu era sigură în ceea ce priveşte întreaga

poveste cu mi-am dedicat viaţa lui Iisus. Dar O'Brien părea să o creadă şi îl schimbase în bine.

— Îmi amintesc că mă gândeam că dacă îi ucid nu ar fi mare lucru, spuse el. M-a înşelat, dar eu am permis acest lucru să se întâmple. Adică, pe parcursul acelor petreceri, şi eu am înşelat-o. Dar să-mi spună că iubeşte un alt bărbat, a fost dureros. Mă durea într-un fel în care imaginile cu ea făcând sex cu el nu o făceau. Şi ceva în mine...ceva în mine s-a întunecat. Îmi amintesc că mă gândeam că dacă o ucid pentru că o iubesc, n-ar fi aşa de rău. Dar dacă o ucid din cauza furiei pe care o simt, ar fi un act groaznic şi oribil. Şi exact asta mi-am spus. Mi-am spus că o ucid pentru că o iubesc – pentru că, împreună, ne-am ruinat căsnicia, dar ea trebuia să fie cea care moare deoarece a lăsat să-i afecteze inima. La vremea respectivă, credeam că sexul şi schimbul de parteneri era în regulă. Era distractiv şi nevinovat pentru că amândoi ne-am dat acordul să se întâmple. Dar când sentimentele au ajuns să fie implicate...ei bine, mi-a fost mai uşor să îi omor.

— Aşa că a fost un lucru obişnuit pentru dumneavoastră, spuse Kate. Aţi reuşit să vă convingeţi singur că uciderea ei, sub forma unui act de dragoste – indiferent cât de denaturat – era în regulă?

— Da.

— De asta v-a fost aşa de uşor să recunoaşteţi? Îmi amintesc că am vorbit nu numai cu dumneavoastră, ci şi cu poliţia care a fost prima la locul faptei. Au spus că aţi recunoscut de îndată, ca şi cum nu era mare lucru.

— Aşa este. Sincer, în acel moment, chiar nu credeam că e mare lucru.

— V-aţi mai gândit să ucideţi şi înainte? întrebă DeMarco.

— M-am gândit mult la asta. De la o vârstă fragedă, m-am gândit mereu să-mi ucid mama vitregă. Şi câinele vecinului. De fapt, aproape că am făcut asta când aveam vreo şaisprezece ani.

— Deci aţi făcut-o din dragoste? întrebă DeMarco. În cazul tuturor celor trei oameni?

— Nu. Doar soţia mi-am ucis-o din iubire. Pe iubitul ei l-am ucis din furie. Şi al treilea...ca să fiu sincer, m-am lăsat purtat de val. Era aproape...distractiv deja.

Arăta ca şi cum ar fi pe punctul să izbucnească în plâns, iar Kate nu era sigură cât de mult va mai putea continua. Poate că e mai bine aşa. Era destul de sigură că a obţinut tot putea de la el. Şi, deşi poate că nu era cine ştie ce, cel puţin avea o idee despre mentalitatea unei persoane care nu avea nicio problemă cu simplul fapt de a ucide.

— Aţi spus că aproape că aţi omorât câinele acela când aţi fost mai tânăr, spuse DeMarco. De ce aproape?

Kate era plăcut surprinsă. S-a gândit şi ea să pună aceeaşi întrebare, dar îşi închipuia că nu prea conta; era un subiect care le-ar devia cu uşurinţă scopul discuţiei. Dar pentru un agent începător, era o informaţie grozavă de care se putea agăţa.

— Vedeţi, aia era din furie. Câinele ne urmărea pisica întotdeauna. Când pisica noastră a făcut pui, câinele le-a

găsit cuibul. I-a mâncat pe toţi, cu excepţia unuia dintre ei. Aveam arma asta de calibru douăzeci şi doi, cu care obişnuiam să vânez, şi într-o zi, când se afla prin preajmă, am ieşit pe veranda din spatele casei. L-am ochit şi aproape că am apăsat pe trăgaci.

— Chiar şi atunci, v-aţi dat seama că era o decizie bazată pe furie şi nu pe dragoste? întrebă DeMarco.

— Ştiţi, nu m-am gândit niciodată la asta. Dar da, asta face sens.

— Aţi vorbit vreodată cu alţi bărbaţi de aici despre asta? întrebă Kate.

— Despre câine? Sigur. Şi chiar despre diferenţa dintre ceea ce credeam a fi crimă din dragoste şi crimă din furie. Deoarece odată ce am fost iertat de păcatele mele, mi-am dat seama că nu există crimă din iubire. Nici măcar dacă a-i ucide un intrus care îţi ameninţă familia. Chiar şi în acel caz, nu dragostea pentru familie este motivul pentru care îl ucizi. Este instinctul de auto-conservare.

— Atunci cum aplicaţi această teorie în ceea ce priveşte uciderea soţiei dumneavoastră şi restul crimelor? întrebă Kate.

O'Brien se gândi puţin la asta şi dădu din cap, de parcă ar fi înţeles abia acum, pentru prima dată.

— Presupun că şi ală a fost instinctul de auto-conservare. Celălalt bărbat mi-a prins nevasta. A trebuit să-mi apăr onoarea sau dragostea mea pentru ea.

— Deci sunteţi de părere că orice crimă, mai ales cele comise din dorinţă, nu ar putea fi comise din ceea ce ucigasul consideră a fi dragoste? Credeţi că toţi ucigaşii încearcă să dea vina mai degrabă pe dragoste, decât pe furie?

— Oh, da. Sunt sigur de asta acum. Nicio crimă nu este comisă vreodată dintr-un act de iubire – indiferent cât de mult îşi spune asta criminalul.

Kate se gândi la micul cerc de prieteni şi iubiţi din jurul Amber Hills şi încercă să aplice acest principiu. Era surprinzător de uşor. Şi chiar dacă O'Brien debita nişte prostii religioase, era un principiu de care nu s-a agăţat niciodată pe parcursul carierei ei.

Şi avea un sens înfricoşător, având în vedere cazul actual.

Cine comitea crimele era într-un fel ataşat de victime, dar probabil nu simţea o afecţiune cu adevărat profundă faţă de ele.

— Domnule O'Brien, vă mulţumesc pentru timpul dumneavoastră, spuse Kate, în timp ce se ridică în picioare. Şi mă bucur foarte mult să văd că v-aţi schimbat.

— Aş vrea să vă pot ajuta mai mult, spuse el. Dar sincer...atunci când îmi amintesc mă simt de parcă aş urmări o altă persoană. Pot să vă spun asta, totuşi. Când cineva ucide într-un asemenea fel, fără nicio grijă sau pasiune...nu are nicio intenţie să transmită un mesaj. Pariez că nu încearcă să dovedească nimic. Şi asta l-ar face şi mai periculos, nu-i aşa?

Era un punct de vedere bun, dar Kate nu ştia cât de precis era. Într-adevăr, nu părea ca şi cum ucigaşul încerca să transmită un mesaj, dar faptul că crimele au fost comise aşa de aproape una de alta şi că femeile făceau parte din acelaşi cerc de prieteni o făcea pe Kate să creadă că acesta încerca totuşi să dovedească ceva.

Dar ce?

Instinctul de auto-conservarea, aşa cum a spus şi O'Brien. Încerca oare criminalul să se protejeze? Şi dacă da, de cine-i era frică că-i poate face rău?

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

— Crezi toate chestiile alea ce le-a spus despre Iisus? întrebă DeMarco.

Întrebarea o luase prin surprindere pe Kate. Era foarte directă şi cu siguranţă cea mai personală întrebare care a existat între cele două până acum. De asemenea, lui Kate nu îi era uşor să răspundă la o astfel de întrebare.

— Nu ştiu, spuse ea, dându-şi silinţa. Nu mă deranjează să îţi spun că eu cred în Dumnezeu. Dar când începi să-mi vorbeşti despre Duhul Sfânt şi învierea lui Iisus, încep să am o serie de îndoieli serioase. De ce întrebi?

DeMarco ridică din umeri.

— Pentru că nu ştiu. Eu n-am crezut niciodată. Nu mă îndoiesc că oamenii se pot schimba cu adevărat – chiar şi oameni ca Tate O'Brien – dar nu cred că se datorează faptului că aceşti oameni îşi înmânează simbolic viaţa

spiritului unui om care poate că nici măcar nu a existat vreodată.

— Dar eşti de acord că un ucigaş se poate schimba? întrebă Kate.

— Absolut.

— Se spune că Jeffrey Dahmer a devenit un creştin renăscut în închisoare, spuse Kate. Cred că asta e o dovadă destul de substanţială.

— Da, şi mai târziu a fost ucis de către alţi deţinuţi. Se pare că lui acel Iisus în mâinile căruia şi-a lăsat viaţa, nici măcar nu i-a păsat de el.

Kate nu putea decât să rânjească. Îşi putea da seama că DeMarco nu deschise acest subiect din nevoia unui argument. Aceasta încerca să afle informaţii de la Kate, pentru a-şi putea da seama cum ceea ce tocmai auziseră de la O'Brien avea legătură cu ucigaşul lor.

— Ştii, nu pot să nu mă întreb, spuse Kate. Am încercat să obţinem informaţii de la prietenele rămase în mica lor gaşcă. Dar dacă fiecare ascunde câte un secret legat de viaţa lor – o aventură, de exemplu – atunci nu există nicio garanţie că vor fi sincere. Dar trebuie să mai fie şi alte persoane în Amber Hills care le cunosc pe aceste femei...şi care poate că nu le plac. Dar într-un mod normal...felul în care unii vecini nu-i plac oamenii care trăiesc lângă ei.

— Deci crezi că trebuie să vorbim cu vecinii, ca părţi imparţiale? întrebă DeMarco.

— Ei bine, având în vedere că sunt vecini, nu vor fi tocmai imparţiali. Dar da. Dacă vrem să aflăm adevărul despre acel cerc de prieteni trebuie să mergem în altă parte. Adevărul pe care îl vom obţine s-ar putea să fie puţin exagerat, dar tot este mai bine decât secretele.

— Deci, presupunem că Taylor Woodward şi Wendy Hudson nu au fost sincere?

— Chiar deloc. Este periculos să faci această presupunere despre cineva. Dar cred că există o şansă ca ele să încerce să protejeze reputaţia prietenelor lor, în cazul în care există ceva necurat despre ele.

— Cred că merită să încercăm, spuse DeMarco.

— Nu-mi spune că eşti genul acela de persoană care vede numai partea bună a oamenilor, glumi Kate.

— Fac asta atunci când suferinţa este implicată.

Kate dădu din cap. De obicei, şi ea făcea la fel. Dar, într-o comunitate mică închisă, unde ştia cu siguranţă că a avut loc o aventură şi bănuia existenţa celei de-a doua, simţea că nu poate avea încredere în nimeni. Pentru că durerea era o chestie...dar ruşinea era o bestie total diferită. Era mult mai puternică şi îi putea face pe oameni să se comporte iraţional câteodată.

***

Înainte de a merge înapoi în Amber Hills, Kate a lăsat-o pe DeMarco la motel. Apoi, şi-a ţinut promisiunea faţă de

Melissa, întorcându-se la spital. Având în vedere că atât mama, cât şi bebeluşul au fost declaraţi sănătoşi, i s-a permis să meargă direct în cameră. Scena era total diferită faţă de cea de dimineaţă. Când a ajuns în cameră, Melissa radia, ţinând-o în braţe pe Michelle, care era înfăşată în pături.

Era singură în cameră, lucru care o surprinse pe Kate. Se aştepta ca Terry să nu mai plece de lângă ea. Terry era un om bun şi Kate era foarte mulţumită că fiica era împreună cu el.

— Ce mai faci? întrebă Kate, mergând mândră spre marginea patului.

— Bine, spuse Melissa. Abdomenul îmi este amorţit de la operaţie, dar nervii mei sunt atât de varză, încât nici măcar nu-mi pasă.

— Nervii?

— Adrenalina, cred. Şi îngrijorarea sufocantă că voi fi o mamă oribilă.

— Prostii, spuse Kate. Câte cărţi ai citit în ultimele nouă luni despre naştere şi despre creşterea copilului?

— Cam pe toate. Totuşi...acum, că o am aici, este ca şi cum nimic din ce-am citit nu mai contează.

— Vine de la sine, spuse Kate. Crede-mă. Hei, unde e Terry?

— S-a dus la cantină să vadă ce au de mâncare. Şi el era emoţionat. N-a mâncat nimic de când mi s-a rupt apa. E încă emoţionat în legătură cu micuţa Michelle. Se vor

întoarce să o ia în curând. Trebuie să stea la Terapia Intensivă Neonatală timp de câteva zile. Dar au spus că trebuie să o văd. Că are nevoie de afecţiune.

— Scumpo, îmi pare rău că a trebuit să plec mai devreme. Chestia asta cu Biroul...nu mă aşteptam să se întâmple, iar cazul stagnează momentan.

— Deci, este bine să fii pensionară, ah?

— Nu. A fost ca naiba. De aceea am fost atât de fericită să mă întorc. Dar sincronizarea, cu Michelle şi tot, este total pe lângă.

— Mamă, eu sunt obişnuită cu tine să ai programul ăsta. Am trăit aşa toată viaţa. A fost un model bun, ştii?

Kate clătină din cap şi se aşează pe marginea patului.

— Să nu discutăm despre asta, Lissa.

— Mamă, se va întâmpla. Nu mi-am pierdut timpul şi creditele în colegiu pentru nimic.

— Nu ţi-am spus destule poveşti de groază care să te ţină departe de Birou?

— Ai spus multe povesti. Dar cred că planul tău a fost dat peste cap.

Kate nu spuse nimic. Încă de când Melissa şi-a exprimat pentru prima oară, la vârsta de cincisprezece ani, interesul să urmeze paşii mamei sale în FBI, Kate fusese îngrozită. Chiar şi după ce tatăl ei a fost ucis, aceasta nu sa răzgândit. De fapt, Kate era destul de sigură că moartea tatălui ei a ambiţionat-o şi mai tare. Tocmai de aceea a

ajuns pe lista decanului la Universitatea Marquette şi a urmărit în de-a aproape cariera mamei sale.

Kate a sperat prosteşte că, după ce va avea un copil, Melissa se va răzgândi.

Dar de ce s-ar răzgândi? Kate nu s-a răzgândit după ce a născut-o pe Melissa.

— Nu vom vorbi despre asta acum, spuse Kate. În schimb, de ce nu-mi spui cum arată camera fetiţei?

— Oh, e al naibii de adorabilă, spuse Melissa.

Şi aşa, subiectul a fost schimbat. Amândouă erau conştiente de faptul că exista o tristeţe nespusă între ele, faptul că bunicul nu va cunoaşte acest mic ghem de fericire. Deşi nu a spus-o niciodată cu voce tare, Kate mereu s-a întrebat dacă nu cumva numele Michelle era varianta feminină a lui Michael, numind copilul după ultimul ei soţ şi tatăl Melissei.

— Vreau să-ţi spun ceva, mamă, spuse Melissa. Vreau să-ţi spun că e destul de şmecher că te-ai întors înapoi la serviciu. Ţi se potriveşte. Ai putea să faci asta şi când ai şaptezeci ani şi tot ar fi în regulă, ştii?

— Mulţumesc...cred.

— Aştept cu nerăbdare ziua în care îmi vei da mie sfaturi, spuse Melissa cu un zâmbet viclean.

— Ţi-am spus, nu...

— Relaxează-te, mamă. Nu m-am putut abţine.

Kate îşi dădu ochii peste cap, se aplecă înainte şi îşi sărută fiica pe cap. Era prima oară când realiză că în aceeaşi cameră se aflau trei generaţii, înghesuite în acelaşi pat. Acest lucru părea incredibil de emoţionant, şi pentru o mamă, acum bunică, un pic intimidant.

Poate pentru că ştia că atunci când va pleca de aici, se va întoarce pe urmele unui om care ucide femei – femei nu cu mult mai în vârstă ca Melissa.

Cu un fior de-a lungul şirei spinării, Kate se uită la nepoata ei şi apoi la fiica ei. Şi dintr-o dată, munca ei părea să aibă un sens cu totul nou. Nu ar fi în stare să facă asta pentru totdeauna. Şi oricât ar glumi pe subiectul acesta, cât de curând, Melissa va avea o insignă şi o armă.

Şi mica Michelle? Cine ar putea să spună care va fi viitorul ei?

Kate ştia că ar trebui să plece; cazul şi DeMarco o aşteptau. Dar, cu acele gânduri noi, care atârnau ca o povară deaspura capului ei, a stat puţin mai mult, bucurându-se de prezenţa familiei şi de un moment de pace.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Era ora 3:30 după-amiaza când Kate şi DeMarco s-au întors în Amber Hills. Maşinile de poliţie erau încă parcate în faţa porţilor, în timp ce alte câteva maşini erau parcate în locuri aparent aleatorii din cartier. Căutarea lor de informaţii suplimentare de la vecinii victimelor a fost scurtată atunci când au descoperit că vecinul din dreapta

casei familiei Thurmonds nu era acasă, iar casa aflată în partea stângă a reşedinţei lor era de vânzare.

Cu toate acestea, când s-au aventurat pe strada Helmsdale, unde trăia familia Hicks, au găsit-o acasă pe vecina ce locuia în dreapta casei lor. Când DeMarco bătu la uşă, o femeie de aproximativ şaizeci de ani îi răspunse. Un câine micuţ lătra la picioarele lor, o rasă pe care Kate nu o recunoştea. Ceva mic, pufos şi alb.

— Cu ce vă pot ajuta? spuse doamna, cu tonul ei oscilând între veselie şi suspiciune.

Kate îşi arătă insigna, o mişcare pe care acum o făcea din instinct.

— Sunt agent Wise şi aceasta este agent DeMarco. Investigăm moartea vecinei dumneavoastră, Julie Hicks. Aveţi, din întâmplare, puţin timp la dispoziţie să ne răspundeţi la câteva întrebări?

Faţa bătrânei se lumină pentru o clipă, dar reuşi să îşi controleze expresia.

— Bineînţeles, spuse ea. Intraţi, intraţi.

Kate şi DeMarco au urmat-o pe femeie într-o sufragerie frumos decorată, trecând mai întâi prin hol. Aceasta se prezentase de îndată ca fiind Caroline Manners şi le întrebase dacă doresc nişte cafea sau ceai. Ambele refuzaseră şi fiecare luă un loc – Kate şi DeMarco pe canapeaua de pluş, în timp ce Caroline şedea într-un scaun de lectură.

— După cum bine cred că ştiţi, spuse Kate, Julie Hicks nu a fost singura persoană care şi-a pierdut viaţa de curând.

— Da, este groaznic, spuse Caroline. Câinele ei mic sărise lângă ea, cuibărindu-se în poala ei. Am auzit despre Lacy Thurmond. Este tragic, având în vedere starea vieţii ei. Presupun că ştiţi despre aventura soţului ei?

— Am descoperit-o, da, spuse Kate. Dar cum aţi aflat despre asta?

— Doamne, spuse Caroline cu un râs zgomotos. Aproape toată lumea din cartier ştia. Nu ştiu dacă a recunoscut vreodată că ştie, dar este imposibil ca Lacy să nu fie aflat.

— Ştiaţi cu cine o înşela soţul ei? întrebă DeMarco.

— Existau zvonuri cum că este vorba de fosta lui soţie. Un alt zvon spunea că e o asistentă medicală de la spital.

„Zvonuri destul de precise umblă prin Amber Hills”, se gândi Kate.

— Există vreo şansă să mai fi auzit nişte zvonuri care ar putea fi adevărate? întrebă Kate. Vă rugăm să înţelegeţi că nu ne interesează bârfa. Pur şi simplu încercăm să aflăm întreaga poveste, în timp ce încercăm să găsim persoana responsabilă pentru aceste crime.

— Ei bine, Lacy Thurmond era o scumpete de femeie. O ştiam destul de bine, dar nu suficient încât să o pot numi prietenă. Era foarte implicată în biserica ei şi a fost o mamă bună, din ceea ce înţeleg. Este păcat că avea pe post de soţ un asemenea bărbat.

— Îl cunoşteaţi bine? întrebă Kate.

— Nu. După ce am aflat că îşi înşela soţia, nu m-a interesat să ştiu nimic despre el.

— Ei bine, dar Julie, vecina dumneavoastră? Am vorbit cu câteva prietene de-ale ei care pretind că nu ştiu nimic negativ despre familia Hicks. Desigur, este greu să evaluezi onestitatea unui grup de prieteni. Credeţi că aţi putea fi o persoană imparţială?

— Presupun. Desigur, o sursă mai bună decât prietenele ei. Nicio femeie nu ar trebui să fie atât de preocupată să arate cu zece ani mai tânără decât e de fapt. Acum, eu şi Julie obişnuiam să vorbim din când în când dacă se nimerea să fim amândouă afară în acelaşi timp. Anul trecut, după ce soţul meu a murit, m-a invitat la ea la cină o dată sau de două ori. Dar nu eram apropiate...nu ca şi prietenele alea idioate pe care le avea.

— Ştiţi cumva dacă avea pe cineva apropiat, care nu făcea parte din cercul ei obişnuit de prieteni?

— Ei bine, desigur. Vă spun, sfinţenia căsătoriei nu mai are nicio semnificaţie pentru oamenii din ziua de azi, nu-i aşa? Soţul lui Julie era mereu pe drum, călătorind. Nu aşa ar trebui să tratezi o căsătorie, dacă e să mă întrebaţi pe mine. Cam acum patru luni am început să văd noaptea târziu o oarecare maşină în faţa casei familie Hicks. Nu am avut niciun gând legat de acest aspect până când, într-o dimineaţă, am văzut un bărbat ieşind din casă şi urcându-se în maşină.

Kate spera că acest lucru se va transforma într-o pistă. Dar era evident că doamna Caroline Manners era doar o bătrână bârfitoare, care nu avea nimic mai bun de făcut în

afară de a-şi băga nasul în vieţile altora. Aceasta a fost o resursă extraordinară de informaţii, dar este imposibil de spus dacă informaţiile respective sunt adevărate sau nu.

— Sunteţi sigură de asta? întrebă Kate.

— Afirmativ. De doi ani de zile mă trezesc de cel puţin trei ori pe noapte din cauza vezicii mele slabe. Nu mi-am revenit niciodată după o infecţie urinară pe care am avut-o în urmă cu câţiva ani. Deci, sunt trează la orice oră. Câteodată, când mă trezesc pentru drumul la baie de la ora patru dimineaţa, nici nu mă mai culc la loc. Se încruntă şi clătină din cap. Îmi pare rău. Am atins o limită prea personală, nu-i aşa?

— Este în regulă, spuse Kate. Spuneţi că l-aţi văzut pe acest bărbat părăsind casa ei?

— Da. L-am văzut o dată, dar maşina am văzut-o în trei ocazii diferite.

— Era cineva cunoscut? întrebă DeMarco. O persoană pe care aţi mai văzut-o înainte?

— Nu, spuse Caroline. Şi aproape că am vrut să-mi notez numărul de înmatriculare. Dar nu am făcut-o; m-am gândit că nu e treaba mea.

Kate a trebuit să se abţină să nu zâmbească în momentul în care auzi acel comentariu.

— Vă amintiţi ce fel de maşină era? întrebă ea.

— Una mai nouă. Sunt destul de sigură că era o Honda. Gri sau argintie. Şi încă ceva. La naiba, aproape că am uitat acest mic detaliu. Când a ieşit din casă, avea în mână un

sacou sau o bluză cu glugă, ceva de genul acesta. L-a luat pe el când era cam la jumătatea trotuarului. Pe spatele lui era un logo şi un nume de firmă. Pritchard Auto Glass.

— Aţi reuşit să-i vedeţi faţa? întrebă DeMarco.

— Doar din lateral şi doar pentru o secundă, răspunse Caroline. Un bărbat proaspăt barbierit, din ceea ce am putut vedea. Părea cam tânăr...douăzeci şi puţin de ani poate?

— Şi acum cât timp l-aţi văzut părăsind casa lui Julie? întrebă Kate.

— Nu sunt sigură. Nu a trecut o lună de atunci.

— Şi ce părere aveţi despre celelalte prietene din grupul ei? întrebă Kate. Ne puteţi spune mai multe despre ele?

— Mă tem că nu. Ştiu că tatăl lui Wendy Hudson este în închisoare şi că Taylor Woodward are o problemă cu alcoolul. Acum câteva săptămâni a fost trasă pe dreapta pentru conducerea sub influenţa alcoolului...pentru a doua oară, după cum am auzit.

Kate dădu din cap şi se ridică în picioare. Reuşise să smulgă câteva frânturi folositoare de informaţie de la bătrâna doamnă bârfitoare. Totuşi, începuse să aibă sentimentul că întreaga conversaţie s-ar putea transforma în bârfă pură dacă ar sta mai mult.

— Doamna Maniere, vă mulţumim pentru timpul acordat, spuse ea, făcând deja un pas către uşă. DeMarco o urmă, de asemenea, bucuroasă să se îndepărteze de ceea ce părea a degenera într-un festival al bârfelor.

— Bineînţeles, spuse Caroline. Natura abruptă a tonului ei evidenţia clar faptul că era dezamăgită de faptul că musafirii ei plecau atât de repede.

Agenţii s-au retras pe cât de politicos posibil. Caroline a stat în uşă şi le-a urmărit cum se urcă în maşină, denaturând probabil deja povestea pentru a-şi distra mai târziu propriul cerc de prieteni.

— O doamnă drăguţă, spuse Kate ironic.

— O scorpie nenorocită, replică DeMarco.

— În orice caz, se pare că avem o pistă, spuse Kate. Ceea ce nu a adăugat a fost că era, cel mai probabil, o pistă slabă. A tăcut totuşi, deoarece atunci când un caz nu oferea niciun indiciu sau pistă, chiar şi cele mai mici de descoperiri ar putea fi folosite adesea sub formă de motivaţie pentru a continua cazul.

Cu această speranţă motivând-o, Kate s-a pus la volan şi ieşi din Amber Hills, în timp ce DeMarco căuta adresa pentru Pritchard Auto Glass.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

Când Kate a parcat maşina la Pritchard Auto Glass, strada Broad începea să se aglomereze din cauza traficului de după-masă . Parcarea era în mare parte goală, ceea ce indica că această partea a zilei era mai lentă pentru afacere. Afacerea era amenajată sub forma unui garaj auto propriu, cu trape, pentru ca vehiculele să poată pătrunde în interiorul garajului, unde se efectuau anumite lucrări. De asemenea, exista şi un spaţiu deschis în

lateralul clădirii, unde erau parcate câteva vehicule, unul dintre ele fiind chiar în mijlocul procedurii de înlocuire a lunetei.

Kate şi DeMarco au intrat şi s-au apropiat de tejgheaua din faţă. Un bărbat introducea informaţiile unui client într-un computer, în timp ce altul le zâmbea larg.

— Vă pot ajuta? întrebă acesta.

Niciunul dintre aceştia nu era bărbatul tânăr pe care Caroline Manners îl menţionase; amândoi aveau aproximativ patruzeci de ani sau poate chiar mai mult.

— Da, spuse Kate, apropiindu-se atât de mult de tejghea, încât era aproape lipită de ea. A pus legitimaţia pe tejghea suficient de mult timp pentru ca bărbatul să o poată vedea şi apoi a pus-o înapoi în buzunar.

— Căutăm un tânăr care probabil lucrează aici. Are douăzeci şi puţin de ani sau aşa ceva. Nu avem un nume sau o descriere clară, aşa că am zis că vom veni până aici, în speranţa că cineva ne va sări în ochi.

— Ei bine, managerul a plecat deja, aşa că nu ştiu dacă vă pot acorda o astfel de permisiune.

— Dacă este nevoie, una dintre noi îl poate suna, spuse DeMarco. Dar ştiu că se apropie ora de închidere şi chiar nu îmi permit să aştept prea mult. Dar dacă doriţi să staţi peste program...

„Bine jucat”, se gândi Kate, fiind din nou impresionată de modul în care DeMarco aborda lucrurile.

— Bine, bine, spuse bărbatul. În afară de noi doi, mai sunt oricum doar alţi doi tipi pe aici, Roger şi Billy. Mai este Diane, care a plecat în vacanţă şi Wyatt, managerul, care a plecat deja.

— Unde îi putem găsi pe Roger şi pe Billy? întrebă DeMarco.

— Afară, în parcarea laterală, montează o lunetă.

— Mulţumesc, spuse Kate, cuvântul părăsindu-i buzele în timp ce se întoarse spre uşă.

Ea şi DeMarco au mers înapoi afară şi s-au îndreptat spre parcarea de reparaţii, aflată în lateralul clădirii. Se apropiau încet, în timp ce Kate îi studia pe cei doi bărbaţi care înlocuiau o fereastră la o maşină Ford Explorer roşie. Unul dintre ei era un bărbat afro-american, care nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Celălalt era un bărbat slăbuţ, care părea, într-adevăr, destul de tânăr. Părul de pe faţa lui arăta de parcă numai ce se bărbierise în dimineaţa aceasta.

Caroline Manners nu a precizat în mod expres că vizitatorul nocturn al lui Julie Hicks era afro-american, aşa că presupunerea lui Kate era că cel pe care îl căutau era slăbănogul. Dar ştia că şi aşa şansele sunt mici. Puloverul cu care Caroline Manners a văzut că s-a îmbrăcat bărbatul, putea fi un articol promoţional sau îi putea aparţine altcuiva – poate, un frate sau un tată. Nu exista nicio garanţie că bărbatul cu puloverul care a părăsit casa Julie era, într-adevăr, un angajat al Pritchard Auto Glass.

Kate clătină uşor din cap către DeMarco, dându-i permisiunea să pună lucrurile în mişcare. DeMarco înaintă

bucuroasă. Kate observă modul în care aceasta a împins uşor partea din faţă a sacoului deschis în lateral. Acest lucru i-a dezvăluit teaca armei, scoţând în evidenţă faptul că se afla acolo ca şi parte a unui organ de aplicare a forţelor de ordine. A înlăturat necesitatea de a-şi scoate legitimaţia, tactică utilă când oamenii nu trebuie alarmaţi. Kate zâmbi, recunoscând încă o dată că DeMarco era al naibii de bună în ceea ce făcea.

— Scuzaţi-mă, spuse DeMarco. Sunt agent DeMarco de la FBI şi trebuie să vorbesc cu dumneavoastră pentru o clipă, vă rog.

Ambii bărbaţi se holbau la ea, părând la fel de confuzi.

— Care dintre noi? întrebă afro-americanul.

— Cu acela care a cunoscut-o pe Julie Hicks, spuse DeMarco.

„Genial”, se gândi Kate. Menţiunea numelui Julie a atins un subiect sensibil pentru bărbatul slab. Şi odată atins, nici măcar nu a încercat să se ascundă. Arăta speriat şi puţin trist.

— Am cunoscut-o, spuse el, ridicând mâna într-o manieră nesigură. Când şi-a dat seama de ceea ce făcea, a lăsat-o jos. Ce se întâmplă?

— Putem vorbi în privat? întrebă DeMarco.

— În camera de recreere, cred, spuse bărbatul. Este...ce se întâmplă? Aţi descoperit cine a ucis-o?

— Putem vorbi despre toate lucrurile acestea într-o secundă, spuse Kate. Deocamdată, vă rugăm să ne conduceţi în camera de recreere.

Tânărul bărbat a făcut exact asta. Kate îşi dădu seama din felul în care mergea, că acesta tremura. Acest lucru nu dădea dovadă de vinovăţie, cu siguranţă, dar era mai mult decât suficient pentru a-i arăta lui Kate că era agitat – fie că era vorba de faptul că s-a culcat cu o femeie căsătorită sau ceva mai profund, oricine îşi putea da seama.

***

Camera de recreere era un colţ mic, aflat în partea din spate a magazinului. O maşină de cafea Keurig şi două cutii goale care la un moment dat au avut gogoşi în ele, se aflau acolo. În afară de asta şi un mini-frigider, Pritchard Auto Glass nu oferea prea multe în ceea ce privea camera de recreere. Tânărul se prezentase ca Billy Cosgrove, în timp ce se aşeza la masa din camera de recreere. Le-a întrebat care este numele lor şi apoi a solicitat să vadă legitimaţiile.

Kate şi DeMarco l-au ţinut ocupat, arătându-şi ecusoanele şi legitimaţiile. La masa din camera de recreere se afla încă un scaun, dar niciuna dintre ele nu s-a aşezat pe el. Kate s-a sprijinit de mica tejghea, în timp ce DeMarco a rămas pe loc de partea cealaltă a mesei.

— Umblă vorba, spuse DeMarco, că aţi întreţinut relaţii sexuale cu Julie Hicks. Este adevărat?

— Rahat, spuse Billy. A aflat soţul ei?

— Nu, spuse DeMarco. Dar vecina ei da. Aparent nu sunteţi cel mai bun la a păstra aparenţele atunci când ieşiţi noaptea.

— Deci nu ştie?

— Nu, spuse Kate. Şi nu avem niciun motiv să-i spunem. Dar sperăm să ne puteţi lămuri în privinţa lui Julie – poate ne-aţi putea dezvălui anumite lucruri despre ea pe care nu le putem afla de la soţul sau prietenii ei.

— Pentru început, cum v-aţi cunoscut? întrebă DeMarco.

— Ei bine, şi-a adus maşina aici acum câteva săptămâni – acum cinci sau şase săptămâni. Fereastra frontală din partea şoferului a fost spartă de un copil care arunca cu mingi de baseball prin cartierul lor. Am rezolvat-o cât timp a stat aici şi părea că flirtează cu mine. Nu părea a fi ceva serios şi la care să mă gândesc prea mult, ştiţi? Dar a revenit câteva zile mai târziu, spunând că nu poate lăsa geamul în jos. Aşa că am verificat şi am găsit înăuntru câteva fragmente de sticlă de la prima fereastră. A trebuit să comandăm o fereastră nouă şi părea cam supărată din cauza aceasta, spunând că are un program ocupat şi toate cele. Aşa că ne-am oferit să efectuăm reparaţia la ea acasă. M-au trimis pe mine, deoarece este o muncă destul de uşoară. Doar eu. A venit afară şi am vorbit puţin. Când am bătut la uşă să-i spun că am terminat treaba, m-a invitat înăuntru. Şi eu am acceptat. Flirta cu mine şi era îmbrăcată într-o cămaşă strâmtă şi...

Se opri aici, dându-şi seama că vorbeşte cu două femei. Se înroşi un pic, îşi mută privirea într-o altă direcţie şi continuă.

— Am început să ne prostim. Am văzut poze cu ea şi soţul ei pe frigiderul din bucătărie. Am întrebat-o unde era aceasta şi mi-a spus că este plecat din oraş – că era întotdeauna plecat din oraş din cauza serviciului. Dintr-una, într-alta am ajuns să facem sex în bucătăria ei.

— Deci ea a fost agresorul? întrebă Kate.

— Absolut.

— Şi cine a iniţiat a doua întâlnire?

— Ea. Dar mi-a spus clar că nu îşi doreşte o relaţie. Nu şi-ar părăsi soţul. Voia doar să se distreze cât timp el era plecat. Mi-a mărturisit că lasă să iasă la suprafaţă o parte sălbatică din ea, lucru ce nu l-a făcut niciodată în facultate

— Cât timp a durat această chestie?

— Aproximativ patru sau cinci săptămâni. Am văzut-o ultima oară cu două zile înainte să moară.

— Aţi întreţinut relaţii sexuale cu ea atunci?

— Făceam sex de fiecare dată când ne vedeam. Încerca cu mine tot felul de lucruri pe care nu le mai făcuse vreodată. Se folosea de mine şi, ca să fiu sincer, eram perfect de acord cu asta.

— Deci, în această perioadă pe care aţi petrecut-o cu ea, v-a dezvăluit vreodată ceva legat de viaţa ei personală? întrebă Kate. Oameni care ar putea avea ceva împotriva ei?

— Nu. Din nou...nu încerc să mă laud sau să fac pe deşteptul, dar noi nu prea vorbeam. Am întrebat-o o dată

de ce m-a ales pe mine şi mi-a spus că din cauză că eu sunt altfel. Deşi nu mi-a explicat niciodată, ştiam ce voia să zică.

— Şi ce a vrut să spună, mai exact? întrebă DeMarco.

— Eram aproape ca un servitor. Nu eram ca oamenii din cartierul ei, cu gărduleţe albe şi case scumpe. Voia un tip din cealaltă parte a oraşului, ştiţi? Voia să simtă ca şi cum făcea ceva cu adevărat greşit.

— Şi eraţi de acord cu asta? întrebă Kate.

Billy o privi sceptic.

— Cu riscul de a suna grosolan, da. Aveam parte de sex în mod regulat – sex sălbatic regulat – cu o femeie mai în vârstă atrăgătoare, de cel puţin două ori pe săptămână şi fără nicio obligaţie. Da. Eram de acord cu asta.

— Nu v-aţi gândit niciodată la soţul ei şi la impactul pe care ar putea să îl aibă asupra căsătoriei lor?

— Nu. Cred că dacă îi pasa atât de mult de ea, nu ar fi fost tot timpul plecat.

— A vorbit vreodată despre prietenele ei?

Rânji nervos şi dădu din cap.

— Da. Mi-a spus că are un grup de prietene şi locuiau toate în cartier. Majoritatea erau mame casnice sau femei care lucrau de acasă. Soţi plictisitori cu slujbe plictisitoare. Mi-a spus că va aranja o partidă în trei, noi doi şi una dintre prietenele ei, dar nu s-a mai întâmplat.

— Ce fel de oameni a spus că sunt prietenele ei? întrebă Kate.

— Nu mi-a dat niciodată detalii despre asta, dar mi-am dat seama că erau exact ca ea. Se culcau cu diverse persoane din când în când. Oarecum aventuroase, încercând să aibă vieţi sălbatice şi interesante înainte de a ajunge bătrâne.

Kate ştia că a ajuns la sfârşitul conversaţiei. Billy începea să sune de parcă se lăuda şi ea devenea frustrată. Era sigură că acesta nu avea nicio legătură cu crimele; nu ar fi recunoscut aşa direct relaţia sexuală cu Julie Hicks dacă era vinovat.

— În noaptea în care a fost ucisă...unde vă aflaţi? întrebă Kate.

— Acasă. Dormeam. Am băut puţin prea multe beri cu nişte prieteni, aşa că noaptea mea s-a încheiat devreme.

— Puteţi dovedi asta în vreun fel? întrebă DeMarco.

— Cred că am chitanţa de la bar. De asemenea, am luat un taxi spre acasă. Am plătit cu cardul de debit, aşa că pot face rost de acea chitanţă dacă aveţi nevoie.

Kate oftă şi se ridică în picioare.

— Nu vă deranjaţi. De asemenea, aţi povestit cuiva despre micile excursii pe care le făceaţi?

— I-am spus lui Roger, tipul cu care lucram când aţi ajuns aici. Dar nu i-am dat niciodată un nume.

— Din respect pentru persoana decedată şi pentru familia ei, vă rugăm să păstraţi tăcerea, spuse Kate.

— Aşa o să fac.

Kate şi DeMarco au părăsit camera de recreere, lăsând în urmă un Billy Cosgrove foarte zguduit, cu o privire reflectivă şi, în acelaşi timp, tristă.

— Ce urmează? întrebă DeMarco.

Kate nu era obişnuită să se simtă învinsă, dar putea simţi acest sentiment adâncindu-se în oasele ei, în inima ei. Nu era încă descurajată, dar îi era greu să rămână optimistă.

— Acum vreau să merg să-mi văd din nou nepoata, spuse Kate. Şi în timp ce fac asta, tu te vei gândi ce vom mânca la cină. Îmi este teamă că va fi o noapte lungă de răsfoit dosare.

DeMarco dădu din cap, deşi avea o privire dezamăgită. Aparent, asta nu era experienţa puternică pe care spera să o trăiască ca şi parteneră a cvasi-renumitei agent Kate Wise.

Şi Kate o înţelegea perfect. Momentan, lucrurile nu mergeau aşa cum se aşteptase.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Pe aceasta o planifica de foarte mult timp. Într-un fel, primele două au fost doar de antrenament. Aceasta era cea pe care a avut-o mereu în minte de când a început. Iar primele două femei i-au dovedit că nu avea nicio problemă în a ucide. Părea natural şi aproape terapeutic. Îl făcea să invidieze slujbele de care se bucurau bărbaţii din Evul Mediu – slujbe precum cea de călău sau cea de general

însărcinat cu supravegherea grupului de tortură şi dezmembrare a inamicilor.

Această femeie era diferită. O cunoştea mult mai bine decât pe celelalte. O văzuse dezbrăcată, o privise cum se dezbrăcata în faţa oglinzii, admirându-se singură – sau poate de teama că corpul ei de treizeci şi ceva de ani nu va mai fi perfect pentru mult timp.

De această dată, se simţea presat. Şi-a permis să se bucure de planificarea şi anticiparea celorlalte două. Dar acum ştia că poliţia era pe urmele lui. Se plimbă prin Amber Hills precum nişte furnici, căutând şi cel mai mic indiciu. Desigur, când a început totul, ştia că autorităţile vor deveni, la un moment dat, o problemă. Şi deşi nu îşi dorea să ajungă la închisoare, era pregătit în cazul în care se va întâmpla acest lucru.

A fost foarte rapid şi eficient cu primele două. A planificat totul, dar nu a stat să se gândească prea mult. Niciun act nu a durat mai mult de cinci secunde. Dar următoarea...se gândea că s-ar putea să întreacă măsura.

Totuşi, de data aceasta un lucru era diferit. Ceva ce o făcea să fie puţin mai riscantă, dar îi cunoştea programul, ştia că trebuia să fie diferit. Va trebui să acţioneze pe timpul zilei. Şi cu toate maşinile alea nenorocite de poliţie aflate prin cartier, s-ar putea să fie complicat.

Aşa că a ales să se amestece în mulţime. A mers în cartier ca şi cum era de acolo. Ba chiar i-a făcut superficial cu mâna poliţistului care era staţionat la intrare. Poliţistul dădu din cap în direcţia lui, plictisit şi inexpresiv.

A condus pe strada principală din Amber Hills, un drum mai larg numit Amber Drive. A făcut stânga şi în doar câteva secunde trecea prin faţa reşedinţei Thurmond. Deşi nu mai existau maşini de poliţie pe acolo, a încercat din răsputeri să nu se uite în direcţia casei. A trecut pe lângă el ca un şofer care încerca să evite să privească în direcţia unui accident extrem de rău.

Apoi a văzut casa. A văzut peisajul perfect îngrijit şi curtea verde luxuriantă. A văzut leagănul de pe verandă, plantele mari care mărginesc uşa din faţă. Şi, păstrându-şi aspectul de normalitate, a mers atât de departe încât a oprit în faţa casei, chiar în spatele maşinii care era deja parcată acolo.

Maşina ei.

A avut nevoie de un moment să-şi adune gândurile, să se calmeze. Ceasul de bord arăta 6:15. Îi ştia bine programul. Numai ce ajunsese acasă de la sală, acum aproximativ douăzeci de minute. Era fie la duş, fie zăcea pe puntea din spate, bucurându-se de soare. Dar văzând că era înnorat, se gândi că era la duş.

La etaj. În dormitor. De una singură.

Zâmbi. În timp ce mergea spre verandă, nu era sigur ce-l încânta mai tare: faptul că o va vedea goală la duş sau cufundarea cuţitului între sânii ei.

***

Taylor Woodward ştia că este atrăgătoare. Avea treizeci şi unu de ani şi încă mai capta privirile bărbaţilor mai tineri

din sală. Dar chestia era că a muncit din greu pentru a rămâne la fel de atrăgătoare. A ţinut dietă, a mâncat corect şi a făcut exerciţii fizice în mod regulat. Mama ei s-a lăsat dusă de val în jurul vârstei de patruzeci de ani şi când a murit acum doi ani, avea aproape o sută treizeci şi şase de kilograme. Chipul dolofan al mamei sale în sicriul deschis, a determinat-o pe Taylor să-şi continue stilul de viaţă sănătos. Şi, deşi ştia că adesea o ducea prea departe, nu-i păsa. Îi plăcea să aibă abdomen, fundul perfect tonifiat şi sânii încă obraznici.

Şi, mai mult decât atât, îi plăceau privirile pe care le primea la sală şi la piscină. Şi îi plăcea felul în care soţul ei o privea uneori – în acelaşi fel în care băieţii o priveau când era adolescentă, un mod care o făcea să creadă că numai la ea se gândeşte.

Când a terminat de făcut duş, se gândi la soţul ei şi îşi dorea ca el să fie acolo cu ea. Spre deosebire de majoritatea prietenelor ei, ea nu a avut niciodată o aventură. Ştia că are toate opţiunile din lume dacă s-ar decide să facă asta – de la băieţi de optsprezece ani de la sală până la bărbaţi bogaţi din cartier de patruzeci şi cincizeci de ani.

Îşi iubea însă soţul. Şi în timp ce apa cădea de-a lungul corpului ei, îşi dorea ca el să fie acolo, sub apă cu ea. Sexul devenise cam stereotipic în ultima vreme. Nu-şi putea aminti când a fost ultima oară când a luat-o prin surprindere, pe neaşteptate, puţin dur şi...

Zâmbi când auzi uşa băii deschizându-se în spatele ei. Ştia că era puţin după şase şi că de multe ori el ajungea acasă, în cel mai bun caz, în jurul orei şapte sau, în cel mai rău caz, în jurul orei nouă. Dar, din când în când, reuşea să

vină acasă devreme. Şi dacă venea în baie, ştiind că ea era acolo, poate că şi el avea acelaşi lucru în minte – un mic deliciu de după-amiază în duş.

— Aproape am terminat, spuse ea flirtând. Dar pot să mai fac unul dacă se întâmplă să mă murdăresc din nou.

Acesta nu spuse nimic, dar îl putea vedea mişcându-se prin ceaţa şi opacitatea aburului şi prin aburul de pe uşa duşului. Aceasta zâmbi; era plăcut să vadă cât de dornică încă o făcea să fie.

Se întoarse cu faţa spre spatele duşului, el urmând să intre pe aici. Uşa s-a deschis, dar el nu a intrat. În schimb, era doar un braţ. O apucă de umăr şi o trase în faţă. Îşi pierduse echilibrul pe podeaua umedă a duşului. Când a căzut, acesta a prins-o de păr şi a scos-o prin uşa deschisă.

O durere electrică îi traversă craniului, în timp ce era trasă de păr. Ţipa, nefiind sigură ce naiba se întâmplă. Dar apoi a fost aruncată pe podea şi el era peste ea.

Văzu atunci chipul şi îşi dădu seama cine era.

Tu…

Deschise gura pentru a urlat din nou şi de data aceasta, mâna lui dreaptă s-a îndreptat spre gura ei. A simţit cum îi căzu un dinte, în timp ce gura i se umplea de sânge. Îi era teamă că se va sufoca cu el, dar mai apoi, acea frică a fost înlocuită de o durere intensă, o durere atât de orbitoare încât era ireală.

Atunci a realizat că nu poate respira, că i se întâmplase ceva la piept.

Şi apoi a văzut cuţitul în timp ce-l scotea din ea.

L-a văzut încă o dată în timp ce cobora spre ea şi, deşi a simţit cum a intrat din nou în ea, abia dacă şi-a dat seama.

Se uita în sus, spre tavan, spre aburul adunat al duşului şi se ruga ca totul să se încheie rapid, în timp ce forma bărbatului de deasupra ei se estompa în întuneric, până când totul a dispărut.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

Kate nu reuşea să înţeleagă cum simplul act de a-şi ţine în braţe nepoata nou-născută, reuşea să o încarce cu atâta energie. Era un impuls atât mental, cât şi fizic. Şi, deşi efectul nu era la fel de puternic ca şi atunci când a ţinut-o în braţe pe Melissa pentru prima oară, era foarte similar. Presupunea că are legătură cu nevoia instinctivă a omului de a duce mai departe linia de sânge, că ţinea în braţe o a treia generaţie.

Se minuna de acest lucru în timp ce lua cina cu DeMarco în sala de mese. DeMarco alesese mâncare chinezească pentru cină, lucru cu care Kate nu avea nicio problemă. Încerca, în general, să mănânce sănătos, dar având în vedere modul în care au zburat ultimele două zile, şi-a dat seama că îşi poate permite să trişeze.

— Ştii ce mi-aş dori să aflu de la poliţie? spuse DeMarco în timp ce studia un dosar şi învârtea pe furculiţă un tăiţel lo mein. Aş vrea să ştiu ce caută poliţia de la porţile Amber

Hills. Maşinile din acel cartier nu au însemne sau autocolante speciale, care să denote că acolo locuiesc.

— Acesta este un punct de vedere bun, spuse Kate. Şi din câte văd, nu opresc oamenii care vin sau ies.

— Şi cu toate acestea nu ar face nicio diferenţă dacă criminalul este de fapt un rezident din Amber Hills, sublinie DeMarco.

Kate dădu din cap. Toate acestea erau argumente bune, la care s-a gândit şi ea deja. Dar până când nu vor găsi ceva relevant şi tangibil pentru a continua, nu puteau decât să dea cu presupusul. A început să întocmească, în capul ei, o listă de argumente pro şi contra. Era o listă care ar putea fi făcută de un criminal care ar folosi Amber Hills pe post de câmp de luptă. Pentru ca un criminal să aleagă un astfel de loc în care să acţioneze de două ori într-un timp atât de scurt părea atât riscant, cât şi genial.

Cel mai mare pro, desigur, era că victimele erau o pradă uşoară. Şi luând în considerare femeilor pe care le-a ales – femei foarte atrăgătoare, în principiu casnice, în jurul vârstei de treizeci de ani – Amber Hills avea de oferit un grup promiţător de victime. Dacă rămânea într-o locaţie centralizată, îi era mai uşor să-şi aleagă ţintele şi să-şi dea seama cum funcţionează lucrurile. De asemenea, dacă ucigaşul locuia în altă parte a oraşului, acest lucru ţinea ancheta centralizată într-un loc, în timp ce el se ascundea foarte probabil altundeva.

Dar apoi erau argumentele contra. Într-o zonă mică, probabilitatea ca cineva să-l vadă ar fi fost mult mai mare. De asemenea, evadarea rapidă pe străduţele mai mici din cartier ar fi aproape imposibilă. Cineva ar observa o

maşină cu viteză mare şi, într-un astfel de cartier, probabil că ar raporta-o, de frica riscului accidentării copiilor.

„Dacă am avea măcar un indiciu al motivului, ar face minuni”, se gândi Kate în timp ce închidea unul dintre mai multele dosare pe care le-a strâns.

Telefonul ei sună în timp ce se întindea să ia un alt dosar. Numele şi numărul erau cunoscute şi, pentru o clipă, se gândi să nu răspundă. Dar se gândi că poate are nevoie să-şi distragă atenţia pentru câteva momente.

Citind numele lui Allen Goldman, apucă telefonul şi se îndepărtă de masă.

— Va dura doar un moment, îi spuse lui DeMarco, în timp ce se grăbea în sufragerie.

— Hei, Allen, spuse ea.

— Hei, replică el. Sincer, mă aşteptam să fiu nevoit să las un mesaj.

— Atunci de ce nu mi-ai trimis direct un mesaj?

— Am sperat că există o mică şansă să îmi răspunzi. De asemenea, noaptea trecută pe verandă mi-ai spus ca data viitoare să sun înainte. Şi uite aşa am ajuns aici...te-am sunat.

— Apreciez asta, spuse ea. Cu ce te pot ajuta?

— În primul rând, finalizează cazul la care lucrezi până vineri. Vreau să te scot la cină.

— Ei bine, am mai multe pe cap acum, nu numai acest caz, spuse ea. Melissa a născut.

— Ce? Trebuia să nască abia peste...cinci sau şase săptămâni?

— Da. Micuţa Michelle a venit mai devreme. Totuşi, ea şi Melissa sunt bine. Am ţinut-o deja în braţe de două ori.

— E minunat, Kate. Deci, acum eşti oficial bunică. Cum te simţi?

— Mai bine decât credeam. De fapt, este cam uimitor.

— Bun. E bine, pentru tine, oricum. Sună ca şi cum viaţa ta este complet nebună în momentul de faţă. Sincronizarea mea...este pur şi simplu jalnică, nu?

— Aşa este. Dar e în regulă. Putem-

A fost întreruptă de un sunet al telefonului – cineva o suna. Verifică rapid ecranul şi văzu că cel care o suna era Comisarul Budd.

— Vorbind de sincronizare proastă, spuse ea, trebuie să răspund. Este legat de caz.

— Bine, spuse el, încercând în zadar să ascundă suspinul din voce.

— Dar Allen...mulţumesc că ai sunat. Şi poate vei repeta asta în curând, bine?

— Desigur. Noapte bună, Kate.

Kate răspunse celuilalt apel, sperând ca apelul lui Budd să semnifice că a avut loc, în sfârşit, o descoperire. Poate de la legist sau de la cineva din echipa sa de investigare.

— Wise la telefon, răspunse ea.

— Agent Wise, sunt Randall Budd. Sunteţi încă în Richmond sau v-aţi întors în DC?

— Tot în Richmond. De ce? Ce s-a întâmplat?

— Avem încă un cadavru. Foarte proaspăt.

— Amber Hills? întrebă Kate.

— Da.

— Care este adresa? Vom ajunge acolo în douăzeci de minute.

Budd i-a dat adresa şi nu a fost deloc surprinsă să afle că se afla pe aceeaşi stradă cu Lacy Thurmond. A închis telefonul şi a mers spre bucătărie, unde DeMarco mânca un rulou cu ou şi se uita în rapoartele legistului.

— Sesiunea de studiu s-a terminat, spuse Kate. Numai ce m-a sunat Budd. A avut loc o altă crimă.

— La naiba, spuse DeMarco. Acum cât timp?

— Mi-a spus că este proaspătă. Nu am încă detalii. Hai să mergem acolo cât mai repede.

Cu toate acestea, chiar înainte ca aceasta să îşi poată termina comentariul, DeMarco îşi vârî restul de rulou în gură şi se ridică de la masă. Kate începea să o aprecieze

tot mai mult pe DeMarco. Atitudinea ei de „sari pe ei” şi capacitatea de învăţare o făceau să-i fie tot mai puţin dor de Logan. Deşi, dacă e să fie sinceră, îi era dor de divergenţele dintre ei doi.

Dar poate că genul acest de lucru necesita timp pentru a se dezvolta între parteneri. Deşi nu a ajuns în acest punct cu primul ei partener, între ea şi Logan totul s-a dezvoltat natural. Şi acum, cu DeMarco în calitate de parteneră, începea să înţeleagă că toate parteneriatele evoluează în felul lor diferit. Şi, în timp ce ea şi DeMarco se grăbeau să iasă din casă, aştepta cu nerăbdare să vadă încotro se va îndrepta acest parteneriat nou.

Sper că, se gândi ea, va duce la rezolvarea acestui caz.

În timp ce se urca în maşină şi se pregătea să conducă, se gândi la primul ei partener de acum douăzeci şi şapte de ani. Au fost parteneri timp de aproape zece ani şi nu s-au apropiat emoţional niciodată. Dar i-a fost un mentor extraordinar şi, cât timp a fost plecată de la Birou, s-a gândit la el des.

Şi era din nou acolo, în gândurile ei, în timp ce se îndrepta spre Amber Hills. Se gândea care ar fi abordarea lui în acest caz. Înţelepciunea şi experienţa lui pot da cazului o nouă perspectivă. Se gândea profund la acest lucru, întrebându-se dacă i-ar mai răspunde la telefon.

Era ceva ce ar trebui să ia în considerare. Dacă această scenă a crimei nu-i oferea nimic substanţial, poate că-l va suna.

Dar nu putea să apeleze încă la opţiunea asta. În schimb, a ales să spere că următoarea scenă a crimei îi va oferi

ceva – poate un indiciu, oricât de mic sau aparent nesemnificativ.

De altfel, chiar şi la vârsta de cincizeci şi cinci de ani, viaţa ei continua să evolueze. Era bunică acum. Avea un bărbat care era foarte interesat de ea. Şi lucra din nou, la un caz care s-a dovedit a fi printre cele mai grele la care a lucrat până acum. Dezgroparea trecutului părea să nu aibă sens.

Aşadar, cu prezentul şi viitorul în minte, se apropiau de Amber Hills, în timp ce noaptea se aşternea peste Richmond.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Casa arăta asemenea celorlalte din Amber Hills. Singurul lucru care o scotea în evidenţă erau luminile albastre şi roşii intermitente provenite de la sirenele poliţiei, care licăreau pe fundalul amurgului. Când Kate şi-a parcat maşina în spatele uneia dintre cele şase maşini de poliţie de la locul faptei, observă că erau alte maşini de poliţie parcate de-a lungul marginilor străzilor. Părea că poliţia făcea tot ce putea pentru a ţine ochii indiscreţi la distanţă.

Pe măsură ce înainta pe trotuar, îl văzu pe Comisarul Budd pe verandă, vorbind cu nişte ofiţeri. Kate se grăbea să ajungă la el şi când aceasta observă că ea se apropie, a oprit instantaneu discuţia cu ceilalţi ofiţeri.

— Asta a fost rapid, spuse Budd.

— Mi-aţi spus că ăsta e proaspăt. Am vrut să rămână aşa. Unde este corpul?

— Urmaţi-mă, replică el. Le-am spus deja tuturor că, atunci când ajungeţi aici, este spectacolul dumneavoastră. CSI-ul va aştepta până când veţi termina. Cu excepţia cazului în care îi vreţi lângă dumneavoastră.

— Îi puteţi ţine prin preajmă, spuse Kate. Nu vreau să încetinesc munca nimănui.

— Ei bine, acest lucru nu ar trebui să fie o problemă. Până acum, pare la fel clar ca şi celelalte. Deşi...ei bine, cred că clar nu este cuvântul potrivit.

— Ce? întrebă DeMarco derutată.

— Veţi vedea, spuse Budd, în timp ce le conducea înăuntru.

L-a condus de-a lungul holului principal, până la baza scărilor, care ducea spre etajulul al doilea. Se îndreptau spre în dormitorul principal, aflat la etaj. Kate văzu că uşa de la baie era deschisă şi, pe măsură ce se apropiau de ea, putea mirosi sângele.

În timp ce se apropia de uşă, un urlet agonizant umplu casa. Era vocea unui bărbat, venind de la parter.

— Acesta este soţul, spuse Budd. A venit acasă şi şi-a găsit soţia exact aşa cum urmează să o vedeţi. A sunat la nouă nouă unu şi primul ofiţer care a ajuns la faţa locului l-a găsit leşinat în propria sa vomă, chiar acolo, spuse el, arătând spre partea îndepărtată a patului de dimensiuni regale.

Kate intră cu grijă în baie. Era înăbuşitor şi umed înăuntru, dar asta nici nu era cea mai rea parte. O femeie zăcea pe

podeaua băii, privind fix spre tavan. Era complet dezbrăcată, rănile de la nivelul pieptului, abdomenului şi zonei pelviene fiind uşor de observat.

Deşi plăgile înjunghiate erau într-adevăr sinistre, faţa femeii era cea care a şocat-o pe Kate. O cunoştea pe această femeie. A văzut-o acum câteva zile.

În spatele ei, DeMarco spuse cu voce tare ceea ce Kate gândea.

— Acesta este Taylor Woodward.

— O cunoaşteţi? întrebă Budd.

— Nu personal, spuse Kate. Am interogat-o ieri, împreună cu o altă femeie. Amândouă erau prietene cu Julie Hicks şi Lacy Thurmond. Cealaltă femeie prezentă a fost Wendy Hudson. Şi vă rugăm să trimiteţi o maşină la casa ei chiar acum. Nu este o coincidenţă că trei din patru prietene sunt moarte. Din punctul meu de vedere, Wendy Hudson trebuie să plasată sub custodie de protecţie.

— Mă ocup de asta chiar acum, replică Budd. Părând bucuros să facă acest lucru, în timp ce se îndepărta rapid de uşa de la baie.

DeMarco a mers lângă Kate, ambele femei stând acum în baie. În partea din spate a duşului era o piscină de apă stătătoare, adunată pe podea. Cantităţi abundente de sânge din corpul lui Taylor s-au amestecat cu acesta, transformând-o într-un model de tip fractal.

— Aceasta este diferită de celelalte, spuse Kate.

— Am observat şi eu asta, replică DeMarco. Una dintre plăgi se află chiar deasupra vaginului. Este mai mult decât o simplă înjunghiere; a înjunghiat-o şi apoi a tăiat-o în sus şi în jos. A făcut-o intenţionat. Dacă vizezi inima şi stomacul, nu ai cum să ratezi la o asemenea distanţă.

— Şi acesta este un loc destul de ostentativ pentru a fi vizat, spuse Kate, făcând tot posibilul să nu se strâmbe la vederea acestei imagini. Aşa cum ai spus şi tu...a fost intenţionat. Este primul semn de la acest criminal cum că aceasta este mai mult decât o crimă. Cred că acesta ar putea fi primul semn al unei crime cu emoţie. De natură sexuală, aş presupune cu uşurinţă.

— Şi de ce ea şi nu celelalte? întrebă DeMarco.

— Cred că trebuie să aflăm asta.

Urletul agonizant al soţului umplu din nou casa. Puteai auzi furia, dar şi durerea, în ţipetele lui. Voia răzbunare. Şirul de obscenităţi care au urmat strigătele sumbre, erau încă o dovadă a acestui lucru.

Kate intră mai departe în baie, fiind atentă pe unde călca. Se ghemui şi căuta orice urmă sau dungă lăsată pe podeaua de gresie albă. Deşi nu găsise nimic de acest fel, văzuse un fragment mic alb, tocmai la capătul duşului.

Se apropie puţin, atentă să nu deranjeze corpul. După câţiva paşi îşi dădu seama la ce se uita. Era un fragment dintr-un dinte.

— A fost lovită, spuse Kate. Vezi bucata asta de dinte?

DeMarco dădu din cap şi se apropie apoi de corp. Se aplecă şi se uită la faţa lui Taylor Woodward. O vânătaie foarte uşoară chiar deasupra buzei superioare, pe partea stângă. Dacă a fost lovită, va fi mai mult decât suficient pentru a obţine o amprentă.

— Acest tip este inteligent, replică ea. Nici măcar o amprentă deocamdată – nici pe corp, nici pe mânerul uşii, nimic. Bănuiesc ca poartă mănuşi.

— Vreo teorie despre cum s-a desfăşurat scena? întrebă DeMarco.

— Apa de pe podea mă face să cred că a apucat-o când era încă în duş, spuse Kate. Dar lipsa semnelor de luptă mă face să cred că este un alt caz în care Taylor îşi cunoaştea criminalul, sau cel puţin se aştepta, la cineva pe care cunoştea. A intrat destul de uşor. Tind să cred că acesta ştia că este la duş.

— Crezi că şi crima asta are vreo legătură cu o aventură? Să ştii atât de multe despre programul cuiva...

— Ei bine, soţul trebuie să fie venit acasă la scurt timp după ce a fost ucisă. Dacă ucigaşul era vreun iubit sau ceva de genul acesta, cred că ar fi fost mai atenţi cu programele lor. Se uită prin baie încă o dată şi clătină din cap. Ceva nu face sens aici.

— Trebuie să vorbim cu soţul, spuse DeMarco.

— Cu siguranţă. Dar din câte îmi dau seama, nu se află în cea mai bună stare. Între timp, cred că ar trebui să aruncăm o privire prin restului casei. Poate chiar şi afară.

Amândouă au ieşit încet din baie, Kate uitându-se încă o dată la corp. Oricât de sinistru părea, ochii ei continuau să se întoarcă la rana de sub talie. Arăta intenţia, poate chiar genul de răutate şi duşmănie care lipseau de la celelalte două scene.

„Fie începe să se bucure mai mult de crimele pe care le comite, fie era ceva diferit la Taylor Woodward”, se gândi Kate. „Dacă e ultima opţiune, acest lucru ar putea indica un motiv sau o pistă solidă.”

De asemenea, se gândi la ceva ce a spus Tate O'Brien atunci când a vorbit cu el.

DeMarco îl întrebase: „Deci, aţi făcut-o din dragoste?”

Răspunsul său a fost: „Nu. Doar soţia mi-am ucis-o din iubire. Pe iubitul ei l-am ucis din furie. Şi al treilea...ca să fiu sincer, m-am lăsat purtat de val. Era aproape...distractiv deja”

Se întreba dacă şi acest criminal trecea printr-o evoluţie similară.

S-au îndreptat înapoi la parter spre sunetele soţului îndurerat. Auzise în trecut strigăte similare la alte scene ale crimei, dar nu se obişnuise niciodată cu ele. Chiar şi atunci când ea şi DeMarco au survolat proprietatea în căutarea semnelor de intrare prin efracţie, urletele soţului au urmărit-o, făcându-i inima să tremure.

CAPITOLUL TREIZECI

Câţiva dintre oamenii lui Budd au reuşit să-l calmeze pe soţul cu inima zdrobită. La un moment dat, mama sa a apărut să-l consoleze. Kate presupunea că mama a avut un impact mai mare decât poliţiştii. Când Budd a venit după ele, Kate şi DeMarco se aflau din nou în dormitor, căutând orice semn care ar fi putut indica faptul că criminalul îşi dorea ceva în mod special.

— Este încă distrus, dar vrea să vorbească cu voi. Înţelege că, cu cât face asta mai repede, cu atât avem şanse mai mari să găsim criminalul. Momentan se află peste drum cu vecinii săi. Mama lui a trebuit să-l scoată din casă împotriva voinţei lui.

Mergând spre parter, Budd le-a pus la curent cu ceea ce a aflat în timpul petrecut pe lângă soţ. Numele lui era Daryl Woodward. Lucra în oraş pe post de vânzător de asigurări. Biroul său era la mai puţin de douăzeci de minute de casă, dar uneori, dacă rămânea prins în trafic la momentul nepotrivit, îi lua şi patruzeci şi cinci de minute să ajungă acasă de la serviciu. Mama lui l-a scos din casă, nevrând ca el să sufere ştiind că soţia lui moartă se află în baia de deasupra capului lui.

Kate şi DeMarco au mers la casa vecinului, aflată peste drum. Câţiva poliţişti erau pe verandă, vorbind cu vecinii. Aceştia i-au pe recunoscut agenţi atunci când au trecut pe lângă ei, dar nu au spus nimic. Întreaga verandă şi casa aflată în spatele ei erau învăluite într-o tăcere copleşitoare.

Când au intrat în sufragerie, l-au găsit pe Daryl Woodward şi pe mama sa stând pe canapea. Erau înghesuiţi într-o îmbrăţişare tristă. Lui Kate nu-i plăcea că trebuia să le întrerupă tăcerea, aşteptând puţin înainte de a se

prezenta şi de a o prezenta şi pe DeMarco. Observă cum Daryl Woodward dădu din cap şi o urmărea cu privirea ca şi cum era într-un fel de stare de visare. Mama, care s-a prezentat ca fiind Miranda Thomas, îşi ţinea fiul aproape, ca şi cum era un copil fragil care s-a lovit la genunchi la locul de joacă. Din punctul de vedere al lui Kate, gestul acesteia nu era deloc straniu sau prea protector. Era o simplă o mamă, tristă pentru situaţia prin care trecea fiul ei.

— Domnule Woodward, nu-mi pot imagina cum vă simţiţi în momentul de faţă, spuse Kate. Aşa că voi pune doar câteva întrebări esenţiale pentru a termina cât mai repede posibil.

Acesta încuviinţă din cap. Buza inferioară îi tremura şi ochii-i erau larg deschişi şi, în acelaşi timp, obosiţi. Avea o expresie destul de înfricoşătoare.

— Ştiţi ce făcea Taylor înainte să ajungeţi acasă? întrebă Kate.

— Da. Tocmai ce se întorsese de la sală. Geanta ei de sport era la picioarele patului. Nu cred că apucase să o golească.

— Cât de des merge la sală?

— De trei sau patru ori pe săptămână. Preferă să meargă după-amiaza târziu, deoarece nu e aşa de aglomerat.

— Cum făcea faţă deceselor prietenelor ei, Julie Hicks şi Lacy Thurmond?

— Suferea. Cel mai tare a plâns pentru Julie. Cred că erau destul de apropiate.

— Domnule Woodward, ştiu că este o întrebare grea, dar vă puteţi gândi la cineva care ar fi vrut să-i facă asta lui Taylor?

Dădu din cap şi începu să jelească instantaneu. Era un geamăt adânc care ieşea din el asemenea unui mormăit. Kate observă cum acesta încerca să şi-l înfrângă pentru a putea răspunde la întrebările lor. Era pentru prima oară, după o lungă perioadă de timp, când Kate simţea că e o persoană groaznică. I-a întrerupt suferinţa, nelăsându-l să-şi jelească soţia aşa cum se cuvine. Dar, după cum a spus şi Budd, Daryl ştia că cu cât vorbea mai repede, cu atât şansele de a găsi criminalul creşteau.

— Domnule Woodward, trebuie să vă pun câteva întrebări foarte dificile acum. Întrebări pentru care o să mă urâţi. Şi s-ar putea să nu doriţi ca mama dumneavoastră să fie de faţă.

— Este în regulă, replică Daryl. Mă aşteptam la ele. După ce s-a întâmplat cu Julie şi Lacy...ştiu ce urmează să mă întrebaţi. Şi nu. Vă pot garanta că nu avea o aventură.

— Dar sunteţi conştient că prietenele ei aveau? întrebă DeMarco.

— Julie avea o aventură. I-a spus lui Taylor totul despre asta. Dar dacă Lacy avea o aventură, o ţinea ascunsă foarte bine. Totuşi, sunt destul de sigur că soţul ei îşi făcea de cap pe la spatele lui Lacy.

Miranda Thomas părea şocată de toate aceste informaţii, dar nu spuse nimic.

— Ce ne puteţi spune despre viaţa lor socială? întrebă Kate. Aveţi cunoştinţă despre vreun lucru în care erau implicate Julie, Lacy şi Taylor?

— Nu. Adică, nimic de genul cluburilor sau ceva asemănător. Cu toţii avem abonament la aceeaşi piscină, dar este tot. Erau doar ele femeile, fără supărare. Nu am ieşit niciodată toţi la întâlniri, ca şi cupluri. La naiba, nu l-am cunoscut niciodată pe soţul lui Julie.

— I-aţi spus Comisarului Budd că lucraţi aproape de casă, spuse DeMarco. La ce oră ajungeţi de obicei acasă?

— În unele nopţi, la ora şapte. Dar sunt nopţi când ajung mai târziu, pe la ora opt. Încerc să muncesc din greu ca să pot pleca mai repede acasă, pe la ora cinci, dar traficul îmi îngreunează drumul, ştiţi?

Acesta suspina în timp ce vorbea, unele cuvinte fiind foarte greu de înţeles. Kate nu putea să nu se întrebe dacă, în timp ce vorbea, aceasta începea să conştientizeze că, în următorii ani, s-ar putea să nu conteze prea mult când va ajunge acasă de la serviciu.

— O ultimă întrebare, spuse Kate. Când eraţi pe drum – adică, când veneaţi de la serviciu, dar după ce aţi intrat în Amber Hills – aţi trecut pe lângă vreo maşină care vi s-a părut că avea viteză sau era condusă într-un mod imprudent?

— Nu, nu am observat nimic de genul acesta, spuse el.

Kate ştia că Daryl Woodward făcea tot ce-i stătea în putinţă. Dar mai ştia şi că acesta va fi mult mai eficient în ceea ce priveşte informaţiile utile în zilele ce vor urma. Ţinând cont de acest lucru, aceasta a scos una dintre cărţi de vizită vechi, încă o relicvă la care nu a putut să renunţe în anul de pensionare care a precedat întoarcerii la Birou, care a avut loc cu câteva zile în urmă. Aproape că i-o înmânase, când îşi dădu seama că numărul de pe ea era la vechiul telefon al Biroului, pe care îl avea la vremea respectivă.

„Trebuie să fac rost de unele noi”, se gândi ea, puţin jenată. Totuşi, în contextul prin care trecea Daryl Woodward, era prostesc.

— Domnule Woodward, îmi puteţi da numărul dumneavoastră de telefon? Vă voi trimite un mesaj cu numărul meu. Şi, în zilele ce vor urma, vă rog să mă sunaţi dacă vă vine ceva în minte. Sunt foarte interesată de orice activitate în care era implicată Taylor şi prietenele ei. Sau poate numele oamenilor despre care Taylor mai vorbea ocazional. Genul ăsta de lucruri. Puteţi face asta?

— Sigur, spuse el. Mi-aş dori să vă pot ajuta. Mi-aş dori să existe ceva...

O explozie de durere a ieşit din el în acel moment. Daryl s-a scufundat în umărul mamei sale şi începu să plângă. Acesta a ţipat atât de tare încât Kate s-a temut că ar putea leşina. La urma urmei, vomitase acum mai puţin de o oră şi jumătate, când la vederea soţiei sale. Kate nu-şi putea imagina trauma prin care trecea.

Doar ca, de fapt, putea. Şi-a amintit cum s-a simţit când l-a văzut pe Michael după ce a fost împuşcat. Îşi amintea

acel sentiment de goliciune, senzaţia de a fi detaşat de lume.

Miranda le privi cu lacrimi în ochi.

— Plecaţi, vă rog, spuse ea. Nu vreau să spun asta într-un mod lipsit de respect, dar puteţi vedea clar că nu este capabil...

— Desigur, spuse Kate. Ar fi vrut să facă schimb de numere cu el, dar putea gestiona situaţia altfel. Vă mulţumim pentru timpul acordat, adăugă ea în timp ce se îndepărta.

DeMarco o urmă, nefiind pe aceeaşi lungime de undă, în mod clar. Totuşi, tânăra agentă nu a spus nimic până când nu au ieşit afară şi s-au îndreptat spre reşedinţa Woodward, aflată peste drum.

— Asta e tot? întrebă ea. Acesta sunt toate întrebările pe care i le vom adresa?

— Deocamdată, spuse ea. Trebuie să-şi pună ordine în gânduri. Nu-l pot forţa să răspundă la întrebări al căror răspunsuri vor fi în ceaţă sau manipulate de durere.

— Părea sincer, nu? întrebă DeMarco.

— A fost. Dar mai e ceva în gemetele şi plânsul lui. Cred că este furie. Dacă îi vine ceva în minte, va suna.

— Săracul, spuse DeMarco. Crezi că ar trebui să îl verific? Poate că ar trebui să sun pe câţiva dintre colegii lui de lucru pentru a mă asigura că a fost acolo în această după-amiază?

— Nu ar strica, spuse Kate. Dar ca să fiu sinceră, lucrul ăsta ar fi doar pentru a bifa o căsuţă. După ceea ce văzuse, nu exista nicio şansă ca Daryl Woodward să fie suspect.

În timp ce DeMarco făcea nişte săpături, încercând să obţină numerele de telefon ale colegilor lui Daryl, Kate s-a întors în casă şi îl căuta pe Budd. Acesta stătea în bucătărie, comparând notiţe cu alţi câţiva ofiţeri.

— Momentan nu este capabil să vorbească, îi spuse Kate lui Budd. A făcut tot posibilul, dar îi vom acorda puţin spaţiu. Dacă nu vă supăraţi, mi-aş dori să-i daţi numărul meu de telefon când va fi stabil.

— Pot face asta, spuse el. Îi întoarse spatele ofiţerului cu care vorbea până la momentul acela şi o privi pe Kate în ochii. Când începu să vorbească, vocea lui era mult mai înceată decât fusese acum trei secunde. Aţi văzut ceva care ne-ar putea ajuta? întrebă el, privind spre tavan.

— Am remarcat câteva lucruri, dar încă nu ştim sigur, spuse ea. Vă voi ţine la curent. Vreau ca dumneavoastră şi oamenii dumneavoastră să rămâneţi pe lângă noi. Cu cât suntem mai mulţi, cu atât e mai bine – şi şansa să finalizăm acest caz este mai mare.

Budd oftă şi îşi frecă tâmplele.

— Apreciez asta. Şi mă voi asigura că Daryl Woodward primeşte numărul dumneavoastră.

Kate plecă, observând privirea învinsă de pe chipul lui Budd. Era furios, desigur, dar părea şi abătut. Era aspectul unui om care habar nu avea ce să facă.

Sincer, îi părea rău pentru el. Ştia că fac tot ce le stă în putere. La fiecare intrare în Amber Hills erau poliţişti şi, în urmă cu aproximativ zece minute, erau două maşini de poliţie parcate în faţa casei lui Wendy Hudson. Se gândea că următorul pas ar fi împânzirea cartierului, trimiterea poliţiştilor din uşă în uşă, în căutarea chiar şi a celor mai mici informaţii.

Dar ştia însă că astfel de măsuri erau păstrate, de obicei, ca o ultimă opţiune – o ataşare disperată de ceva.

Şi dacă acesta era punctul în care se aflau în acest caz, s-ar putea să aibă parte de nimic mai mult decât de o dezamăgire.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

Chiar şi după ce au petrecut încă o jumătate de oră la locul crimei şi uitându-se prin jurul trupului, Kate şi DeMarco nu au reuşit să găsească ceva care să le fie util de îndată. Kate era însă mai convinsă ca niciodată că Taylor Woodward va fi cheia pentru găsirea criminalului. Focusul asupra organelor genitale spunea totul. La prima vedere, Kate era destul de sigură că nu a existat nicio activitate sexuală implicată în crimă, dar, desigur, legistul va trebui să fie cel care va confirma asta.

De asemenea, trebuia luată în considerare şi lovitura de la faţă. Având în vedere ce văzuseră la celelalte două scene, aceasta nu era caracteristică criminalului. Aparent, ceva legat de Taylor Woodward îl deranjase, mult mai mult decât la Julie Hicks sau Lacy Thurmond.

Din cauza orei târzii, s-a renunţat destul de repede la abordarea din uşă în uşă, deşi câţiva ofiţeri au fost trimişi la casele învecinate ale unor oameni care cunoşteau, relativ bine, familiile Hicks, Thurmond şi Woodward. În timp ce Budd a trimis câţiva oameni să se ocupe de această sarcină, Demarco a reuşit să dea de unul dintre colegii lui Daryl Woodward, care era disponibil să se întâlnească cu ele în scurt timp.

Kate conducea către adresa colegului de lucru, când îi sună telefonul. Erau atât de multe lucruri nerezolvate în acest caz încât, sincer, nu ştia la ce să se aştepte. Vocea pe care a auzit-o nu era una la care se aştepta. Era Directorul Adjunct Duran.

— Agent Wise, unde te afli în momentul de faţă? întrebă el.

— A avut loc o altă crimă, spuse ea, simţindu-se destul de vinovată pentru că nu l-a anunţat mai devreme. DeMarco şi cu mine suntem pe drum spre locuinţa unui coleg de muncă de-al soţului pentru a confirma povestea acestuia.

— Ştiu că a avut loc o altă crimă, spuse el. Când ţi-am dat autoritatea de a lucra la caz, l-am rugat pe Comisarul Budd să mă ţină la curent cu toate noutăţile apărute. Victima este Taylor Woodward, nu-i aşa? Treizeci şi unu de ani, ucisă de mai multe răni prin înjunghiere în zona pieptului şi a abdomenului.

— Aşa este.

— Wise, uite...nu o să te mint: câţiva directori cred că am făcut o greşeală. Există comentarii cum că ne-am pripit

atunci când te-am lăsat să preiei acest caz. Aşadar, în calitate de director al tău, în mod oficial, îţi preiau cazul.

— Vorbeşti serios?

— Da. Deşi, cu siguranţă, nu te învinovăţim, cea de-a treia victimă face ca acest caz să fie mai prioritar. Am dori să-l încredinţăm unui alt agent. Poate chiar mai multor agenţi. Şi înainte de a argumenta, trebuie să o gândeşti puţin. Planurile ca tu să vii şi să ne ajuţi cu cazurile nerezolvate sunt încă în picioare. Dar dacă rămâi să lucrezi la acest caz şi nu vor apărea rezultate rapid, mă tem că decizia care va fi luată va anula acea propunere.

— Mi-ai acordat trei zile, spuse ea. Mai puţin de trei zile, de fapt. Şi în acele trei zile, fiica mea a intrat în travaliu cu cinci săptămâni mai devreme decât trebuia şi am devenit bunică. A fost puţin pe grabă.

— Nu faci decât să îmi susţii punctul de vedere, spuse Duran. Acum ai o viaţă în afara Biroului. Ar trebui să te bucuri de ea.

„Asta este viaţa mea”, aproape răspunse ea. Dar chiar şi simplul gând suna trist şi patetic.

— Şi ce rost au avut toate acestea atunci? Crezi că nu pot rezolva acest caz?

— Nu am spus asta. Dar decizia a fost luată deja. Îmi pare rău, Kate.

Nu voia să se umilească (nu că ar fi făcut-o vreodată) şi nu voia să pară disperată în faţa lui DeMarco. Aşa că a rămas blocată.

— Dacă renunţ la acest caz încă mai am posibilitatea de a lucra la cazurile vechi?

— Sunt destul de sigur de acest lucru. Şi după cum am spus...încă nu există nicio decizie oficială de la superiorii mei de a-ţi lua cazul. Dar e pe vine. Dacă pot să le raportez că am făcut acest lucru deja, lucrurile vor fi mult mai uşoare pentru opţiunea cu cazurile nerezolvate.

— În regulă. Fă-o, atunci, spuse ea.

Era un sentiment ciudat. Era furioasă că i s-a oferit această oportunitate numai pentru a-i fi luată înapoi câteva zile mai târziu. Dar, în acelaşi timp, era recunoscătoare; ştia că se întâmplă extrem de rar ca agenţii pensionari să obţină o astfel de oportunitate.

— Îţi mulţumesc pentru înţelegere, Wise, spuse Duran. DeMarco se va ocupa în continuare de caz. Până mâine dimineaţă, la ora opt, voi trimite ajutoare acolo care să o însoţească.

— O voi anunţa, spuse Kate. Şi, deşi era un pic neprofesional, Kate a încheiat convorbirea fără a-şi lua rămas bun aşa cum se cuvine.

— Asta nu a sunat bine, spuse DeMarco.

— Nu este. Din cauza lipsei rezultatelor sunt o victimă colaterală, mi s-a luat cazul.

— Ce naiba?

Kate ridică din umeri.

— Face sens. Şi-au asumat deja un risc atunci când m-au lăsat să mă ocup de el. Cazul mi-a scăpat de sub control şi ei nu îşi pot permite o publicitate proastă. De asemenea, posibil ca această situaţie să salveze o altă oportunitate pentru mine. Tu te vei ocupa în continuare de caz. Îţi va trimite mâine oameni să te ajute.

— Totuşi...asta e o tâmpenie.

Kate ridică din umeri.

— Da. Dar aşa stau lucrurile.

— Dacă vrei, te voi ţine la curent.

Kate se gândi o clipă la acest lucru şi apoi clătină din cap.

— E mai bine să n-o faci. Trebuie să mă îndepărtez complet de caz. Dar voi avea numai cuvinte de laudă la adresa ta. Şi cine ştie...poate, în viitor, vom lucra din nou împreună.

DeMarco nu spuse nimic. Se uită doar pe fereastră, urmărind trecerea nopţii.

— O să te duc înapoi la motel, spuse Kate. Ar trebui totuşi să te întâlneşti cu colegul de muncă al lui Daryl Woodward.

— Sună bine, spuse DeMarco.

Însă DeMarco arăta acum la fel de învinsă precum Comisarul Budd, când stătea în bucătăria familiei Woodward. Kate încerca să se gândească la ceva ce să spună, la ceva inspirant şi motivant, dar nimic nu-i veni în minte.

Şi-au continuat drumul înapoi spre motel în linişte, iar un sentiment de eşec a umplut maşina ca duhoarea unui animal mort pe marginea drumului.

***

Pentru a doua oară în acea zi, Kate se gândi la primul partener pe care l-a avut ca şi agent. Numele lui era Jimmy Parker şi a devenit, într-un timp scurt, un mentor pentru Kate. A lucrat cu el timp de opt ani înainte ca acesta să fie promovat în funcţia de director adjunct al unui birou din Atlanta. În cele din urmă, a revenit în DC pe postul unui director care şi-a pierdut slujba din senin. Jimmy a ocupat acea funcţie până când, câţiva ani mai târziu, s-a pensionat. Kate avea treizeci şi opt de ani când acesta s-a pensionat.

Se gândea la acei ani, uimită să descopere că au trecut aproape douăzeci de ani de când avea treizeci şi opt de ani. Ştia că Jimmy era încă în viaţă şi bine, deoarece a primit un apel scurt de la el anul trecut, în săptămâna în care s-a pensionat. Jimmy avea aproape optzeci de ani şi, deşi nu a spus nimic despre asta în timpul convorbirii lor telefonice de acum un an, circula un zvon cum că se lupta cu o formă de cancer şi nu arăta prea bine.

Când Kate s-a întors acasă, după ce a lăsat-o pe DeMarco la motel, gândurile ei au zburat instantaneu la Jimmy Parker. Poate că, în sfârşit, putea să îl înţeleagă – mentorul pensionat, care suna, cel puţin o dată pe lună, şefii Biroului pentru a vedea cum merg lucrurile – şi nu pentru că simţea că mai poate contribui în vreun fel, ci pur şi

simplu pentru că nu a învăţat niciodată să cum să renunţe la acea viaţă.

Deoarece nu avea cu cine să vorbească şi era conştientă de pericolele internalizării lucrurilor legate de munca la Birou, precum eşecul şi confuzia, Kate a început să caute numărul lui Jimmy în telefon. Se uită o clipă la acesta, fiind nesigură. Ar aprecia acest apel sau s-ar simţi oarecum obligat faţă de ea?

Înainte să de a începe să se gândească prea mult la acest aspect, Kate a apăsat SUNĂ. Când telefonul a început să sune, îşi dădu seama că era aproape zece noaptea. Era prea târziu să sune un bărbat care se apropia de vârsta de optzeci de ani?

Aparent nu. Acesta a răspuns de îndată cu o voce deschisă şi veselă.

— Kate Wise, spuse el de parcă îi anunţa prezenţa într-o încăpere mare. Ce naiba faci?

— Tot aici, spuse ea, nevrând să îi arunce direct problema.

— Îţi prieşte pensia?

— Nu, niciodată nu mi-a priit. Poate tocmai de aceea am început săptămâna asta să lucrez la un alt caz.

— În mod oficial? întrebă Jimmy.

— Mai mult sau mai puţin. Cu toate acestea, a fost de scurtă durată.

— Va trebui să mă înveţi şi pe mine cum ai reuşit să faci asta, spuse Jimmy. I-am bătut la cap timp de ani de zile

despre o posibilă întoarcere pe un post cu jumătate de normă.

— Mă îndoiesc că a fost o bătaie de cap, spuse Kate. Cum eşti, Jimmy? Şi, dacă se poate, te rog să-mi dai un răspuns real.

— Îmbătrânesc, spuse el cu un râs zgomotos. Vârsta de şaptezeci şi opt de ani e ca naiba. Am artrita la mâna dreaptă. Anul trecut am avut o operaţie de înlocuire a genunchiului. Vezica mea este mai slabă decât o hârtie igienică subţire şi trebuie să merg la medic cel puţin o dată pe lună pentru a-mi verifica inima şi prostata.

— Cum îţi petreci zilele? întrebă ea, dându-şi seama ce întrebare prostească a pus chiar în momentul în care i-a ieşit pe gură

— Stau degeaba. Mă uit la televizor. Citesc. Fac parte dintr-un club de şah, dar sunt cel mai bătrân membru, iar copiii ăştia mă bat destul de rău. Aşadar, dacă ai poveşti despre cum te poţi întoarce la muncă după pensionare, mi-ar plăcea să le aud.

— Nu e chiar aşa de interesant, spuse Kate.

Cu toate acestea, s-a trezit povestindu-i seria de evenimente care i-au ocupat ultima săptămână. De la Debbie Meade, care a rugat-o să verifice moartea fiicei ei, până la Duran, care a demis-o din sarcinile ei temporare în slujba Biroului. A intrat chiar şi în puţinele detalii ale cazului, observând modul în care Jimmy spunea o serie de „wow” şi „de n-aş fi zis” fix în momentele oportune.

Când a terminat de povestit, şi-a dat seama că a fost într-adevăr privilegiată să aibă parte de această oportunitate. Spera doar că incapacitatea ei de a rezolva cazul nu se va reflecta prost asupra lui DeMarco.

— Deci, acest caz, spuse Jimmy. Crezi că această ultimă victimă iese în evidenţă faţă de celelalte două din cauza unor detalii ale crimei, da?

— Aşa se pare, spuse Kate.

— Deci, asta ar sugera că ucigaşul îi purta un soi de ranchiună. Şi asta m-ar face să cred că a existat un fel de conflict între cei doi – fie direct sau indirect.

— Aceasta era şi presupunerea mea, da. Dar nu contează. Nu mă mai ocup de caz oricum. Iar agentul responsabil este foarte competent. Va fi uimitoare peste câţiva ani.

— Poţi renunţa la un caz atât de uşor?

— Trebuie, spuse ea. Am devenit bunică noaptea trecută. Cochetez din nou cu ideea unei relaţii. Viaţa mea evoluează în permanenţă. Şi poate că a fost un pas înapoi faptul că m-am întors la muncă într-o asemenea funcţie. Poate că trebuie să renunţ la trecut.

— Asta e cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o vreodată, spuse Jimmy.

— Rolul de bătrân morocănos chiar ţi se potriveşte, spuse Kate.

— Oh, ştiu. Şi mă mândresc cu el. Îmi permite să mă iau de oameni atunci când aceştia vorbesc prostii. Aşa cum faci şi tu. Ascultă la mine: dacă ai şansa să mai lucrezi la

unul sau două cazuri în plus – chiar dacă asta înseamnă sarcini banale în cazurile nerezolvate – profită de ea. Dacă nu, te vei întreba mereu dacă nu cumva ţi-ai ratat ultima şansă.

Kate încerca să proceseze ceea ce tocmai auzise, ştiind că şi posibilitatea de a rămâne în joc pentru a lucra la acele dosare nerezolvare ar fi o oportunitate excelentă. Era fie asta, fie se resemna cu ideea că viaţa de pensionară este tot ce i-a mai rămas. Şi, deşi acum avea o nepoată, ştia că trebuia să-şi trăiască şi propria viaţă. Cincizeci şi cinci de ani, la urma urmei, nu era sfârşitul lumii.

— Deci, spune-mi despre nepoata ta, spuse Jimmy.

Şi uite aşa, bărbatul de la care învăţase cea mai mare parte din elementele fundamentale ale Biroului, i-a înseninat seara, alungându-i gândurile critice. „Unele lucruri nu se schimbă niciodată”, se gândi ea în timp ce îi povestea despre Michelle, Melissa şi familia ei în creştere.

Era plăcut să vorbească despre acele lucruri...oarecum revigorant. O făcea să se întrebe cum ar fi dacă i-ar acorda o şansă lui Allen Goldman. Chiar dacă nu exista o chimie perfectă între ei, cel puţin ar avea pe cineva care era interesat de ea, care era acolo să-i asculte laudele la adresa nepoatei ei frumoase şi lucrurile pe care spera să le facă cu viaţa ei acum că era pensionară.

A mai vorbit la telefon cu Jimmy încă o jumătate de oră. Era plăcut să se reconecteze cu cineva care a jucat un rol atât de important la începutul carierei ei. O făcea să se gândească din nou la DeMarco şi cum aceste ultime zile nu îi vor afecta viitorul în niciun fel.

După ce a terminat de vorbit la telefon cu Jimmy, se simţea mai uşurată, nu era aşa de descurajată de faptul că Duran i-a luat cazul. Şi-a găsit pacea şi era capabilă să se concentreze din nou asupra viitorului ei. S-a gândit la Melissa şi la bebeluş, la faptul că poate îl va suna mâine pe Allen şi îl va scoate vineri la cină.

Totuşi, când a închis ochii în căutarea somnului, în centrul tuturor acelor lucruri se afla ceva sinistru. Nu putea să nu vadă podeaua băii principale din casa familiei Woodward şi tot sângele amestecându-se cu apa, ca şi cum însuşi universul încerca să scape de orice dovadă.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

Kate s-a trezit din cauza telefonului. Nu şi-a setat o alarmă, hotărând să doarmă cât de mult voia. Dar când a luat telefonul, văzu că literele digitale albastre de pe alarmă indicau ora 8:05.

„Opt ore de somn”, se gândi ea. „Când am avut parte de asta ultima oară?”

Văzu pe ecran numele lui DeMarco şi se entuziasmă. Poate că ceva important s-a întâmplat aseară, poate o descoperire mare legată de caz. În ciuda discuţiei liniştitoare de aseară cu Jimmy, inima ei nu se putea abţine să nu tresară la ideea unor ştiri interesante despre evenimentele care au avut loc în Amber Hills.

— Hei, DeMarco, răspunse ea. Ţi-e dor de mine deja?

— După cum decurge această dimineaţă, da...mi-e foarte dor de tine. Duran m-a sunat la şapte ca să mă anunţe că

doi agenţi sunt pe drum pentru a lucra cu mine. Unul este proaspăt ieşit din academie.

— Te vei descurca, spuse Kate. În cele din urmă trebuie să apară ceva.

— Ei bine, avem câteva noutăţi. În primul rând, am primit examenul medical în această dimineaţă. Nu a existat absolut niciun semn de act sexual. Deci, bănuiesc că tăietura din zona organele genitale era simbolică.

— Sau doar criminalul s-a distrat într-un mod morbid, sublinie Kate.

— De asemenea, am găsit o posibilă amprentă. Era chiar pe marginea uşii de la duş. Dar totul era atât de umed, încât credem că nu va conta prea mult. Au fost extrase şi câteva fire de păr şi din scurgere, dar ne aşteptăm să aparţină familiei Woodward.

— Mulţumesc pentru noutăţi, spuse Kate. Dar nu trebuie să faci asta. Nu mă mai ocup de caz. Nu-mi datorezi noutăţi.

— Ştiu. Dar ştiu că trebuie să fie enervat să ţi se încredinţeze după un an de zile ceva de genul acesta, doar ca mai apoi să-ţi fie luat. Sincer, nu este corect faţă de tine. Mă întreb dacă nu cumva sunt eu mai supărată pe această situaţie decât eşti tu.

— S-ar putea, spuse Kate, gândindu-se deja să meargă la spital, după micul-dejun, pentru a le vedea pe Melissa şi Michelle.

— Vrei să nu te mai sun? întrebă DeMarco.

— Nu, desigur că nu. Apreciez asta. Vreau doar să nu te simţi ca şi cum îmi datorezi asta.

— Uite, dacă nu vom fi partenere, aş vrea să te consider prietenă, spuse DeMarco. Şi îmi este greu să spun asta. Aşadar, că da…din politeţe, te voi ţine la curent.

— În acest caz, aştept cu nerăbdare telefonul tău. Mult noroc, agent DeMarco.

Kate a încheiat convorbirea şi şi-a făcut prima ceaşcă de cafea pe ziua respectivă. Sorbea din ea în timp ce urmărea ştirile, întrebându-se dacă ar trebui să pregătească micul dejun sau dacă va lua ceva în drum spre spital. „Acestea sunt genul de decizii importante pe care trebuie să le iau acum că sunt pensionară”, se gândi ea serioasă.

Era ciudat când se gândea la tot ce s-a întâmplat ieri. Comparativ cu dimineaţa asta banală, părea aproape ireal.

Când telefonul îi sună din nou, se aştepta să fie DeMarco. Poate că în cele din urmă s-a întâlnit cu noii agenţi şi voia să se plângă de ei. Sau poate că a primit noutăţi legate de amprenta de pe uşa duşului şi…

Dar pe ecranul telefonului ei nu era niciun nume, doar un număr pe care nu îl cunoştea. A răspuns ezitantă. Nu a avut niciodată încredere în apelurile pe care le primea de la numere care nu erau memorate în telefonul ei – o lecţie pe care a învăţat-o pe parcursul vieţii ei în interiorul şi în afara Biroului.

— Bună ziua? întrebă ea.

— Agent Wise? întrebă vocea unui bărbat.

Aproape că l-a corectat pe bărbat pentru a-l informa că apelativul de „agent” din faţa numelui ei nu mai era de actualitate. Dar nu spuse nimic, curioasă să vadă despre ce era vorba.

— Da, sunt agent Wise, spuse ea, fără să ţină cont de minciuna minoră.

— Sunt Daryl Woodward, spuse el. Comisarul Budd mi-a dat numărul dumneavoastră aseară şi îmi amintesc că mi-aţi spus să vă sun în cazul în care îmi vine ceva în minte.

Cel mai înţelept lucru pe care ar fi putut să-l facă era să-l oprească chiar acolo şi să-l redirecţioneze către DeMarco. Dar rolul de agent la datorie încă o domina, o parte din ea care nu numai că nu voia să extindă procesul pentru Daryl Woodward, dar dorea să vadă dacă poate face ceva pentru a ajuta cazul, un lucru care nu o va afecta pe viitor.

— V-aţi amintit ceva? întrebă ea.

— Poate. Aţi întrebat dacă erau toate implicate în ceva, cum ar fi un club sau un grup sau ceva de genul acesta. Sunt destul de sigur că făceau toate parte dintr-un curs la sală. Pentru a mă asigura, am verificat planificatorul lui Taylor. Avea cursul în fiecare luni, miercuri şi vineri la patru după-amiaza. Se întorsese de la curs aseară. Eu...ei bine, cu ceva timp în urmă am găsit câteva mesaje pe telefon între ea şi prietenele ei. Grupuri pentru mesaje, ştiţi? Vorbeau despre curs. Julie şi Wendy erau puţin vulgare în privinţa instructorului.

— Prin vulgar, vă referiţi din punct de vedere sexual?

— Spre exemplu, Julie a menţionat că i-ar linge transpiraţia de pe piept. Dar printre mesaje, Wendy a menţionat cum că tipul era cam nesimţit. Erau o mulţime de discuţii sugestive şi cred că Lacy s-a şi culcat cu el. Nu ştiu. Nu sunt mândru de asta, dar am făcut poze cu conversaţiile, în cazul în care Taylor le-ar fi şters. Voiam să le am ca şi dovadă că prietenele ei nu fac decât să creeze probleme. Vă pot trimite conversaţia dacă doriţi.

— Ar fi grozav. Există vreo şansă să ştiţi numele cursului şi instructorul?

— Aveţi toate informaţiile în conversaţie, spuse Daryl. O să vă trimit imaginile imediat ce vom pleca de aici. Cursul se ţinea la New You Fitness. Ştiţi unde este?

— Da, spuse Kate. Vă mulţumesc pentru asta. Acest lucru ar putea să fie o pistă.

Daryl părea plin de speranţă atunci când a închis telefonul. Kate nu era sigură dacă aceste informaţii vor constitui o pistă sau nu, dar dacă mesajele erau la fel de sugestive precum acesta sugera, atunci s-ar putea să fie într-adevăr de mare ajutor.

Ţinându-se de cuvânt, Daryl i-a trimis imaginile cu conversaţia în doar câteva minute. Acesta le-a trimis sub forma unei serii de capturi de ecran, pe care Kate le-a citit în timp ce îşi bea cafeaua. A citit totul, observând câteva dintre comentariile mai surprinzătoare. Rând după rând, devenea din ce în ce mai sigură că avea într-adevăr o pistă la îndemână. Mesajele erau de acum două săptămâni, părând ca şi cum citea ultimele gânduri ale unor fantome.

„Ai mai avut cineva vise perverse cu Julio aseară?” Julie întrebase grupul.

„Dumnezeule, spuse Lacy. Nici măcar nu am aşteptat să adorm. Am apelat la sertarul noptierei şi am folosit nişte echipamente în timp ce Peter dormea. Au fost faine visele?”

„Da. Îi lingeam transpiraţia de pe piept”, spuse Julie. „Avea gust a vin.”

„Ciudato”, spuse Wendy.

„Bărbatul ăsta ARATĂ bine”, răspunse Taylor. „Dacă va continua să predea, voi continua să fac cursuri de ciclism până când articulaţiile mele vor fi bătrâne şi uzate.”

„Vorbind de articulaţii, cum s-a comportat cu genunchii tăi, Lacy?” întrebă Wendy.

„Încă mă dor, dar DUMNEZEULE, a meritat. Mi-a trimis un mesaj mai târziu şi mi-a spus că îmi ţine chiloţii în geanta sa de sală pe post de amintire. Spune că îl excită. Se pricepe să se prefacă ca şi cum nimic nu s-a întâmplat, dar felul în care mă privea ieri...”

„Opreşte-te”, spuse Julie. „Sau mă duc să ÎMI scot echipamentele.”

„Ală mare?” întrebă Wendy. „Pot auzi chestia aia nenorocită de la mine de acasă.”

Mesajele au continuat, dar aceasta a fost secţiunea pe care s-a concentrat Kate. Părea să sugereze că, la un moment dat, Lacy a întreţinut relaţii sexuale cu instructorul lor de ciclism.

„La urma urmei, se pare că Lacy se vedea cu cineva, în timp ce soţul ei îşi făcea şi el de cap”, se gândi Kate.

Şi uite aşa, avea o pistă.

Singura întrebare care rămânea era dacă poate sau nu să-i transmită informaţiile lui DeMarco şi să nu se implice.

Desigur, răspunsul era nu. Zâmbi în timp ce o sună pe DeMarco. Tânăra agentă a răspuns de îndată.

— Credeam că eu trebuie să te sun, spuse DeMarco.

— Ei bine, am nişte informaţii. Cât timp mai e până apar ceilalţi agenţi?

— Aproximativ o oră, cred.

— Bine. Ne vedem la motelul tău în douăzeci de minute. S-ar putea să am ceva.

— Ce fel de informaţii?

Deja ieşită pe uşă, Kate i-a transmis conversaţia sa cu Daryl Woodward şi imaginile cu mesajele pe care acesta i le-a trimis. Cu o schimbare bruscă a programului de dimineaţă, părea că îşi va lua micul dejun pe drum.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI

În dimineaţa aceea era cam puţină lume la New You Fitness. Câteva persoane foloseau benzile de alergare şi încă o mână de oameni erau împrăştiaţi pe la diverse aparate. Kate putea vedea toate acestea de la recepţie, deoarece întreaga sală era vizibilă printr-un Plexiglas, aflat

în stânga biroului. Locul era puţin prea mic pentru a fi considerat o sală de gimnastică propriu-zisă, dar era, de asemenea, mult mai curat decât o sală obişnuită.

Cu DeMarco alături, Kate se apropie de recepţie. O femeie tânără, care probabil lucra între orele de curs de la facultate cu jumătate de normă, se uită la ele cu un zâmbet pe faţă.

— Doamnelor, cu ce vă pot ajuta în această dimineaţă?

— Căutăm un bărbat pe nume Julio Almas, spuse DeMarco. Conform site-ului acesta este instructor la cursurile de ciclism şi antrenamentele Keto.

— Oh, desigur, spuse tânăra. Ar trebui să fie în spate, în Camera Şase. Are un curs de Keto în aproximativ douăzeci de minute.

Agenţii au dat din cap în semn de mulţumire şi s-au îndreptat spre un coridor îngust care adăpostea mai multe camere private. În drum spre centrul de fitness, au discutat care ar fi cea mai bună abordare. Au hotărât ca DeMarco să preia conducerea, pentru în cazul în care lucrurile ar fi scăpat de sub control. Cu cât Kate avea mai puţine şanse să dezvăluie că nu era un agent activ – sau să mintă despre asta – cu atât mai bine.

Au mers în Camera 6 şi au găsit un singur bărbat înăuntru. Acesta întindea mai multe covoraşe pe podea, pregătindu-se pentru următorul lui curs. DeMarco a bătut la uşă şi a intrat, fără să aştepte răspunsul bărbatului.

Acesta se întoarse cu faţa spre ele şi Kate a văzut de îndată de ce Julio ar putea fi subiectul fanteziilor femeilor

disperate. Avea o înălţime medie, dar avea conformaţia unei statui greceşti. Pectoralii şi abdomenul lui erau aproape vizibili prin maieul strâmt pe care-l purta. Părul lui lung şi negru era prins în spate, în ceea ce copiii din ziua de azi îl numesc un „coc bărbătesc”. Avea ochii negri, care te captivau instantaneu, şi fiecare trăsătură de pe faţă sa părea să fie complementară unei alteia. A spune că bărbatul era chipeş era o subestimare. Kate nu s-a putut abţine să nu se întrebe dacă nu cumva acesta a fost angajat pentru a face mai multe femei să se înscrie la cursurile private.

De asemenea, se întreba dacă, din moment ce Lacy s-a culcat cu el – chiar şi o singură dată – mai existau şi femei care au făcut asta.

— Aveţi nevoie de ajutor? întrebă Julio.

— De fapt, da, spuse DeMarco, păstrându-şi calmul. Am dori să vorbim cu dumneavoastră despre câteva persoane care au participat recent la cursul dumneavoastră de ciclism. Aceasta i-a arătat legitimaţia şi s-a prezentat. Kate îl urmări îndeaproape şi văzu un fior de teamă în ochii lui. Era pentru prima oară de când a intrat la locul crimei din casa lui Julie Hicks, când credea că poate au descoperit ceva.

— Vă referiţi la doamna Hicks şi la doamna Thurmond, nu?

— Şi de unde ştiţi asta, mai exact? întrebă DeMarco.

— Vorba umblă repede. Este teribil. Au fost amândouă ucise, nu-i aşa?

— Exact aşa este, spuse Kate. Încă o membră de-a ta a fost ucisă aseară. Taylor Woodward.

Părea să fie într-adevăr şocat, dar era totuşi ceva în neregulă cu el.

— Ne aflăm aici deoarece cursul dumneavoastră de ciclism pare a fi singurul lucru pe care acestea îl aveau în comun, în afară de sesiunea ocazională de băut vin şi stat la piscină. Ştiţi dacă au interacţionat în vreun fel cu ceilalţi studenţi ai dumneavoastră?

— Nu vă pot spune sigur. Nu ştiu. Chiar nu le ştiam prea bine. Doar cât să ne salutăm atunci când intrau la curs.

— Sunteţi sigur de asta? întrebă Kate. Nu o cunoşteaţi pe Lacy Thurmond mai bine decât pe ceilalţi studenţi?

Întrebarea l-a zguduit şi chiar dacă a încercat să ascundă acest lucru, a eşuat mizerabil.

— Eu...nu înţeleg de ce sunteţi aici, spuse el. Privea în jurul camerei asemenea unui animal în cuşcă, care căuta o cale de ieşire.

— Aţi avut vreo relaţie fizică cu Lacy, Taylor sau Julie?

Acesta a dat nervos din cap.

— Da. Am avut. M-am culcat cu Lacy. Dar s-a întâmplat doar o singură dată. Plănuiam să se întâmple şi a doua oară, dar apoi am auzit ce s-a întâmplat şi...

— Sexul a fost consimţit reciproc? întrebă DeMarco.

— Da.

— Cum s-a întâmplat? întrebă DeMarco.

— Nu mă simt confortabil să răspund la acest gen de întrebări, spuse Julio.

— În regulă atunci, spuse DeMarco. S-a întâmplat în casa ei?

— Nu. S-a întâmplat aici, de fapt. În vestiar, când tura mea s-a terminat.

— Şi aţi păstrat un suvenir? întrebă Kate.

Julio era cu adevărat şocat acum. Acesta clătină violent din cap, în timp ce buza inferioară începea să-i tremure.

— Vă rog doar să ne spuneţi adevărul, spuse Kate. Nu veţi avea probleme pentru că v-aţi cuplat cu o femeie măritată. Avem doar nevoie de o imagine de ansamblu despre cum şi-a petrecut ultimele zile înainte de a fi ucisă.

— Eu...am lenjeria pe care o purta. Se află în geanta mea de sport.

— Asta este tot? întrebă Kate.

— Da. Aveţi cuvântul meu.

— Unde se află această geantă de sport? spuse DeMarco. Lăsaţi-ne să aruncăm o privire în interiorul acesteia şi s-ar putea să plecăm de pe capul dumneavoastră înainte de începerea următorului curs.

— Nu, nu...aveţi nevoie de un mandat, nu?

— Dacă alegeţi calea aceea, da, spuse Kate. Dar atunci putem merge să-l luăm şi vă vom vizita din nou cu acel mandat chiar în mijlocul unuia dintre cursurile dumneavoastră. Deci, rămâne la latitudinea dumneavoastră.

Julio părea furios acum, dar s-a îndreptat spre uşă, făcându-le semn să-l urmeze. Le-a condus spre capătul holului, într-o cameră cu un semn decorativ pe care scria DOAR PERSONALUL. Camera era mică, cu o singură masă, mai multe scaune şi cu un perete întreg format din dulapuri mici. A mers la cel pe care era scris numele său pe o bucată de bandă adezivă şi îl deschise.

— Iată, spuse el, aruncând o geantă de sport uzată pe masă. Era în mod clar enervat, dar era mult mai motivat de nevoia de a le scoate de acolo înainte de începerea următorului curs.

Kate se opri în loc, amintindu-şi că DeMarco era cea care trebuia să preia conducerea astăzi. Îşi putea imagina expresia de pe faţa lui Duran dacă acesta ar şti că participa şi ea la asta. Dădu din cap spre DeMarco şi tânăra agentă desfăcu geanta. Preţ de câteva clipe a cotrobăit prin geantă iar apoi, fără niciun motiv aparent, îşi retrase mâna.

Kate, DeMarco şi Julio stăteau într-un grup restrâns, în tăcere. Kate făcu contact vizual cu DeMarco, încercând să-şi dea seama ce nu era în regulă – ce se întâmplase pentru a o determina pe DeMarco să-şi retragă mâna atât de repede.

Apoi a văzut sângele de pe mâna lui DeMarco.

— Ce naiba? spuse Julio, făcând un pas prudent înainte.

Mâna lui DeMarco se îndrepta spre arma ei, în timp ce se roti înspre el.

— Nu mişcaţi, spuse ea. Staţi chiar acolo. Încă un pas înainte şi îmi voi scoate arma.

Kate făcu un pas înainte, mai aproape de geantă. Privi înăuntru, în timp ce, neînfricată, îşi băgă mâna din nou înăuntru. De data aceasta, când DeMarco şi-a scos mâna din geantă, ţinea o pereche de chiloţi albi din dantelă. Albul materialului scotea în evidenţă roşul închis al sângelui.

Sângele nu era foarte proaspăt, dar era suficient de proaspăt pentru a se lipi pe pielea lui DeMarco. DeMarco se uită înăuntru, şi apoi spre Kate.

— Aruncă o privire, spuse ea.

Kate se uită în geantă. Văzu pantaloni scurţi de sport ai lui Julio, portofelul său şi o pereche de mănuşi negre. Mănuşile aveau mai mult sânge pe ele, la fel şi fundul de nylon al genţii. Asemenea sângelui de pe chiloţi şi de pe mâna lui DeMarco, era încă relativ proaspăt.

— La perete, spuse DeMarco, stând în spatele lui Julio.

— Nu înţeleg, spuse el. Ce naiba se întâmplă?

— Sunteţi arestat, replică DeMarco. Dacă aceasta este într-adevăr lenjeria lui Lacy Thurmond, aveţi o grămadă de explicaţii de dat. Şi acest sânge este proaspăt...nu este al lui Lacy, ci poate al cuiva cu care v-aţi întâlnit recent?

— Chiloţii sunt ai lui Lacy, da. Dar habar n-am de unde provine sângele!

— Puteţi recita toate lucrurile acestea într-o cameră de interogatoriu, spuse DeMarco, în timp scotea cătuşele şi îl încătuşa pe Julio.

— Ce dracu? strigă Julio.

Kate se uită înapoi în geantă. Sângele nu era tocmai adunat, dar era suficient ca să strălucească. A căutat orice semn de armă, dar a găsit nimic.

„Pare aproape prea perfect”, se gândi ea. „Desigur, dacă această ultimă crimă a fost bazată pe pasiune şi poate a simţit un sentiment de finalitate sau de realizare, poate a devenit leneş în ceea ce priveşte curăţenia.”

Cu Julio încă lipit cu faţa de dulăpioare şi cu braţele încătuşate la spate, DeMarco se uită la Kate.

— Ce facem acum? întrebă ea. Părea o întrebare încărcată, dar Kate ştia ce vrea să spună. Dacă ea nu trebuia să fie prezentă în acest caz, cum ar trebui să procedeze?

Dar acolo era sânge şi chiloţi...şi pe deasupra, o aventură recunoscută. Kate era destul de sigură că poate să dea un telefon şi să lămurească lucrurile.

— Voi începe prin a-l suna pe Budd, spuse ea. Şi după, îl voi suna pe Duran..

— Eşti sigură? întrebă DeMarco.

Adevărul era că nu era sigură. Dar a mers mai departe şi l-a sunat pe Budd înainte de a-şi pierde calmul.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU

După o oră şi cincisprezece minute, Kate aştepta în afara camerei de interogatoriu din incinta secţiei Comisarului Budd. Ultima oră a fost una deosebit de activă. În primul rând, un mic roi de poliţişti au venit la New You Fitness pentru a-l aresta pe Julio. Cam în acelaşi timp, cei doi agenţi au ajuns din DC pentru a-o ajuta pe DeMarco. Erau iritaţi pe bună dreptate când au aflat că stadiul cazului, care părea a fi aproape rezolvat. Şi ei aşteptau în afara camerei de interogatoriu.

Faptul că nu participa la interogatoriu o măcina pe Kate extrem de tare. Dar când l-a sunat pe Duran ca să-l pună la curent, acesta era furios. Kate se aştepta să fie un pic supărat, dar nu la fel de nervos pe cât a părut la telefon. Ca pedeapsă, i-a ordonat să o lase pe DeMarco să se ocupe de interogatoriu şi că ea, Kate, nu avea voie să supravegheze camera de interogatoriu sub nicio formă posibilă.

Cu toate acestea, a încheiat apelul cu o mulţumire pentru prinderea omului care părea să fie criminalul. Chiar şi după ce a fost certată, Kate nu se putea abţine să nu zâmbească. A început cu stângul, dar primul ei caz după întoarcere era, în sfârşit, finalizat.

Sau nu?

Încă credea că a fost prea uşor să găsească chiloţii şi sângele. Julio a şi recunoscut că avea chiloţii în geanta lui de sport – dar sângele părea să-l inducă în eroare. Credea că dacă ar fi fost prezentă în camera de interogatoriu ar fi putut să-i citească expresiile. Nu era sigură dacă privirea

de pe faţa lui era o frică născută din vinovăţie sau era un adevărat şoc la vederea sângelui.

În timp ce aştepta în afara camerei, Comisarul Budd a venit spre ea din faţa clădirii. Cei doi agenţi noi de la DC mergeau în cealaltă direcţie, căutând să intervieveze câţiva dintre colegii de lucru lui Julio. În ceea ce-l privea pe Budd, Kate era destul de sigură că a fost alături de oamenii lui de la relaţii cu publicul, pregătind o schiţă a unui comunicat de presă. Păreau deja destul de siguri că au găsit vinovatul. Şi, deşi şi Kate trebuia să recunoască că lucrurile păreau a fi aşa, ceva nu-i dădea pace.

„E mult prea uşor", se gândi ea.

Budd se apropie de ea cu un rânjet şi îi întinse mâna pentru a-o saluta.

— Am auzit că aveţi probleme cu superiorul dumneavoastră, spuse el. Nu este treaba mea şi, ca să fiu sincer, nici nu-mi pasă. Am vrut doar să vă mulţumesc că aţi rezolvat chestia asta. Dacă ar mai fi avut loc încă o crimă în acel cartier, acest loc s-ar fi transformat într-un balamuc.

Era pe punctul de a-i răspunde când uşa camerei de interogatoriu se deschise. DeMarco ieşi de acolo, părând a fi mulţumită, dar puţin tulburată. Kate se uită la ceas şi văzu că DeMarco a stat în camera de interogatoriu timp de douăzeci de minute.

— Care este prima ta impresie? întrebă Kate.

— Totul indică faptul că el este vinovatul, spuse ea. Timpul coincide. Trebuie să avem în vedere relaţiile sexuale. Sângele din geanta lui...

— Şi mănuşile, spuse Kate. Ar explica de ce nu am reuşit să găsim amprente la locurile crimelor. Are un alibi pentru ieri după-amiază, între ora şase şi şapte?

— Nu. Spune că a plecat de la serviciu, s-a oprit la un WaWa pentru benzină şi să mănânce ceva. Spune că traficul a fost destul de rău, aşa că a durat ceva.

— Deci crezi că el este vinovatul? întrebă Kate.

— După cum am spus...aşa se pare. Dar modul în care a reacţionat când i-am descris scena crimei...părea dezgustat.

— Trebuie să trimiţi sângele acela spre testare cât mai repede posibil, spuse Kate. Şi vezi dacă poţi obţine nişte ADN de pe mănuşi. Ar trebui să ştim cu certitudine dacă el este criminalul în decurs de douăsprezece ore.

— Mi se pare destul de complicat, spuse Budd. În ceea ce mă priveşte, acest caz este închis. O muncă al naibii de bună, doamnelor. Acestea fiind spuse, s-a aplecat uşor în faţa lor în semn de apreciere şi s-a întors de unde a venit.

— Duran crede acelaşi lucru, îi spuse DeMarco lui Kate după ce Budd plecă. Mi-a trimis un mesaj în timp ce eram acolo. Vrea să mă întorc în DC la noapte. Cei doi agenţi noi vor rămâne aici şi se vor ocupa de curăţenie.

— Ce părere ai despre asta? întrebă Kate.

— Ciudat. Nu ştiu...pare a fi prea...prea...

— Uşor?

— Exact, spuse DeMarco.

Amândouă s-au uitat la uşa închisă a camerei de interogatoriu şi nu au scos niciun cuvânt. Totuşi, tăcerea lor tensionată spunea multe.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI

Kate ştia că nu ar fi în regulă să acţioneze din nou împotriva dorinţelor lui Duran. Dar, în acelaşi timp, nu putea lăsa cazul în pace atâta timp cât ea simţea că este încă activ – mai ales în timp ce forţele de ordine locale sărbătoreau practic finalizarea cazului.

Aşa că a ales calea de mijloc. După ce DeMarco a început să completeze documentele necesare la secţia de poliţie, Kate s-a întors acasă. Dar şi-a luat dosarele cu ea. Se întreba dacă poate găsi ceva care să-l lege pe Julio de caz, acum că aveau un punct de plecare.

Şi-a făcut un sandviş şi îl mânca la masa din bucătărie, cu notiţele în faţa ei. Dar indiferent unde se uita, nu putea găsi nimic care să fie legat de personalitatea expusă de Julio. Presupunea că poate totul se rezumă la criminalistică – mişcările zdrobitoare ale rănilor în raport cu puterea lui Julio, mâna aleasă şi aşa mai departe. Asta sau sângele din geanta lui s-ar dovedi că aparţine într-adevăr lui Taylor Woodward şi atunci s-ar termina totul. Ar avea nevoie de un miracol să nu fie condangat pentru omor.

Kate a studiat cu atenţie aceleaşi fişiere pe care le-a analizat deja de mai multe ori şi nu a găsit nimic nou. A

scos chiar şi mica grămadă de documente medicale pe care oamenii lui Budd le-au adunat în cazul Thurmond. Înainte de a fi dusă la bunici, fiica a petrecut puţin timp cu Departamentul de Servicii Sociale. Din ce îşi dădea Kate seama, aceştia au cerut fişele medicale – o practică standard dacă nu ştiau de îndată perioada pe care un copil o va petrece în îngrijirea lor.

Kate scana aceste documente, fiind sigură de faptul că nu va găsi nimic în ele. A văzut la ce medic a mers Peter Thurmond în urmă cu doi ani pentru prostată. Fiica, Olivia, a mers la medic în urmă cu câteva luni pentru ceea ce s-a dovedit a fi streptococ în gât. Şi acolo a văzut Kate ceva ce i-a scăpat înainte. Era mic şi nesemnificativ, dar era totuşi ceva.

„Treci peste”, îşi spuse ea. „Duran nu vrea să te mai ocupi de asta. Crede că l-ai prins deja pe criminal. Încetează să te mai agăţi de un fir de păr.”

Desigur, Kate îşi asculta foarte rar propriile sfaturi. Se uita la micile detalii, pe care atât ea, cât şi DeMarco le trecuseră cu vederea. Sub secţiunea „Contacte de urgenţă” din formularul Oliviei, erau două nume şi titluri. Unul era Peter Thurmond – tatăl. Cealaltă era Pamela Duncan – bonă cu jumătate de normă.

„Ei bine, asta este nou”, se gândi Kate. Se uită la numărul de lângă numele Pamelei Duncan şi se puse pe treabă. Înainte de a-şi pune ordine în gânduri, o sună.

„Încerci să îţi creezi singură probleme?” se întrebă ea.

Nici nu avut timp să-şi răspundă la întrebare. Cealaltă persoană a răspuns de îndată la telefon.

— Bună?

— Bună, Pamela Duncan?

— Da, eu sunt.

— Bună, mă numesc Kate Wise. Sunt consultant FBI. O minciună, desigur... dar nu era la fel de rea ca şi cum ar afirma că era încă un agent activ. Am văzut în nişte referinţe de ale noastre că sunteţi menţionată în fişele medicale ale Olivei Thurmond ca şi contact de urgenţă. Aţi lucrat ca bonă pentru familia Thurmond?

— Din când în când, da. Aţi aflat deja cine a ucis-o pe Lacy?

— Momentan, avem un suspect în arest, dar nu este nimic definitiv încă. Doamnă Duncan, mă întrebam dacă mă puteţi lămuri cum era viaţa lui Lacy. Poate chiar şi vieţile unor prietene de-ale ei.

— Aţi vorbit deja cu ele? Prietenele lui Lacy?

— Da. Cu prietenele cele mai apropiate...

Pamela ezită o clipă înainte să întrebe:

— De unde mă sunaţi, doamnă Wise?

— Sunt în Richmond. Numărul dumneavoastră de telefon indică faptul că şi dumneavoastră sunteţi tot aici.

— Ne putem întâlni în aproximativ o oră? întrebă Pamela.

Lui Kate i se părea puţin ciudată solicitarea, dar nu ar fi dat cu piciorul acestei oportunităţi. Vechiul instinct de agent ieşea la suprafaţă. Părea să fie ceva acolo.

— Spuneţi-mi unde, spuse Kate.

Pamela i-a spus, iar cincisprezece minute mai târziu Kate ieşea pe uşă.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE

S-au întâlnit la unul dintre micile locuri preferate ale lui Kate din Carytown, un loc numit Galaxy Diner. Era genul de loc modern care servea atât murături prăjite, cât şi opţiuni fără gluten. Când Pamela Duncan s-a aşezat pe scaunul din faţă lui Kate, aceasta nu părea agitată şi rezervată, aşa cum se aştepta Kate. În schimb, părea aproape încântată să fie acolo. Îi zâmbi călduros lui Kate în timp ce se aşeza.

După o scurtă rundă de prezentări, Kate a trecut direct la subiect.

— Cât timp aţi lucrat pentru familia Thurmond? întrebă ea.

— Aproximativ opt luni, spuse Pamela.

— Şi ce anume făceaţi? Întreb asta deoarece mi se pare ciudat că o mamă şi o soţie care era acasă în cea mai mare parte a timpului avea nevoie de o bonă.

— Ei bine, din câte am înţeles, acum un an sau aşa ceva, Lacy se gândea destul de serios să se întoarcă la facultate. Câteva cursuri online, poate câteva la facultatea de stat. Avea totul pregătit atunci când am fost angajată. În

principal, trebuia să o iau pe Olivia de la şcoală, să fac ordine prin casă, să pregătesc cina. Genul acesta de lucruri. Lucram doar aproximativ cincisprezece ore pe săptămână – douăzeci în săptămânile mai aglomerate. Şi chiar şi atunci când chestia cu facultatea nu a mers aşa cum a trebuit, am continuat să mai lucrez pentru câteva săptămâni. Au renunţat într-un mod amiabil la serviciile mele. Dar m-au întrebat dacă este în regulă să mă mai sune din când în când şi am fost de acord.

— Acum cât timp au renunţat la serviciile dumneavoastră?

— Acum aproximativ cinci luni.

— Şi au mai apelat la dumneavoastră după aceea?

— De câteva ori. Lacy nu a recunoscut niciodată asta, dar aveam senzaţia că ea şi soţul ei treceau prin nişte momente mai dificile. Planificaseră escapade de weekend pentru a încerca să îşi repare căsnicia. Dar, din ce mi-am dat seama, Peter o înşela. Nici nu se prea chinuia să ascundă lucrul acesta.

— Se pare că au avut încredere în dumneavoastră, nu? întrebă Kate. Eraţi menţionată pe fişele medicale ca şi contact de urgenţă al Oliviei. Având în vedere lucrurile astea, de ce aţi dorit să vorbiţi cu mine faţă-n faţă?

— Pentru că prietenele apropiate ai lui Lacy...ele erau de fapt problema, ştiţi? Păreau nişte femei atât de dulci şi frumoase când le-am cunoscut prima oară. Le vedeam din când în când, venind în casă. Am fost acolo într-o zi când toate stăteau în jurul mesei şi beau vin. Nu-mi amintesc numele tuturor, dar una dintre ele a recunoscut în mod deschis că îşi înşela soţul. Şi celelalte păreau să o

încurajeze. Nu mi se părea normal, ştiţi? Dar mai este ceva...ceva ce nu mi s-a părut în regulă. Şi acum mă macină din cauza crimelor.

— Ce este? întrebă Kate. Doamnă Duncan, dacă credeţi că aveţi ceva, indiferent ce, să ştiţi că ne-ar putea ajuta. Avem un suspect în arest, dar nimic nu este încă bătut în cuie.

— Femeia care a murit ieri ... numele ei era Woodward, nu?

— Aşa este.

— Ei bine, soţul ei – Daryl, cred că îl cheamă – a venit odată în casa familiei Thurmond. Îşi căuta soţia, Taylor. Era foarte îngrijorat pentru ea. Având în vedere grupul acela de prietene, nu-l învinovăţesc. Mi-a spus că ştie că aceasta era implicată în nişte probleme.

— Lacy i-a spus vreodată soţului ei despre incident?

— Nu. Cred că îi era frică să o facă. Indiferent de buclucul în care se afla doamna Woodward, cred că toate femeile au fost atrase în el. Soţul ei era foarte îngrijorat pentru ea.

— Acum cât timp s-a întâmplat asta? întrebă Kate.

— Acum vreo două luni. Lacy m-a chemat să o iau pe Olivia de la şcoală şi să o duc la antrenamentul pentru majorete. Din fericire m-am oprit pe la ei pe acasă. Am vrut să văd cum merg lucrurile cu Lacy.

Kate se gândi în noaptea precedentă, la modul în care Daryl se îneca în propria durere. De obicei, soţii se

comportau aşa atunci când simţeau că nu au făcut suficiente lucruri pentru a opri crima. Daryl trebuie să fie bănuit în tot timpul ăsta că Julio era criminalul. Şi acum îi era prea ruşine să spună, deoarece nu s-a bazat pe instinctele sale pentru a împiedica crima la timp.

— Daryl era atât de îngrijorat pentru ea, încât aproape a plâns în faţa mea. Iar două luni mai târziu, aceasta este moartă, adăugă ea.

Kate era în sfârşit sigură: Julio era într-adevăr criminalul. Şi acum, tot ce avea nevoie era ca Daryl să îi confirme, să-i spună întreaga poveste despre cum era de fapt Julio.

***

De-a lungul carierei sale, Kate a ajuns să creadă cu tărie în zicala „Un necaz nu vine niciodată singur”. Prima confirmare a venit de la întâlnirea cu Pamela Duncan.

Următoarea a venit când telefonul ei sună, în timp ce se îndrepta înapoi spre Amber Hills. A răspuns imediat, fără a se deranja să verifice cine o suna.

— Wise la telefon, spus ea, având grijă să nu folosească apelativul de agent.

— Agent Wise, sunt Robert Smith de la biroul legistului. Deşi nu am găsit nimic concludent pe corpul lui Taylor Woodward, există un mic detaliu care cred că v-ar putea interesa.

— Primesc orice mi se oferă, spuse Kate.

Se întreba de ce o suna tocmai pe ea, dar presupunea că aceasta nu are de unde să ştie că ea nu se mai ocupă de caz.

— Pumnul de pe faţă a lăsat o vânătaie foarte mică, ceea ce m-a determinat să cred că era mai mult o lovitură – aproape jucăuşă – decât un pumn puternic destinat să rănească victima. Cred că putem determina două lucruri pe baza acestui pumn. În primul rând, având în vedere amplasarea şi unghiul, cred că putem spune că criminalul este stângaci. Desigur, o serie de elemente mi-ar putea dovedi contrariul, dar pare foarte probabil.

— Şi al doilea lucru? întrebă Kate.

— Nu există amprente, lucru care indică faptul că acesta purta mănuşi. Cu toate acestea, există o mică adâncitură de-a lungul vânătăi. Este aproape invizibilă ochiului liber, dar cu o lumină şi o lupă potrivită, este acolo: o formă care sugerează că criminalul poartă un inel pe mâna stângă. Fie degetul inelar, fie pe cel mic.

— Şi dacă ar da cu pumnul, degetul mic nu ar prea lăsa o amprentă, nu-i aşa?

— Probabil că nu.

— Un inel pe degetul inelar stâng, spuse Kate. Deci criminalul este căsătorit?

— Mai mult ca sigur, spuse Smith.

Ştia că Julio, purta o verighetă. Şi un inel pe degetul mic.

— Mulţumesc pentru informaţii, spuse Kate. Avea o senzaţie de fluturi în stomac şi inima începu să-i bată mai

tare. A încheiat convorbirea şi o sună de îndată pe DeMarco.

După ce telefonul a sunat de trei ori, aceasta răspunse. DeMarco părea a fi iritată şi un pic obosită.

— Hei, Wise, spuse ea. Dacă mă suni să afli noutăţi să ştii că nu am. Duran şi Poliţia Locală se agaţă de presupunerea că Julio Almas este tipul nostru.

— Ei bine, numai ce am primit un telefon de la legist legat de un raport preliminar despre corpul lui Taylor Woodward. Aşa că spune-mi ceva...Julio este dreptaci sau stângaci?

— Nu sunt sigură. Nu am fost atentă la acest aspect.

— Eşti încă la Poliţia Locală?

— Din păcate.

— Găseşte un formular de rahat şi pune-l să-l semneze. Spune-i că va fi eliberat la scurt timp după. Fii atentă cu ce mână semnează.

— Bine...spuse DeMarco, fiind puţin intrigată. Acordă-mi o clipă.

— Aştept.

Kate asculta sunetul mişcării ce se auzea de la DeMarco. Auzea pe fundal vocile vagi ale poliţiştilor, locul fiind încă în plină agitaţie din cauza lucrurilor petrecute de dimineaţă. Era pregătită să se lămurească definitiv în privinţa lui Julio Almas.

Au trecut trei minute. Era la zece minute distanţă de porţile din Amber Hills, când DeMarco reveni la telefon.

— A semnat-o, spuse DeMarco. Este un stângaci. De ce? Ce ai aflat?

Kate oftă.

— Nimic, spuse ea. Doar instincte proaste, cred. Sau uzate. Poate că e înţelept să te pensionezi la 55 de ani. Ai găsit vinovatul. Este Julio.

Aceasta închise şi oftă. Poate că devenea prea bătrână pentru asta.

Era timpul să finalizeze tot cazul acesta, o dată pentru totdeauna. Să afle întregul adevăr despre Julio. Şi Daryl, bănuia ea, deţinea cheia.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE

Kate se întreba dacă Daryl fusese capabil să se întoarcă acasă după uciderea soţiei sale. Nu exista un calendar real pentru durere; unele persoane aşteptau săptămâni întregi înainte de a se întoarce în casa în care a fost ucisă o persoană iubită, în timp ce alţii nu aveau nicio problemă să se întoarcă imediat.

După ce a parcat maşina în faţa casei, a văzut-o pe mama lui Daryl aşezată într-un balansoar pe verandă. Aceasta a văzut-o pe Kate coborând din maşină şi mergând pe trotuar.

— Bună ziua, spuse Kate pe un ton cât se poate de plăcut. Este Daryl acasă?

— Este, replică mama. Dar este foarte obosit şi vădit supărat.

— Înţeleg, spuse Kate. S-a apropiat de verandă şi urcă încet scările. Apoi, a început să vorbească încet cu o voce conspirativă, în speranţa de a o influenţa pe bătrâna femeie. Informaţia aceasta nu a fost încă făcută publică, dar avem un potenţial suspect în arest, spuse ea. Dacă aş putea vorbi cu el în privat pentru cel mult zece minute, ne-ar putea ajuta să ne asigurăm că avem într-adevăr omul potrivit.

Mama lui Daryl părea fericită să audă noutăţile, dând din cap în semn de apreciere.

— În regulă, spuse ea. Cred că şi-ar dori asta. Se simte neputincios acum. Poate că acest lucru îi va un scop. Îi spuneţi vă rog că merg până la farmacie să îmi ridic medicamentele?

— Da, doamnă.

Kate a intrat în casă concomitent cu momentul în care mama lui Daryl a mers la maşina parcată pe alee. În timp ce uşa cu plasă se închidea în spatele lui Kate, putea auzi maşina doamnei Woodward trezindu-se la viaţă.

— Scuzaţi-mă? strigă Kate. Domnule Woodward? Sunt Kate Wise. Mama dumneavoastră a spus că este în regulă să intru.

— Desigur, strigă acesta din cealaltă parte a casei. Sunt în bucătărie.

Kate urmări sunetul vocii sale prin vestibul şi prin holul mic. Casa era formată în mare parte din spaţiu deschis, aşa că a putut vedea imediat bucătăria. L-a văzut pe Daryl aranjând produse de patiserie şi baghete pe tejghea. Erau încă în cutii, unele dintre produse fiind calde încă.

— Îmi cer scuze că vă deranjez din nou, spuse ea. Dar am vrut să vă anunţ că l-am verificat pe instructorul de ciclism. Am găsit suficiente dovezi ca să-l arestăm.

— El este de vină? întrebă Daryl.

— Nu ştim sigur, dar verificăm asta în timp ce discutăm. Pare a fi o posibilitate destul de mare. Sper să înţelegeţi că, chiar dacă sunteţi soţul uneia dintre victime, nu vă putem oferi detalii concrete până când nu există o arestare oficială.

— Înţeleg, spuse el.

— Între timp, speram să mă puteţi ajuta. Ni s-a spus că, la un moment dat, eraţi foarte îngrijorat pentru soţia dumneavoastră. De ce?

Acesta se încruntă. Kate observă cum îi căzuseră umerii, iar el se retrase încet.

Rămase tăcut.

— Domnule Woodward, insistă ea, ştiu că este dificil. Ştiu că nu doriţi să vă implicaţi soţia în ceva ce ar putea părea...necuviincios. Dar, oricât ar fi de îngrijorător sau de jenant, trebuie să ştiu. Momentan avem un bărbat arestat, care poate sau nu să fie suspectul potrivit. Şi bănuiesc că aveţi cunoştinţă de problemele în care era implicată soţia

dumneavoastră, probleme care ne pot ajuta să ştim cu certitudine dacă am prins criminalul.

Se uită spre ea, cu ochii mohorâţi şi vacanţi şi deschise gura de mai multe ori pentru a vorbi.

Dar de fiecare dată, rămase tăcut, ca şi cum nu avea suficient curaj să spună ceea ce voia.

Dar era ceva mai mult de atât.

În timp ce îl observa cu atenţie, a văzut, pentru o fracţiune de secundă, o licărire în ochii lui. Era ceva ce nu făcea sens. Nu era una de recunoştinţă.

Era furie.

Venise şi plecase la fel de rapid – atât de repede încât nici nu era sigură dacă chiar a văzut-o sau şi-a imaginat-o.

Dintr-o dată, inima ei începu să bată cu putere.

„Nu”, se gândi ea. „Nu poate fi el.”

Sau ar putea?

A început brusc să se gândească la ceea ce i-a spus Tate O’Brien despre crimele comise atât din furie, cât şi din dragoste.

Mai multe soţii au fost ucise. Nu doar a lui. Dacă şi-a ucis soţia, asta însemna...că le-a ucis pe toate.

Dar de ce? De ce să le ucidă pe toate dacă îşi dorea doar ca soţia lui să moară?

„Nu se poate”, se gândi ea. „Nu-i aşa?”

Toate acele crime au fost comise doar ca să-şi acopere urmele? Să facă să pară că este vorba de un criminal în serie? Să abată atenţia de la soţia pe care şi-o dorea de fapt moartă? De la el ca şi suspect?

Pentru a crea crima perfectă?

— M-aţi auzit, agent Wise?

Kate se trezi la realitate, revenind înapoi în prezent. L-a văzut pe Daryl privind-o întrebător. Mintea i se învârtea şi se simţea ameţită, întrebându-se care erau şansele să stea la câţiva metri de criminal.

— Îmi pare rău, spuse ea, cu vocea tremurândă, încercând să pară calmă. Nu v-am ascultat.

— V-am întrebat cu ce pot să vă mai ajut? întrebă el, cu o voce atât de calmă încât se întrebă dacă nu cumva şi-a imaginat totul.

„Mâna lui”, se gândi ea repede. „Dă-i să scrie ceva. Vezi dacă este un stângaci.”

Îşi drese vocea încercând să o menţină calmă.

— Da, spuse ea. Ar mai fi ceva. Aţi putea să-mi daţi numele prietenilor cu care ieşea Taylor?

— În regulă, spuse el încruntat. Vreţi să vă trimit un mesaj?

— Sunt de modă veche, spuse ea cât se poate de blând. Aţi putea să mi le scrieţi pe ceva?

O privi bănuitor, părând să ezite.

În cele din urmă, se întoarse şi se îndreptă spre partea stângă a bucătăriei, unde deschise un sertar. Scoase un pic şi un bileţel.

Începu să scrie.

Cu mâna stângă.

În timp ce verigheta îi strălucea fad pe degetul inelar.

„Fii calmă”, îşi spuse ea. „Asta nu dovedeşte încă nimic. Trebuie să îl forţezi. Acum ori niciodată. Nu poţi pleca fără să ştii sigur.”

– Am vorbit cu mama dumneavoastră în faţa casei, spuse Kate. Mi-a spus să vă anunţ că a plecat până la farmacie. A tăcut pentru o clipe şi apoi adăugă: Sunteţi apropiat de mama dumneavoastră?

Era acolo din nou. Furia îi sclipea în ochi, de data aceasta era evidentă şi mai puternică.

Şi acela a fost momentul în care Kate ştia sigur. Mulţi ucigaşi cu care a avut de-a face au fost asupriţi de mamele lor într-un fel sau altul; de prea multe ori, acesta a fost declanşatorul de a se elibera de sentimentele pe care le aveau.

Daryl îşi încleştă maxilarul, privind înapoi, ostilitatea reversându-se pe faţa sa.

— De ce vă interesează asta? întrebă el.

El se strecură uşor spre ea şi apoi întoarse capul. Merse la filtrul de cafea şi începu să-şi toarne o ceaşcă de cafea. Mâna îi tremura vizibil.

Nu a aşteptat după el. Ştia că era acum sau niciodată. Ştia că trebuia să părăsească casa, să solicite întăriri.

Dar pur şi simplu nu putea să o facă.

În întreaga sa carieră, pur şi simplu nu a putut să o facă. Trebuia mereu să forţeze lucrurile, să le ducă puţin prea departe. Întotdeauna a ignorat vocea ce o avertiza.

— Domnule Woodward, legistul este sigur că soţia dumneavoastră a fost lovită de un stângaci – un stângaci care purta un inel pe degetul inelar stâng, spuse ea. Julio Almas este dreptaci şi nu are inele, minţi ea. Care credeţi că este motivul?

Daryl Woodward se opri pentru o clipă, în timp ce îşi ducea cana de cafea la gură. Era întos cu spatele la ea aproape complet, dar îşi putea da seama din postura umerilor lui că a adoptat o poziţie defensivă

— Sunteţi stângaci, nu-i aşa? întrebă ea.

Devenise tensionat, stând încă întors cu spatele la ea.

— Sunteţi nebună, murmură el, vocea lui devenind tot mai serioasă.

„Acum”, îşi spuse ea. „Opreşte-te acum şi solicită întăriri.”

Ştia că ar trebui să facă asta. Dar pur şi simplu nu putea. Trebuia să termine chestia asta. Pe cont propriu.

— Le urai pe celelalte femei, dar nu voiai să le omori cu adevărat, nu-i aşa? Voiai să o omori doar pe Taylor. Dar cum ai fi putut face asta fără să te bănuiască poliţiştii? Uşor. Ucizi alte câteva soţii şi faci ca totul să pară opera unui criminal în serie. În acest fel, un soţ singur nu ar fi suspectul principal. Dar ai exagerat puţin cu soţia ta, Daryl. Asta a fost o crimă din pasiune. Singura.

Acesta se întoarse şi-i zâmbi, ca şi cum era impresionat.

Apoi a atacat-o.

Kate şi-a ridicat braţele în sus pentru a se apăra, complet pregătită să-l prindă de braţul stâng – cu care conducea – şi să-l pună la podea.

Dar nu se aştepta la cafeaua fierbinte aruncată spre ea. I s-a împrăştiat pe faţă, ajungându-i în ochi. Era foarte fierbinte, dar nu proaspătă de fierbinte. Totuşi, usturimea a fost suficientă pentru a o dezarma.

Daryl se aruncă cu toată greutatea în ea. Se izbi cu spatele de mobila din mijlocul bucătăriei şi, când se feri şi căzu la podea cu spatele aflat în spasme, simţi primul pumn, care i-a spart buza.

Gura lui Kate s-a umplut instant de sânge. Numai ce simţise gustul de pe limbă, gros şi ca de cupru, că aceasta o lovi cu genunchiul în stomac. I s-a tăiat respiraţia şi, pentru prima oară de când intrase în FBI, şi-a permis să se gândească:

„Asta este. Aşa voi muri.”

CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT

Kate ar fi fost într-o formă mult mai proastă în cazul în care cafeaua ar fi fost proaspăt preparată şi foarte fierbinte. În cazul de faţă, era mai preocupată de spatele ei. S-a lovit tare de marginea mobilei şi începea să-i amorţească. Între timp, Daryl a imobilizat-o la podea, cu un genunchi în stomac şi ambele mâini pe umerii ei.

— Mi-aş dori să am cuţitul cu care le-am omorât pe târfele alea, spuse Daryl. Te-aş despica chiar acum şi chiar aici. Şi ar fi păcat pentru că tu nu eşti ca ele. Au meritat-o, ştii?

„Bun”, se gândi ea. „Idiotul ăsta începe să se laude. E puternic şi mă domină cu uşurinţă, dar cu cât mă ţine aici mai mult aici, în această poziţie, cu atât am mai multe şanse de a scăpa.”

— Nu a fost o greşeală că am început cu Julie. Ea e...ei bine, era aşa o vampă. Mă culcam cu ea. Făceam asta de luni întregi. Totuşi, Taylor nu ştia. Era prea prinsă în propriile ei activităţi. Şi da, ştiam totul despre instructorul de ciclism. S-a culcat cu jumătate din cartierul ăsta nenorocit. Aşa că da...de ce să nu dau vina pe el?

Acesta zâmbi şi îi scăpă un chicot. Această mică acţiune arogantă i-a oferit lui Kate portiţa de care avea nevoie. În timp ce mâna lui dreaptă se relaxă din cauza râsului, ea se împinse în faţă, ridicându-se şi folosind umărul drept pentru a forţa greutatea mişcării. Apoi, şi-a aruncat cotul în sus şi în lateral, lovindu-l în bărbie. Auzi clicul ascuţit al dinţilor care se zdrobeau unul de altul.

Acesta s-a clătinat înapoi, şocat şi aproape că a căzut de pe ea. Înfuriat, a lovit din nou cu pumnul. Kate l-a prins de

încheietura mâinii, răsucind-o tare spre stânga şi întregul lui corp a urmat-o. Dacă nu s-ar fi izbit de marginea mobilei aflate în mijlocul bucătărie, ar fi putut să îl imobilizeze cu braţul, smulgându-i cotul din articulaţie şi finalizând lupta.

Dar masa îi stătea în cale. În timp ce se chinuia să se ridice în picioare, Daryl deschise un dulap din apropiere. Kate a fost atât de confuză de acest gest, încât nu a văzut făcăleţul decât când era prea târziu. Ea s-a balansat înapoi, dar capătul acestuia tot i-a atins lateralul capului. A început să se învârtă în timp ce stele mici şi negre se jucau în câmpul ei vizual.

Acesta a venit din nou înspre ea, cu făcăleţul ridicat precum o bâtă.

„Nu”, se gândi Kate cu un fel de panică maniacală. „Nu în felul ăsta. În niciun caz...”

Lovi din nou cu făcăleţul, de data aceasta direct. Kate a reuşit să îl blocheze cu antebraţul stâng. O durere îi străfulgeră braţul. Ţipă tare, căutând în jur o armă pe care să o folosească. Până acum, a fost arsă cu cafea şi lovită cu un făcăleţ. Să fie al naibii dacă accepta să mai insulte în felul acesta.

S-a sprijinit de chiuveta din bucătărie şi a găsit o furculiţă aşezată în margine. Era aşezată pe o farfurie, lângă rămăşiţele unei omlete. În timp ce Daryl se pregătea să o atace încă o dată, aceasta a luat furculiţa şi l-a atacat cu ea, într-o mişcare care îi amintea de zilele ei din tinereţe. S-a mişcat cu viteza unui boxer în plin sezon, iar dinţii furculiţei au pătruns în obrazul stâng al lui Daryl, înainte de a o scoate afară.

Acesta ţipă, scăpând făcăleţul, care se rostogoli înainte.

— Târfo! strigă el. O să te omor şi pe tine. Apoi pe Wendy Hudson, apoi voi fi terminat cu toate! A lăsat să-i scape urlet de furie în timp ce se izbi de ea.

Kate a înfipt furculiţa, cu dinţii complet adânciţi, în umărul lui drept,. A lăsat-o acolo. Urlă din nou, dar nu se opri. O izbi cu putere de marginea chiuvetei o dată, de două ori...amorţeala din spatele ei se răspândea. Se temea că ar putea să o facă să se prăbuşească. Şi dacă ar ajunge din nou la pământ...

— Toate m-au tachinat, chiar şi Julie, continuă el. Chiar şi în timpul aventurii, mă ameninţa că îi va spune lui Taylor dacă nu făceam anumite lucruri. Toate erau nişte manipulatoare...fiecare dintre ele. Flirtrau. Se expuneau. Mă făceau să fiu slab...ele...

Kate profită de momentul lui de slăbiciune. Îl lovise cu genunchiul în stomac. Acesta s-a aplecat şi când s-a întâmplat asta, Kate îi dădu un croşeu de dreapta. Aceasta l-a lovit în bărbie şi l-a trimis spre podea.

În timp ce cobora, a prins-o de cămaşă. Dacă nu ar fi fost o luptă pe viaţă şi pe moarte, ar fi putut părea ca şi cum încerca să îi curpindă sânul. A tras-o în jos şi aceasta opunea rezistenţă lovindu-l puternic în piept. Căzuseră într-o grămadă de picioare şi braţe, luptând pentru control lângă margine chiuvetei.

— Nu mişcaţi!

Strigătul se auzi de nicăieri. Atât Kate cât şi Daryl s-au întors în direcţia vocii. Cu o vedere înceţoşată, Kate o văzu pe DeMarco stând la intrarea în bucătărie.

— Dă-te de pe ea, spuse DeMarco.

Daryl a reacţionat de îndată. A ridicat mâinile şi s-a dat înapoi. Făcu un pas împiedicat în spate şi apoi se întoarse încet spre DeMarco. Furculiţa era încă în umăr lui, stând la fel de rigidă ca o grindă în pământ.

— În genunchi, cu mâinile la spate, ordonă DeMarco.

— Nu înţelegeţi, spuse el în timp ce ascultă ordinele ei. Erau malefice. Mă foloseau. Necredincioase. Nebune. Le plăcea ca bărbaţii să se uite la ele...chiar şi la piscină, chiar şi adolescenţii...

— Eşti bine, Wise? întrebă DeMarco, ignorându-l.

Kate dădu doar din cap. Spatele ei era un nod plin de goliciune, amorţeala nu se mai răspândea, ci părea să se centralizeze. Stelele negre erau încă în câmpul ei vizual ei şi era destul de sigură că partea capului unde fusese lovită cu făcăleţul se umfla. Se rezemă de chiuvetă, urmărind-o pe DeMarco în timp ce se mergea în spatele lui Daryl.

Kate l-a văzut pe Daryl mişcându-se înainte ca DeMarco să o facă, atenţia ei fiind îndreptată spre partenera ei rănită.

Kate strigă să o avertizeze şi următoarele secunde păreau să explodeze în mişcare.

Daryl s-a mişcat cu energia şi disperarea unui om prins. Într-o mişcare atât de morbidă încât era aproape comică, şi-a smuls furculiţa din umăr şi a înfipt-o în piciorul lui

DeMarco. Când a cedat şi a scos un ţipăt, Daryl s-a îndreptat instantaneu spre mâna ei dreaptă. Acesta şi-a înfipt dinţii în încheietura ei şi a smucit-o tare de braţ.

Spre surprinderea ei, scăpă arma, iar în momentul în care aceasta a atins podeaua, acesta a mers după ea.

Kate se avântă înainte, sperând că spatele ei amorţit îşi va aminti pur şi simplu ce trebuia să facă. Observă că DeMarco era acum în genunchi, ţinându-se de încheietură. Pierdea o grămadă de sânge.

Dar Kate trebuia să privească dincolo de asta. Mâna lui Daryl era pe pistol. Degetele lui îl cuprindeau...

Kate şi-a ridicat genunchiul drept în sus, lovindu-l direct în faţă. Nasul lui era zdrobit. S-a dat înapoi, ameţit. Privirea i se înceţoşă şi sângele începea să îi ţâşnească din nas. Kate preluă arma şi o ţinu îndreptată spre el. Braţele ei tremurau şi încerca din greu să nu apese pe trăgaci.

— DeMarco...cum eşti?

— Însângerată.

Totuşi, s-a ridicat în picioare şi a venit lângă ea, ţinându-se încă de încheietura muşcată. A luat un prosop de bucătărie de pe mânerul uşii cuptorului şi l-a înfăşurat în jurul încheieturii. Apoi, l-a încătuşat cu pricepere pe Daryl Woodward, care era aproape în comă. După ce a fixat cătuşele, i-a dat drumul. Acesta a făcut un singur pas împiedicat înainte şi apoi a căzut cu faţa în jos pe podea.

Cele două femei s-au uitat una la alta într-o tăcere uluită. Kate nu-şi putea aminti ultima dată când a fost bătută într-

un asemenea hal. Dar această preocupare era pe locul doi după ceea ce văzuse în DeMarco. Tânăra agentă s-a împiedicat, trebuind să se prindă de marginea mobilei de bucătărie pentru a-şi menţine echilibrul. Prosopul de bucătărie pe care îl avea înfăşurat în jurul încheieturii mâinii era aproape înmuiat cu sânge. Aparent, Daryl a muşcat adânc, atingând probabil o arteră.

— Rămâi cu mine, bine? îi spuse lui DeMarco. Îşi scoase telefonul şi sună la 911.

— Da, spuse DeMarco cu un zâmbet adormit. Nu plec niciunde.

A reuşit să scoată şi un râs nervos înainte ca ochii să i închidă şi să cadă pe podea chiar lângă Daryl Woodward.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ

Kate se trezi stând în biroul lui Duran pentru a doua oară într-o săptămână. De data aceasta, lucrurile nu erau la fel de cordiale. DeMarco stătea lângă ea şi era evident că nu era obişnuită să fie mustrată. De asemenea, era evident şi că nu era obişnuită să fie rănită. A primit două injecţii şi douăzeci şi şase de cusături din cauza muşcăturii lui Daryl Woodward. A pierdut mult sânge, dar a fost stabilă tot timpul, de îndată ce ambulanţa a ajuns.

În ceea ce o privea pe Kate, era în dureri. Lupta cu Woodward a scos din ea tot ce se putea. Era dovada stării deplorabile în care se afla în ultima vreme. Şi nu era vorba că nu mai practica sport aşa cum obişnuia să o facă. Era vârsta – un lucru în privinţa căruia nu avea ce să facă.

Duran tocmai le citise actul de revoltă pentru intrarea în casa lui Daryl Woodward acum două zile. Acesta punea mai mult accent pe faptul că i-au ieşit în mod direct din cuvânt decât pe faptul că amândouă au fost rănite şi aproape au omorât un bărbat.

Consolarea lor veni sub forma unei serii de înregistrări audio de pe telefonul lui Daryl. Acesta a ţinut o evidenţă a programului lui Julie şi a lui Lacy. Înregistrările au fost făcute pe parcursul a peste două luni. Acesta folosea apelative degradante la adresa lor în timp ce povestea programele lor. O înregistrare anume oferea detalii deosebite despre o întâlnire recentă cu Julie. Descrierea unui tatuaj de pe coapsa ei interioară a finalizat practic cazul pentru ei.

— Deci, aceasta este dilema mea, spuse Duran. Voi recunoaşte că am crezut că odată cu prinderea lui Julio Almas cazul a fost finalizat – o altă parte a cazului în care nu ar fi trebuit să fii implicată, Wise. Dar ai fost destul de intuitivă pentru a privi dincolo de asta. Da, aproape ai ucis un bărbat înainte să fii absolut sigură că el este ucigaşul, dar în final se pare că ai salvat o viaţă. Într-una dintre înregistrările sale spunea clar că Wendy Hudson era următoarea.

— Trebuie să îmi cer scuze din nou, spuse Kate. Bănuiam ceva, dar am vrut să fiu sigură înainte să te informez. Dar, după cum ştii, nu am mai avut şansa să fac asta.

Duran dădu din mână.

— L-ai prins pe criminal, Wise. Nu ţin socoteala acestor lucruri, dar asta înseamnă mai mult de cincizeci în cariera ta, nu?

Ea ridică din umeri. Sincer, nu a ţinut niciodată socoteala acestor lucruri, chiar şi atunci când alţi agenţi îi şopteau numerele şi laudele cu un respect fascinat.

— Acest caz îmi dovedeşte un lucru, Wise. Faptul că ai reuşit totuşi să obţii rezultate – chiar şi atunci când toată lumea din jurul tău spunea că nu există niciun caz – arată că, deşi ai cincizeci şi cinci de ani, mintea ta este încă la fel de ascuţită ca întotdeauna.

— Mulţumesc... cred.

— Am vorbit cu ceilalţi directori, spuse Duran. Te vrem înapoi. Putem să încălcăm puţin regulile, să găsim o modalitate de a obţine o dispensă astfel încât să te întorci pentru un an. Vedem cum te simţi atunci. Ştim că te-ai plictisit de pensie. Şi avem nevoie de tine. Şi în mod clar, eşti la fel de capabilă acum precum erai în urmă cu un an, când ai plecat. Ce părere ai?

Kate dădu din cap. Voia să accepte oferta de îndată. Dar în sinele ei începu să se gândească la Melissa, la Michelle ... şi chiar la Allen Goldman.

„Îl voi suna când mă voi întoarce acasă”, se gândi ea, o idee aleatorie şi străină în biroul lui Duran. „Îl voi suna şi îl voi scoate la cină. Şi dacă va încearca să mă sărute, îl voi lăsa.”

Se întreba de ce îi venise acest gând în minte. Şi apoi îşi dădu seama: îşi dorea să îşi trăiască viaţa. O viaţă reală, normală. Îşi dorea să termine cu urmărirea criminalilor.

Şi totuşi, oricât de mult tânjea după acest lucru, îşi dorea şi să fie în miezul acţiunii.

Se simţea sfâşiată.

O parte din ea era obosită. Dar cealaltă parte, partea mai puternică, avea nevoie de acţiune.

— Pot să mă gândesc la asta? întrebă ea.

— Da. Şi dacă accepţi, aş vrea ca DeMarco să-ţi fie parteneră pe termen nedeterminat. Şi ea are nevoie de tine.

— Vă mulţumesc, domnule.

DeMarco o privi pe Kate cu un zâmbet mieros – o privire care spunea: „Mingea e în terenul tău...”

Pentru o clipă, Kate s-a gândit la Jimmy Parker şi la Logan Nash – primul partener cu care a lucrat şi ultimul înainte de pensionare. Jimmy fusese mentorul ei, iar Logan avea nevoie de ea pentru îndrumare în anumite aspecte. Privind-o DeMarco, Kate se întreba dacă nu cumva era timpul să închidă cercul – să fie mentorul şi profesorul lui DeMarco, în acelaşi mod în care Jimmy o ajutase pe ea în primii ani.

Nu era ca şi cum DeMarco nu era deja un agent strălucit. Însă, fiind legată de Departamentul de Crime Violente pentru o perioadă de timp atât îndelungată şi apoi fiind lăsată liberă pe teren, ar fi o parteneră interesantă de lucru.

Se gândi din nou la Melissa, la fiica ei care îşi dorea cu adevărat o carieră în cadrul FBI, o carieră precum a ei, care a fost mereu un model pentru Melissa. Gândul trezi

instinctul matern din ea. Dar, ca să fie sinceră, o şi încânta.

Îşi luă rămas bun şi plecă prin mica zonă de aşteptare aflată în faţa biroului lui Duran. Înainte să ajungă pe hol, DeMarco o ajunse din urmă.

— Te vei întoarce, nu? întrebă ea.

Kate zâmbi.

— Aş fi proastă să renunţ, spuse ea.

DeMarco râse. Era un sunet dulce, care venea din gâtul femeii care îi salvase viaţa în urmă cu două zile. DeMarco s-a ales doar cu câteva cusături pe antebraţ şi Kate cu o vânătaie severă de-a lungul spatelui. Şi acum râdeau pe seama asta.

Dacă era un semn al lucrurilor ce vor urma, Kate credea că anul ei de pensionare ar putea deveni doar o decizie nechibzuită care se micşora tot mai mult în oglinda retrovizoare a vieţii sale.

Şi dintr-o dată, îi înflori în faţă.

Cartea #2 din seria aventurile lui Kate Wise va apărea în curând!

Abonează-te pentru a fi la lu curent cu ultimele nouătăţi!

APASĂ AICI

Ştiai că am scris mai multe romane poliţiste? Dacă nu ai citit încă toate seriile, apasă pe imaginea de mai jos pentru a descărca un exemplar dintr-o nouă serie.

DISPONIBILĂ ACUM PENTRU PRECOMANDĂ!

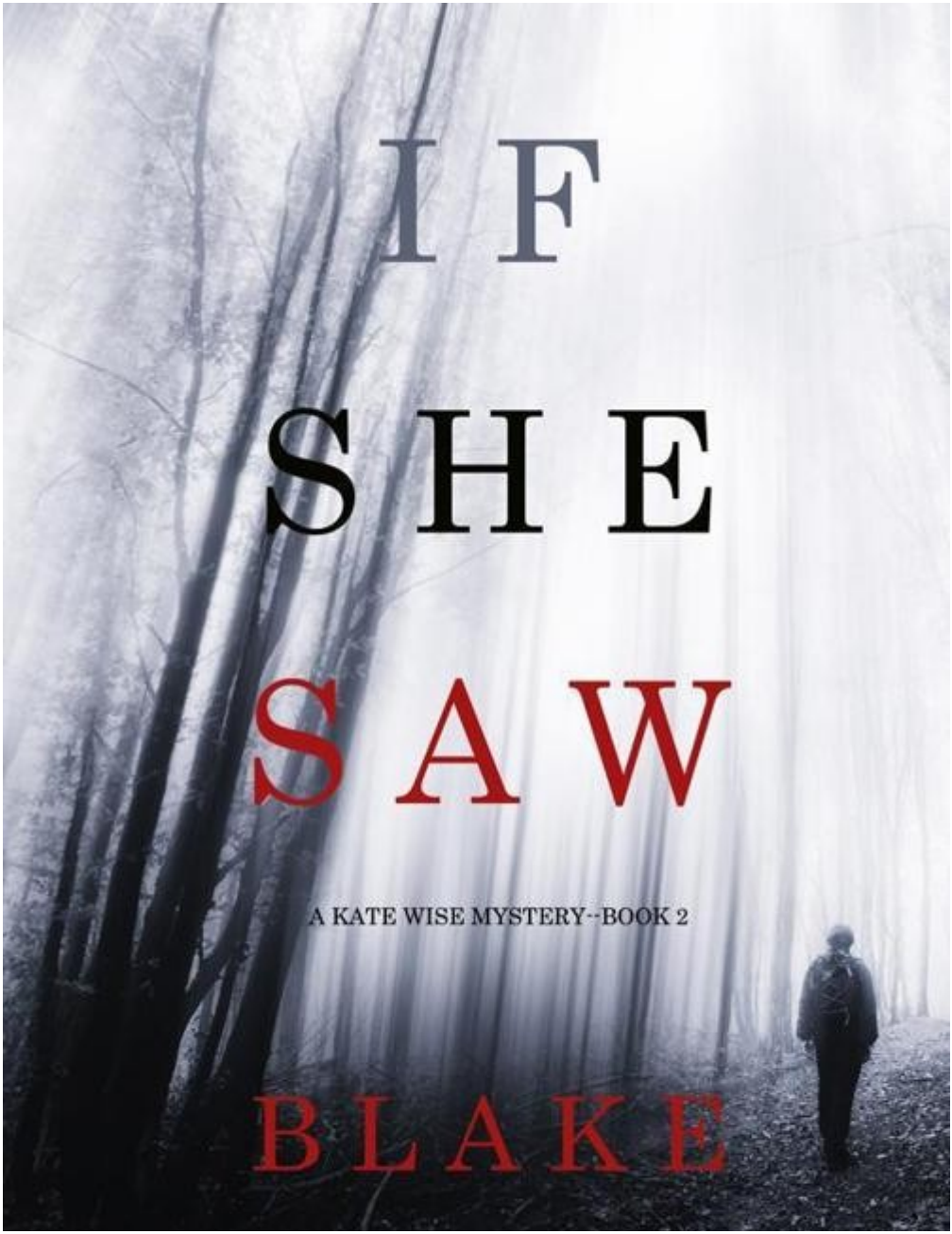
IF
SHE
SAW
A KATE WISE MYSTERY--BOOK 2
BLAKE

DACĂ AR FI VĂZUT

(Aventurile Lui Kate Wise – Cartea A Doua)

„O capodoperă a genurilor thriller şi mister. Blake Pierce a făcut o treabă minunată dezvoltând personaje cu o latură psihologică atât de bine descrisă, încât te simţi de parcă poţi pătrunde în interiorul minţii lor, trăind propriile lor temerile şi sărbătorind succesul lor. Plină de întorsături neaşteptate, această carte vă va ţine treji până la sfârşitul ultimei pagini.

— Recenzii de Cărţi şi Filme, Roberto Mattos (despre Odată Plecată)

DACĂ AR FI VĂZUT (Aventurile Lui Kate Wise) este cartea cu numărul 2 dintr-o nouă serie de thriller psihologice scrisă de autoarea de succes, Blake Pierce, al cărei bestseller # 1 Odată Plecată (Cartea Întâi) (descarc-o gratuit) a primit peste 1.000 de recenzii de cinci stele.

Când un cuplu este ucis şi nu există niciun suspect, Kate Wise, o pensionară în vârstă de 55 de ani, cu o carieră de 30 de ani în cadrul FBI, este chemată (din viaţa ei liniştită de suburbie) să se întoarcă şi să lucreze pentru Birou.

Mintea strălucitoare a lui Kate şi abilitatea ei inegalabilă de a intra în mintea criminalilor în serie sunt indispensabile, iar FBI-ul are nevoie de ea pentru a rezolva acest caz enigmatic. De ce au fost găsite două cupluri ucise, în acelaşi mod, la o distanţă de 80 de km Ce pot avea în comun?

Kate este conştientă că răspunsul la această întrebare este urgent – deoarece este sigură că criminalul urmează să lovească din nou.

Dar, în jocul mortal de-a şoarecele şi pisica care urmează, Kate, deşi intră în cele mai întunecate colţuri ale minţii bolnave ale criminalului, a ajuns un pic prea târziu.

Un thriller plin de acţiune, care vă va ţine cu inima la gură, DACĂ AR FI VĂZUT este cartea cu numărul 2 într-o nouă serie captivantă, care nu îţi va permite să laşi cartea din mână.

Cartea #3 din seria AVENTURILE LUI KATE WISE este acum disponibilă pentru precomandă!

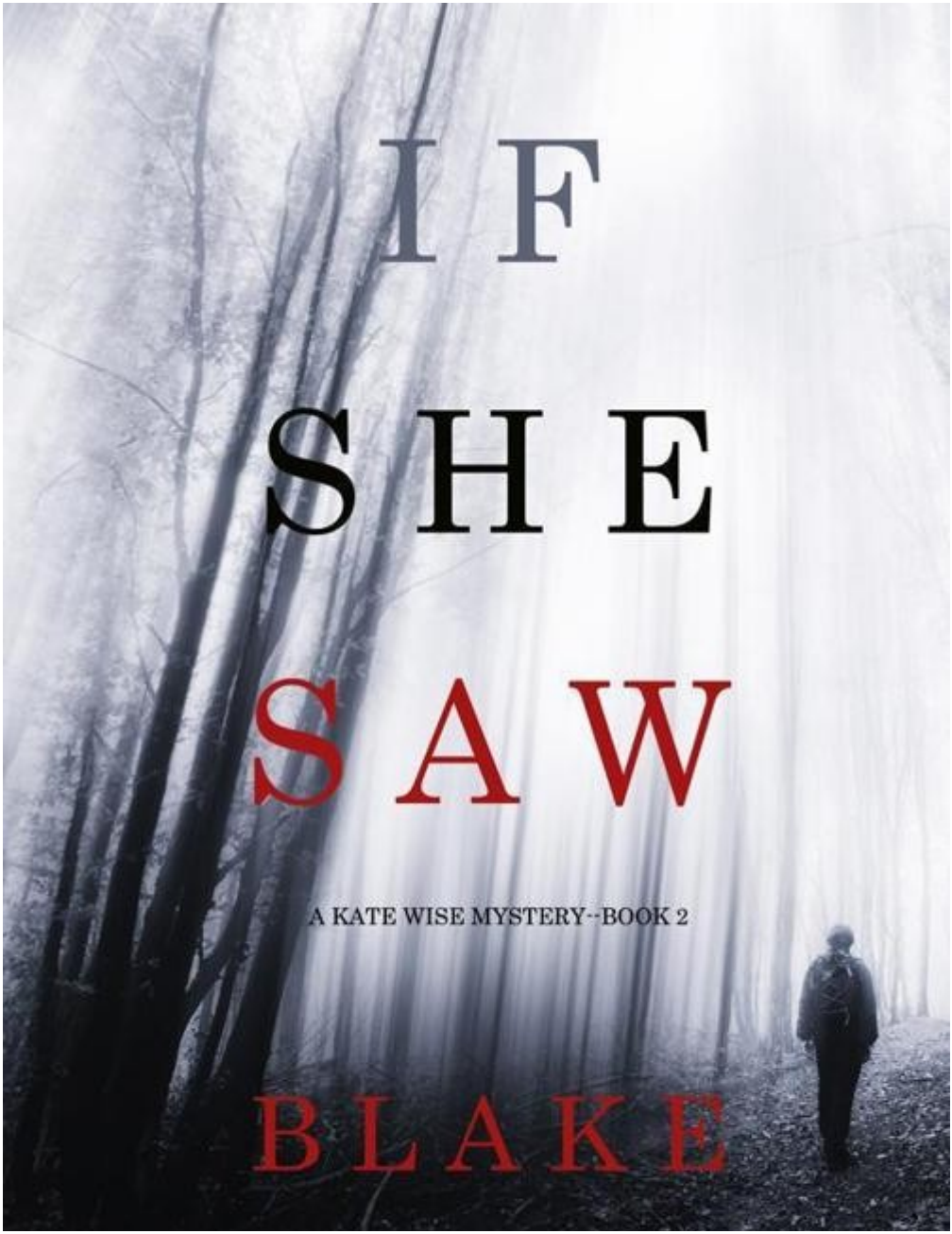
IF
SHE
SAW
A KATE WISE MYSTERY--BOOK 2
BLAKE

DACĂ AR FI VĂZUT

(Aventurile lui Kate Wise – Cartea A Doua)

Blake Pierce

Blake Pierce este autoarea celei mai bine vândute serii de romane poliţiste, RILEY PAGE, care cuprinde cincisprezece cărţi (şi numărătoarea continuă). Aceasta este, de asemenea, autoarea seriei de romane poliţiste, MACKENZIE WHITE, care cuprinde douăsprezece cărţi (şi numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane poliţiste, AVERY BLACK, care cuprinde şase cărţi; autoarea seriei de romane poliţiste, KERI LOCKE, care cuprinde cinci cărţi; autoarea seriei de romane poliţiste, CREAREA LUI RILEY PAIGE, care cuprinde patru cărţi (şi numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane poliţiste, KATE WISE, care cuprinde cinci cărţi (şi numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane poliţiste psihologice, CHLOE FINE, care cuprinde patru cărţi (şi numărătoarea continuă); şi autoarea seriei de thrillere psihologice, JESSE HUNT, care cuprinde patru cărţi (şi numărătoarea continuă).

O cititoare pasionată şi fană de-o viaţă a genurilor thriller şi mister, Blake ar fi încântată să o contactezi, aşa că te rugăm să accesezi pagina www.blakepierceauthor.com pentru a afla mai multe şi pentru a păstra legătura.

CĂRŢI DE BLAKE PIERCE

SERIA DE ROMANE POLIŢISTE KATE WISE

DACĂ AR FI ŞTIUT (Cartea #1)

DACĂ AR FI VĂZUT (Cartea #2)

SERIA DE ROMANE POLIŢISTE RILEY PAIGE

DISPĂRUTĂ FĂRĂ URME (Cartea #1)

ÎNLĂNŢUITĂ (Cartea #2)

CUPRINS

PROLOG

CAPITOLUL UNU

CAPITOLUL DOI

CAPITOLUL TREI

CAPITOLUL PATRU

CAPITOLUL CINCI

CAPITOLUL ŞASE

CAPITOLUL ŞAPTE

CAPITOLUL OPT

CAPITOLUL NOUĂ

CAPITOLUL ZECE

CAPITOLUL UNSPREZECE

CAPITOLUL DOUĂSPREZECE

CAPITOLUL TREISPREZECE

CAPITOLUL PATRUSPREZECE

CAPITOLUL CINCISPREZECE

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

CAPITOLUL OPTSPREZECE

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

CAPITOLUL DOUĂZECI

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

CAPITOLUL TREIZECI

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI

CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU

CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE

CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT

CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ